

JILL GREGORY & KAREN TINTORI

CARTEA NUMELOR

THRILLER
L E D A

LA FIECARE GENERAȚIE, SE NASC TREIZECI ȘI ȘASE DE SUFLETE NEÎNTINATE. SOARTA LUMII STĂ ÎN MÂINILE LOR. ACUM, CINEVA LE DOREȘTE MOARTEA.

În momentul în care o tragedie din copilărie se întoarce și îl bântuie pe profesorul David Shepherd, acesta se află în posesia unor informații vitale pentru echilibrul lumii. David Shepherd descoperă *Cartea Numelor* — un text antic ale cărui origini datează din timpuri biblice și despre care se credea că a dispărut pentru totdeauna. Conform scrierilor din Cabală, cartea ascunde numele celor treizeci și șase de suflete neîntinate din fiecare generație — Cei Tainici — a căror virtute ajută lumea să supraviețuiască. Legenda spune că, în clipa în care cei treizeci și șase de Tainici ar pieri, lumea s-ar sfârși.

Atunci când Cei Tainici încep să moară din cauze nenaturale, echilibrul lumii devine din ce în ce mai fragil: în Afganistan izbucnește războiul, New Yorkul se confruntă cu inundații, atacurile teroriste lovesc orașul Melbourne, un petrolier explodează în Iran. David se găsește implicat în lupta împotriva grupării Gnoseos, o sectă religioasă secretă animată de dorința de a distruge lumea eliminând cele treizeci și șase de suflete neîntinate. Implicarea lui David devine cu atât mai profundă odată ce descoperă că numele fiicei sale vitrege se află pe lista celor aflați în primejdie.

Cu ajutorul unei frumoase și inteligente specialiste în texte antice evreiești, David pornește într-o cursă contra cronometru pentru descifrarea tradițiilor cabalistice, pentru a-i salva pe cei treizeci și șase de Tainici, pe fiica sa vitregă, și poate chiar întreaga lume.

JILL GREGORY & KAREN TINTORI,
a căror prietenie durează de peste două
decenii, sunt coautoarele acestei cărți.
Jill Gregory a fost nominalizată de *New
York Times* și de *USA Today* drept una
dintre cele mai de succes scriitoare.
Și-a pus semnătura pe mai bine de
treizeci de romane. Karen Tintori este
câștigătoarea mai multor premii, iar
cea mai recentă carte a sa este *Unto the
Daughters*, un roman dedicat vieții de
familie.

PHOTOGRAPHER, PHOTO CREDIT
Larry Belland

JILL GREGORY & KAREN TINTORI

CARTEA NUMELOR

Redactor: Antonia Kacsó
Tehnoredactare computerizată: Cristina Aprodu

Coperta: Snowbooks Ltd.
Ilustrație copertă: Getty Images

Jill Gregory and Karen Tintori, *THE BOOK OF NAMES*
Copyright © 2007 by Jill Gregory and Karen Tintori
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii
LEDA, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-102-139-3

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO65RNCB0082000508720001, B.C.R., Sucursala UNIREA

Pentru comenzi și informații adresați-vă la:

Editura LEDA

Difuzare și Clubul Cărții

Calea Plevnei, nr. 145, sector 6, cod poștal 060012, București

Tel.: 021.319.88.22, 021. 319.88.33, 021. 319.88.77

Fax: 021. 319.88.66

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro; www.ledabooks.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREGORY, JILL

Cartea numelor /Gregory Jill și Karen Tintori; trad.:

Adina și Gabriel Rațiu - București: Leda, 2008

ISBN 978-973-102-139-3

I. Tintori, Karen

II. Rațiu, Adina (trad.)

III. Rațiu, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

JILL GREGORY & KAREN TINTORI

CARTEA NUMELOR

Traducere și note de Adina și Gabriel Rațiu

GRUPUL EDITORIAL CORINT

*Scumpei mele familii — minunatului meu soț, Larry,
și fiicei mele extraordinare, Rachel.*

Și în amintirea preaiubiților mei părinți.

*Cu toată dragostea,
J. G.*

*Nestematelor mele — soțului meu excepțional, Lawrence,
fiilor mei puternici ca două stânci, Steven și Mitchel,
și superbeii fiice pe care Mitchel a adus-o în viața noastră,
Leslie.*

K. T.

MULȚUMIRI

Inspirația pentru *Cartea Numelor* s-a născut cu cinci-sprezece ani în urmă. Ideea ne-a fost dată de Geri Levit, care ne-a împărțit pentru întâia oară legenda despre Tzadikimi¹.

Mulți alții ne-au inspirat și ne-au îndrumat de-a lungul procesului de creație. Vrem să le mulțumim pe această cale și să-i asigurăm de recunoștința noastră pe: Rosemary Ahern, rabinul Jonathan Berkun, rabinul Lauren Berkun, Jean Donnelly, Myrna Dosie, Ruthe

¹ *Lamed Vav Tzadikim* (adeseori prescurtat *Lamed Vavnik* sau *Lamed Vav*) este denumirea folosită de o ramură mistică a iudaismului pentru cei treizeci și șase de oameni cu suflete neîntinate. În gematria ebraică, *Lamed* este semnul ce desemnează cifra „30”, *Vav* semnifică cifra „6”, în vreme ce *Tzadikim* înseamnă „neîntinat”. Conform învățăturilor Cabalei, în lume există tot timpul cel puțin treizeci și șase de evrei preacuvioși care sunt Tzadikimi. Acești oameni sfinți sunt tăinuți și nimeni nu le cunoaște identitatea. În unele versiuni, nici chiar ei înșiși nu conștientizează cine sunt. De dragul acestor treizeci și șase de sfinți ascunși, Dumnezeu are grijă de lume chiar dacă restul omenirii a atins treapta cea mai de jos a bestialității.

Goldstein, Larry Greenberg, Rachel Greenberg, Charlotte Hughes, Lawrence Katz, Mitchel Katz, Leslie Katz, Steven Katz, Irving Koppel, dr. Patti Nakfoor, Claudia Scroggins, Rae Ann Sharfman, Haim Sidor, Fundația Safed, rabinul Elimelech Silberberg, rabinul dr. Shlomo Sowilowsky, Jennifer Weiss, Rebecca Weiss și Marianne Willman.

Suntem profund îndatorate celor trei distinse doamne pentru entuziasmul lor și pentru sprijinul pe care ni l-au acordat — extraordinarei noastre editoare, Nichole Argyres, și celor două impresare, Ellen Levine și Sally Wofford-Girand.

În lume trebuie să existe nu mai puțin de treizeci și șase de oameni neîntinați, binecuvântați de *Shekhinah* (prezența lui Dumnezeu).

Rabinul Abbaye, *TALMUD*

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
VOLUME 18
PART 1
1888
LONDON
PUBLISHED BY THE
Royal Society of London
1888

PROLOG

7 IANUARIE, 1986

SAQQARA, EGIPT

La adăpostul întunericului, cei doi bărbați săpau în nisip. În peșteră, singura sursă de lumină era un felinar așezat alături de bagaje. Acest șir de grote și morminte, aflate la cincisprezece mile distanță de Cairo, era un adevărat paradis al relicvelor și antichităților. Timp de trei mii de ani, Saqqara, Orașul Morților, fusese locul de îngropăciune al regilor și oamenilor de rând — e posibil să treacă sute de ani fără ca arheologii să-i scoată la iveală toate secretele. La fel și jefuitorii de morminte.

Sir Rodney Davis, ridicat la rangul de cavaler în urma descoperirii templului lui Akhenaton cu uluitoarele sale comori, fu cuprins de zvâcnetul binecunoscut al emoției. Se apropiau. Era convins. Degetele sale aproape simțeau atingerea aspră a papirusurilor.

Cartea Numelor. O parte din ea. În întregime. Nu putea ști. Știa doar că se află acolo. Trebuia să fie acolo.

Aceeași exaltare îl cuprinsese și în Israel, pe colina Ketef Hinnom în noaptea în care descoperise sceptrul regelui Solomon. Ornat în vârf cu o rodie micuță cioplită din fildeș și gravată cu litere ebraice mărunte, acesta era cea dintâi relicvă intactă care făcea legătura între regele biblic din secolul 10 î.H. și fortificațiile abia descoperite în locul în care se aflau. Dar odată ce ar fi găsit *Cartea Numelor*, aceasta ar fi făcut să pălească oricare altă descoperire. Numele său ar fi rămas pe veci în istorie.

Se baza pe instinctele sale. Funcționau ca un fel de vergea magică ce îl conducea spre comori nemaivăzute. Iar în noaptea aceea, printre nisipurile pe care pășiseră regii antici, Sir Rodney își continua săpăturile, mânat de foamea descoperirii, de fiorul de a arăta lumii ceea ce nu se mai văzuse din vremea îngerilor și a carelor de luptă.

Alături de el, Raoul zvârli cât colo lopata și întinse mâna după plosca cu apă din care bău cu nesaț.

— Fă o pauză, Raoul. Te-ai apucat cu o oră înaintea mea.

— Sir, Domnia Voastră ar trebui să se odihnească. Ei stau aici de mii de ani, mai pot aștepta trei-patru ore.

Sir Rodney se opri cu ochii ațintiți la cel care îi era ajutor fidel de aproape doisprezece ani. Oare câți ani avea Raoul LaDouceur atunci când începuse? Șaisprezece, șaptesprezece? Era muncitorul cel mai neostoit pe care îl cunoscuse vreodată. Un tânăr retras și impunător care ieșea în evidență datorită tenului său măsliniu mediteranean și a ochilor afundați în orbite — unul de culoarea safirelor, iar celălalt brun-roșiatic asemeni boabelor de cafea turcească.

— Toată viața am visat la această descoperire, prietene. Ce mai înseamnă o oră în plus de muncă odată ce am ajuns până aici?

Aruncă în lături încă o lopată de nisip de pe fundul grotei. Raoul îl privi o clipă fără să spună nimic, apoi puse dopul la ploscă și își ridică lopata.

Lucră mai bine de o oră într-o liniște tulburată doar de gâfâiala lor și de zgomotul înfundat al lopeții care se înfige în nisip. Dintr-odată, un zăngănit îi împietri brațul. Se prăbuși în genunchi, uitând de oboseală, și se porni să înlătore nisipul cu degetele sale lungi și bătătorite. Raoul îngenunche alături de el, pradă emoției.

— Felinarul, Raoul, spuse Sir Rodney cu blândețe, în vreme ce mâinile sale mângâiau laturile rotunjite ale vasului din lut îngropat în nisip.

Reuși să-l scoată mișcându-l ușor și prudent dintr-o parte în alta.

În spatele lui, Raoul coborî felinarul a cărui lumină scoase la iveală un sul de pergament îndesat prin gura vasului.

— Dumnezeuule mare, e posibil să-l fi găsit.

Cu o mână tremurândă, Sir Rodney scoase papirusul din ascunzătoarea sa.

Raoul se grăbi să întindă prelată pe care mentorul său desfășură teancul de hârtii îngălbenite. Recunoscură amândoi inscripțiile ebraice timpurii și înțelesesă ce anume au găsit.

Sir Rodney se aplecă și mai mult, privind îndeaproape literele minuscule, iar inima îi bătea nebunește. Cea mai importantă descoperire a carierei sale se afla chiar acolo, sub degetele sale.

— Îți dai seama, Raoul, că acest lucru ar putea schimba lumea.

— Într-adevăr, Sir. Chiar că ar putea.

Raoul așeză felinarul la marginea prelatei. Făcu un pas înapoi și își strecură mâna într-unul din buzunare. Fără să spună ceva, scoase de acolo un laț din sârmă. Mâinile sale nici măcar nu tresăriră în momentul în care îl înfășură în jurul gâtului lui Sir Rodney. Arheologul nu avu timp nici măcar să scoată vreun țipăt.

Totul se sfârși într-o clipă. Dintr-o singură mișcare, Raoul îl trase de lângă prețioasele pergamente și îi frânse gâtul.

Ca de obicei, bătrânul avusese dreptate, îi trecu prin minte în timp ce aduna papyrusurile. Această descoperire va schimba lumea.

Mult prea încântat de victoria sa, Raoul nu observă piatra de chihlimbar adăpostită pe fundul vasului ce rămase în urmă. Pe ea se aflau gravate trei litere ebraice.

7 IANUARIE, 1986

SPITALUL HARTFORD, CONNECTICUT

Dr. Harriet Gardner se prăbușise pe canapeaua uzată din sala de așteptare, contemplând prima masă pe care o

servea după douăsprezece ore, moment în care pagerul o anunță că trebuie să se întoarcă în camera de urgențe.

Mestecând un măr, ea o luă la fugă pe culoar. Probabil că e o problemă gravă, își spuse ea, altminteri Ramirez s-ar ocupa singur de ea. Când trecu pe lângă un coș de gunoi, azvârli mărul pe jumătate mâncat, întrebându-se dacă era vorba de victima vreunui accident rutier sau a unui incendiu. Dădu buzna pe ușile albe, metalice, și văzu trei echipe de la Urgențe care lucrau cu viteza luminii. Pe paturile mobile erau întinși trei copii, dintre care unul țipa. Cu numai cinci minute în urmă, singurul sunet din această aripă a clădirii era zumzetul ușor al monitoarelor, șuieratul regulat al manșetelor de tensiune și, din când în când, scâncetul copilului de cinci ani din salonul șase care își aștepta radiografia care să confirme că are piciorul rupt.

Acum paramedicii și polițiștii se îngrămădeau la Urgențe, și medicul stagiar de la chirurgie, Ramirez, îndesa un tub endoscopic pe gâtul unei adolescente.

— Trimite-l pe copil la tomografie, zbieră el la Ozzie, în timp ce infirmierul împingea spre lift o targă îmbibată de sânge pe care era întins un băiat.

Copilul stătea nemișcat, cu unul dintre picioare contorsionat într-un mod de neimaginat. Deasupra ochiului drept se zărea o rană adâncă, iar din urechi îi curgea sânge.

— Ce s-a-ntâmplat?

Harriet se îndreptă în goană către băiatul îmbrăcat într-un tricou inscripționat cu numărul 18 al echipei Celtics, și Teresa, rezidentul care era de gardă, se dădu la o parte. Prin tricoul care fusese tăiat pe mijloc se vedea pieptul însângerat al băiatului.

— Au căzut de pe acoperiș, îi răspunse un paramedic. De la o înălțime de trei etaje plus frontonul de care s-au lovit.

Copiii aștia.

— Faceți-i un examen de sânge, zbieră Harriet. Și o radiografie toracică.

Chiar și după trei ani petrecuți la Urgențe, Harriet încă avea emoții de câte ori trebuia să se ocupe de copii.

Revino-ți, își spuse în sinea ei, cu ochii la monitor. Avea pulsul 130 și tensiunea arterială 80/60.

Copilul avea probleme serioase.

— E fiul senatorului Shepherd.

Doshi împinse butelia de oxigen la capătul patului mobil.

— Și cel pe care Ozzie l-a dus la tomografie e fiul ambadorului Elveției.

— Cum îl cheamă pe acesta?

Doshi aruncă o privire pe fișă.

— David. David Shepherd.

Harriet privi sceptic bustul tumefiat al lui David.

— Pare să aibă multiple fracturi ale coastelor, fractură la claviculă și pneumotorax.

Doshi introduse cu mare îndemânare tubul de oxigen în traheea băiatului.

— Ceilalți au avut și momente de luciditate, dar el nu și-a recăpătat cunoștința deloc.

Manșetele de tensiune șuierară din nou. Harriet își îndreptă privirile spre monitor. Tensiunea copilului scădea alarmant.

La dracu'.

. NAȚIUNILE UNITE, NEW YORK

Sala răsună de aplauze frenetice în momentul în care Secretarul General Alberto Ortega își încheie discursul în fața națiunilor reunite acolo. Cu zâmbetul pe buze, Ortega își croi loc printre diplomați, strângându-le mâinile și primind felicitări pentru adoptarea amendamentului la Convenția privind Sclavia, semnată pentru întâia oară în 1926 la Geneva. Ochii săi cu gene lungi cercetau sala, oprindu-se în cele din urmă pe chipul familiar al atașatului său.

Expresia de pe față îi rămase neclintită, chiar și în momentul în care Ricardo se strecură prin mulțime și îi înmână un bilețel împăturit.

Odată ajuns în birou, scăpat de freamătul de glasuri și de trupuri, încuie ușa sculptată din stejar și desfăcu peticul galben de hârtie. Ochii i se îngustară pe măsură ce analiza mesajul.

LaDouceur a sustras primul specimen. Vânătoarea continuă.

SPITALUL HARTFORD, CONNECTICUT

Nu mai simt nici o durere. David își contempla trupul întins pe patul de spital și avu un șoc la vederea pieptului său acoperit de sânge. *Cinci... șase... șapte... atâția oameni aplecați peste el... atâta agitație... de ce nu-l lăsau în pace... să doarmă?*

Acum Crispin venea spre el. Ce bizar, nici sub picioarele lui nu se zărea pardoseala.

În momentul în care ajunsese în dreptul lui David, amândoi priviră în jos, constatând că activitatea de la Urgențe atinsese punctul culminant.

David auzi pe cineva rostind numele său, dar în același timp Crispin îi făcu semn în sus către o lumină puternică.

— Spune și tu dacă nu e incredibilă!

Mda, se gândi David. Așa e. Chiar mai minunată decât Luminile Nordului pe care le-am văzut vara trecută.

Crispin o porni spre lumină, iar el îl urmă. Strălucirea orbitoare îi învăluia dintr-odată. Se găseau înlăuntrul ei, plutind printr-un tunel lung. O lumină și mai puternică strălucea în față și ei grăbiră pasul.

În acel moment, David se simțea atât de liniștit, atât de fericit. Atât de protejat.

Pe neașteptate, văzu ceva mișcându-se prin aura sclipitoare din față sa și un vuiet bizar începu să se propage prin liniștea luminoasă. Crispin făcu un pas înapoi, continuând să plutească în punctul în care se afla, dar David era tras tot mai aproape, de parcă un magnet uriaș îl atrăgea spre el.

Și atunci gura i se deschise.

Zumzetul se transformă într-un urlet ce îi răsuna în minte. Vedea chipuri perindându-se pe sub privirile sale. Chipuri încețoșate, imploratoare. Sute de chipuri. Mii.

Oh, Doamne. Cine sunt ei?

Auzi un țipăt. I se păru o veșnicie până să-și dea seama că este propria sa voce.

— Îl pierdem. Situație critică! strigă Harriet.

Doshi așeză padelele de la defibrilator pe pieptul lui David.

— E gata! anunță ea.

Și pe urmă îi aplică șocul electric.

— Încă o dată! zise Harriet.

Aplecată deasupra copilului brunet, simțea broboane de transpirație pe buza superioară.

— Hai, David, întoarce-te! David, ascultă-mă! Vino înapoi!

Doshi se ținea deoparte cu padelele pregătite, în vreme ce Harriet se uita nemulțumită la monitor. Era tot în fibrilație ventriculară. La un pas de moarte. La naiba.

— Doshi, încă o dată!

Trei ore mai târziu, dr. Harriet Gardner își încheie raportul. Halal zi! Începuse cu o tânără de treizeci și cinci de ani care suferise un atac de cord și un țânc care-și înfip-sese o furculiță în frunte. Și se sfârșise cu trei copilandri care își riscaseră viețile pentru a se cocoța pe un nenorocit de acoperiș într-o după-amiază înghețată de iarnă.

Unul scăpase doar cu o zgârietură a laringelui și un braț rupt.

Altul avea femurul drept zdrobit și zăcea în comă profundă.

Și mai era cel pe care de-abia îl smulsese din ghearele morții. Se întreba dacă acesta din urmă apucase să vadă lumina.

Dr. Harriet Gardner oftă și împinse dosarele pe masa asistentelor și plecă acasă pentru a-și hrăni câinele.

CAPITOLUL I

ATENA, GRECIA

NOUĂSPREZECE ANI MAI TÂRZIU

Raoul LaDouceur fredona un cântec în timp ce deschise portbagajul Jaguarului închiriat. În momentul în care scoase pușca de sub sacul de dormit din lână cu model în carouri, își dădu seama că stomacul său cerea de mâncare. Ei, nu mai durează mult. Descoperise un mic restaurant cu terasă la vreo zece mile depărtare și îl cuprinse brusc o poftă nestăvilită după o porție de pulpă de miel înăbușită și un pahar de uzo.

Se uită la ceas. În mod normal avea destul timp. Îi omorâse deja pe cei doi paznici și le aruncase cadavrele din vârful dealului. Terminase mai repede decât era prevăzut și mai avea cinci ore la dispoziție până când trebuia să înapoieze mașina închiriată și să ia avionul de Londra, unde urma să aștepte o nouă misiune. Suficient timp chiar și pentru două pahare de uzo.

Păși hotărât prin livada de măslini, cuprins de o vagă senzație de disconfort. În ciuda ochelarilor de soare, era imposibil să nu simtă soarele palid și încă fierbinte al Mediteranei. Lui îi plăcea să-și rezolve problemele în întuneric.

Dar, așa cum în anii tinereții învățase să suporte soarele arzător pe atâtea situri arheologice, la fel trebuia să-l suporte și acum. Trecând cu vederea sudoarea care i se prelingea de la subraț, își alegea un loc din care să poată observa toată partea din spate a casei. Inspiră din inhalator și se așează comod în așteptare.

Îl ustura gâtul de la parfumul măslinilor. Îi venira în minte imagini cu ferma bunicului său din Tunisia, unde se ocupase de altoirea copacilor încă de la vârsta de șase ani. Stătea zece ore pe zi sub soarele nemilos, cu gâtul uscat și scorojit precum cenușa dintr-o pipă, copleșit de monotonia de a tăia crengi pentru altoi.

Și care era recompensa lui la final? O coajă de pâine și o fărâmbă de brânză? Și cel mai ades o bătaie cu o nuiă făcută din ramurile pe care el însuși le tăia.

Bunicul fusese primul om pe care îl omorâse. În ziua în care a împlinit cincisprezece ani, îl bătuse până își dăduse sufletul.

Probabil că și astăzi e ziua de naștere a cuiva, își zise în sinea lui, cu ochii la mănunchiurile de baloane legate de fotolii, iar apoi la masa încărcată de cadouri învelite în hârtie viu colorată.

Nu peste mult timp avea să înceapă petrecerea.

Beverly Panagoupoulos își petrecuse întreaga după-amiază făcând prăjituri. Nu se putea spune că bucătarul fratelui ei nu era în stare să facă un tort, doar că atunci când era vorba de nepoții *săi* îi plăcea să-l facă cu mâna ei.

Cea mai mică dintre nepoate, Alerissa, împlinea nouă ani. Peste o oră, sărbătorita și frații ei mai mari, Estevao, Nilo și Takis, urmau să se adune în jurul piscinei, împreună cu părinții, verișorii, mătușile și unchii lor. Alerissa era atât de timidă încât va sta rușinată pe toată durata petrecerii și, pe urmă, doar despre asta va vorbi zile în șir.

Beverly linse glazura de scorțișoară care îi rămăsese pe degetul mare și ieși din casă pentru a verifica dacă baloanele roz și argintii și cadourile colorate erau aranjate după gustul ei.

Se opri pentru o clipă, uitându-se la apa albastru-argintie din piscină, în care copiii se vor bălăci înainte de cină.

Nu auzi nimic înainte ca focurile de armă să se pornească din spatele palmierilor.

Nu simți nimic până ce gloanțele nu îi străpunseră spatele.

Nu văzu cum apa argintie se înroșește cu sângele său.

Se stinse din viață cu colțurile gurii mânjite de glazură de scorțișoară.

Mașina șerpui pe dealul izolat și pătrunse pe șosea. Încercând să găsească un post de radio care difuzează muzică clasică, Raoul prinse o frântură de știri. Teroriștii aruncaseră în aer terminalul aeroportului internațional din Melbourne și se preconizau mii de morți prinși sub dărâmături.

Zâmbi. Era tare. Cel mai tare. Dovadă stătea haosul ce pusese stăpânire pe lume. Cât de curând el va fi aclamat drept unul dintre eroii noii ordini.

Cei treizeci și șase de Tainici erau tot mai puțini. Beverly Panagoupoulos era cea de-a paisprezecea care murea de mâna lui. Nimeni nu mai ucisese atâția. Acum nu mai rămâneau decât trei din cei treizeci și șase. Odată ce aceștia erau eliminați, își spunea cu mândrie Raoul, lumea murdară creată de Dumnezeu lua sfârșit.

Începuse deja să decadă. Războaie, cutremure, foamete, incendii, boli — una câte una, catastrofele naturale sau provocate de om cuprindeau pământul cu o forță mai mare ca oricând. Era doar o chestiune de zile.

Atunci când ultimii trei vor fi fost eliminați și lumina Tainicilor se va fi stins, va veni vremea sectei Gnoseos și lumea nu va mai exista.

BROOKLYN, NEW YORK

Nu mai era timp.

La cinci mii de mile depărtare, în micul său birou de pe Avenue Z, rabinul Eliezer ben Moshe își închise ochii înlăcrimați și începu să se roage.

În cei optzeci și nouă de ani de viață, ochii aceia văzuseră multe rele și tragedii, *simcha*¹ și bunătate pe lume. Și totuși, în ultima vreme, răul părea să fi preluat puterea. Își dădea seama că nu este o simplă coincidență.

¹ Cuvânt de origine ebraică, semnificând bucurie, fericire.

O teamă deznădăjduită îi cuprinse sufletul. Toată viața și-o dedicase studiului Kabbalei, meditănd la secretele mistice ale Domnului și invocându-I nenumăratele nume. Le rostise în șoaptă, implorând ocrotire — nu a sa — ci a lumii.

Căci lumea era în primejdie, o primejdie mai mare decât Potopul. Sufletele întunecate ale unui cult antic descoperiseră *Cartea Numelor*. Nu avea nici o îndoială.

Și toți acei Tzadikimi ale căror nume erau înscrise pe pergamentul antic erau uciși unul câte unul. Câți mai erau în viață? Doar Dumnezeu și secta Gnoseos puteau răspunde.

Se întoarse suspinând către talismanele înșirate pe birou. Pe unele le înțelegea. Pe altele nu. Le luă în mână, pe rând, și le puse la loc în tasca din piele crăpată ce stătea deschisă pe birou. Artrita îi înjunghie degetele în clipa în care luă din bibliotecă volumele *Zohar* și *Tanach* și formă cifrul seifului ascuns în spatele rafturilor. Numai după ce auzi păcănitul încuietorii iar tasca era din nou în siguranță în interiorul seifului metalic ignifug, de-abia atunci își luă Cartea Psalmilor cea zdrențuită și se îndreptă agale către ușă.

Barba lungă și argintie îi fremătă în ritmul buzelor care rosteau o rugăciune.

Doamne, dă-ne nouă puterea și învățătura de a-i opri pe cei răi.

Sub birou, microfonul minuscul îi ducea ruga mai departe.

Dar nu spre Dumnezeu.

CAPITOLUL 2

UNIVERSITATEA GEORGETOWN
WASHINGTON, D.C.

La finalul cursurilor, când David Shepherd intră la Houligan's Bar, nu îl preocupau decât două lucruri: o migrenă cumplită și nevoia disperată de a mânca ceva. În noaptea precedentă fusese mult prea surescitat ca să poată dormi după ce se ocupase de organizarea vizitei de două zile a lui Tony Blair în campus. Discursul acestuia îi ridicase pe studenți în picioare, iar discuțiile de la reședința decanului Myer duraseră până aproape de ora unu.

Vizita lui Blair era văzută drept un triumf al decanului, dar, în realitate, fusese doar un noroc chior. David îl întâlnise pe liderul britanic cu șapte luni în urmă pe când se afla la Oxford să țină un seminar. La final se organizase o cină festivă în onoarea lui la Boisdale of Belgravia, iar Blair, așezat pe scaunul de vizavi, îl complimentase cu

privire la ultima lui carte, *Capacitarea națiunilor: lupta pentru pace în era proliferării nucleare*.

Făcuseră schimb de e-mailuri și, spre uimirea sa, politicianul îi acceptase invitația de a ține un discurs la Georgetown.

Vizita se dovedise un succes răsunător, dar dimineața acelei zile fusese un adevărat calvar. Umblase de colo-colo, fără să închidă un ochi, până la patru dimineața, țiuitul ceasului cu sonerie îl găsisese sforăind și pe urmă se grăbise să ajungă la cursul de la ora opt. Nu-și găsisese timp nici măcar să dea pe gât niște Tylenol, darămite să ia un energizant din frigider. Nici nu se bărbierise, își făcuse doar timp pentru un duș rapid și să-și pieptene părul des și negru.

— Cum merge treaba, Dave?

Peste tot vacarmul, recunoscuse vocea nazală a lui Tom McIntyre. Acesta îi făcea semne cu mâna de la două mese distanță.

— Ținând cont că ești protejatul lui Myer, să știi că arăți de-a dreptul pleoștit. Te-a pus amicul tău Tony să analizezi starea lumii prea profund aseară?

Asistentul universitar cu un început de chelie cu care David împărțea un birou la departamentul de științe politice îi făcu semn chelneriței din capătul opus al sălii. La rândul său celibatar și în vârstă de vreo treizeci și cinci de ani, Tom era un minunat *sparring partner*¹ și unul dintre cei mai îndrăgiți profesori din universitate. În fiecare semestru, Tom avea o listă cu profesorii care reușeau cel mai repede să-i aducă pe studenți la cursuri. David avea senzația că ironiile lui Tom depășeau limitele unei

¹ Partener de antrenament (l. engl.).

competiții prietenești, dar în calitate de fiu al unui senator al Statelor Unite, David crescuse înconjurat de politică și devenise imun la aceasta.

În general, făcea abstracție de nevoia lui Tom de a fi câștigător, cu excepția excursiilor de alpinism pe care le făceau în fiecare an în vestul țării. Tom era un băiat de treabă și un cățărător al naibii de bun și excela chiar în domeniul în care lui David competiția îi făcea plăcere — să se lupte cu omul și natura, să-și testeze limitele în fața stâncilor.

Cu un geamăt, David își strecură trupul înalt și vânjos pe un scaun cu spetează rigidă din fața lui Tom.

Colegul său de birou comandă o bere.

— O bere de-asta o să te vindece de orice durere.

— Și un baros m-ar putea scăpa de migrenă, spuse David, străduindu-se să zâmbească. N-ai cumva unul la îndemână?

Dar Tom își îndreptase deja atenția înspre televizorul de deasupra barului.

— Amice, Chicken Little avea dreptate. Se apropie sfârșitul.

— Nu te contrazic.

David comandă un hamburger cu chili și ceapă și un Heineken. Se gârbovi pe scaun, frecționându-și tâmplele. Involuntar, își mută atenția spre ecranul televizorului, la care Tom privea cu atenție. *Încă un atac terorist la Melbourne.* Se strâmbă. Întreaga lume era copleșită de dezastre, cu regularitatea lui Old Faithful.

De aproape zece ani era profesor de științe politice, dintre care ultimii patru chiar la Georgetown, dar în toată cariera sa nu se lovise de o provocare mai mare decât aceea din ultimul semestru. Scrierile lui Platon, Thoreau, Churchill, sau ale altor politologi, nu reușeau nicidecum să ofere o explicație pentru tulburările care cuprinseseră lumea. Uragane, tsunami, războaie, asasinate, teroare, un amestec de capricii naturale și de violență umană îndreptată împotriva umanității. Nenumăratele întrebări ale studenților săi depășeau cu mult capacitatea sa, sau chiar pe cea a lui Tony Blair, de a răspunde.

În momentul în care chelnerița îi puse berea în față, David simți o adevărată ușurare de a-și lua ochii de la ecranul televizorului. Tom se aplecă spre el și șopti:

— Amice, asta e ziua ta norocoasă. Kate Wallace tocmai și-a parcat splendoarea blondă la două mese mai încolo. Du-te la ea și invit-o la picnicul decanului de Ziua Muncii.

David își înfrână dorința de a întoarce capul. Kate Wallace era o profesoară de engleză, în vârstă de treizeci și unu de ani, care scria un roman plin de picanterii despre curtea regelui Ferdinand și a reginei Isabella. Și era prima femeie după care tânjise din ziua în care Meredith înaintase actele de divorț. Băuseră de câteva ori cafea împreună în cancelarie și până în acel moment nu reușise să o pună pe fugă.

La naiba, de ce nu?

Îi făcu un semn discret lui Tom și se dezlipi din scaun. După doar un minut își nota numărul de telefon al femeii și adresa de la reședința ei din oraș.

Când se întoarse la masă, Tom chicotea.

— Sunt impresionat. Nu ți-a luat decât un semestru și jumătate ca să te dai la ea.

— Se spune că sincronizarea este esențială.

David mușcă din hamburger, cu ochii ațintiți la bucata de hârtie.

Se opri din mestecat. *Ei, ce naiba?*

În loc de „Kate Wallace” notase altceva.

Beverly Panagoupolos.

Ah, nu. Nu din nou, își zise în sinea lui. Migrena care îl mai lăsase după ce mâncase ceva, îl chinuia din nou cu forțe proaspete. Încă un nume fără sens. Erau atât de multe. De unde veneau?

— Hei, Dave, te simți bine? Serios, arăți dintr-odată ca un zombi.

Era teribil de încordat. Nici nu-i trecea prin minte lui Tom cât era de aproape de adevăr. Dar David nu aducea niciodată vorba despre căzătura pe care o suferise în copilărie. Nici măcar de față cu Meredith.

— E migrena asta nenorocită.

Se sforță să mai ia o înghițitură din hamburger, dar mintea nu îi mai stătea la mâncare, sau la Tom, sau la Kate. Nu-și putea lua gândul de la Beverly Panagoupolos.

Și nici nu-și dorea.

O oră mai târziu, David trecu pe lângă Eastern Market, depășind oarecum viteza legală admisă pe Dealul Capitoliului. Până să intre pe alea care ducea în dosul casei ca să-și parcheze Mazda 6, David fremăta de nerăbdare să vadă dacă numele lui Beverly Panagoupolos figurează în

jurnalul său. Era chiar pe punctul de a opri motorul, când începură știrile pe CBS.

Din Atena vă aducem ultimele știri: poliția a înconjurat reședința prim-ministrului grec Nicholas Agnastou după ce sora acestuia, Beverly Panagoupolos, a fost descoperită acolo cu câteva ore în urmă, ucisă cu brutalitate...

Mâna lui David înlemni pe cheia de contact. Sudoarea i se adună pe frunte, deși sufletul îi înghețase. *De ce îmi tot vine în minte numele ei astăzi, în ziua morții sale? Nu mi s-a mai întâmplat.* Se grăbi să scoată bilețelul din buzunar și îl fixă cu privirea în vreme ce gândurile nu-i dădeau pace. *Sau oare mi s-a mai întâmplat?*

O luă la fugă pe treptele din fața casei și băgă cheia în broască. Când ușa se trânti în urma lui, se năpusti pe holul scurt care ducea spre birou. Pe masa de scris domnea un haos organizat, alcătuit din fragmentele existenței sale: lucrări incomplet corectate, sfori și cărți, o cutie de markere Sharpie cu vârf ascuțit, o fotografie înrămată înfățișându-l alături de Stacy în ultima vacanță de schi la Vail, și piatra prețioasă de un albastru-cenușiu tulbure pe care o ținea agățată de brațul bibeloului roșu în formă de maimuță pe care Judd Wanamaker, cel mai bun prieten al tatălui său, i-o adusese din Thailanda pe când avea opt ani.

Odată deschis sertarul mijlociu de la masa cu rulou, începu să scotocească orbește pe sub extrase de cont și note de plată până ce degetele i se încleștară pe caietul roșu gros. Cu inima zvâcnindu-i în piept, își aruncă ochii peste paginile în care erau scrise toate numele.

O sută patruzeci și cinci de pagini, pline cu nume. Mii și mii de nume.

Și atunci îl zări. Chiar în mijlociu paginii patruzeci și doi.
Beverly Panagoupolos.

Îl notase pe șapte octombrie 1994. Preciza întotdeauna data la care îi veneau în minte numele. Numele lui Beverly îl găsisese pe când avea douăzeci și doi de ani.

Îl scrisese cu atâția ani în urmă. Și astăzi l-a scris din nou. În ziua morții ei.

Se uită la nume. Un veritabil ONU al numelor. Fără îndoială, cuprindea toate națiile pământului.

În adolescență, răsfoise cărțile de telefon din toate orașele pe care le vizita împreună cu familia, în căutarea numelor pe care le nota.

Nu le descoperise niciodată iar, în cele din urmă, se lăsase păgubaș.

Dar astăzi nu exista nici un dubiu că unul dintre acele nume îi aparținea unei femei asasinate. Se înfioră la gândul că ar mai putea exista și alții.

VILA CASA DELLA FALCONARA, SICILIA

Irina era cufundată în întuneric. Frig. Teamă. Goliciune.

Maică Sfântă, cât or să mă mai țină aici? Și pentru ce?

Legătura din mătase de la ochi o apăsa cu blândețe pe pleoape, dar nu își dădea seama cât timp trecuse de când o purta. Chiar și atunci când îi aduceau de mâncare și îi dezlegau mâinile ca să poată mânca sau să se ducă la toaletă, nu avea voie să dea legătura la o parte.

Voia să plece acasă, să stea la fereastră și să brodeze fețele de pernă pentru nuntă. Îi mai rămăseseră cinci până la căsătoria cu Mario.

Se va căsători cu Mario? Oare el o căuta? Plângea după ea? Va apuca să-i mai vadă chipul o dată?

Mătasea de la ochi se umplu de lacrimi fierbinți. Irina se cutremură și mai rosti o rugăciune mută. Aceeași pe care o rostea la nesfârșit zi de zi.

Unde ești Tu, Doamne?

În nopțile senine de august, prim-ministrului italian îi plăcea să stea în grădina vilei sale din vârful colinei și să fumeze trabucurile cubaneze pe care tatăl său îi dăduse voie să le fumeze acolo când împlinise optsprezece ani. Casa della Falconara, care domina vechiul amfiteatru de la Segesta, aparținea familiei sale de peste patru generații. Cu șaptezeci de ani în urmă, părinții săi aleseseră terasa grandioasă de la care privea și se înfățișa în toată splendoarea pentru a organiza recepția de nuntă în lumina amurgului, dar grădina rămânea refugiul lui preferat; locul în care nimeni nu îndrăznea să-l tulbure.

Acolo, în nopțile fierbinți de august, putea închide ochii și savura parfumul lămâilor ce se ridica din vale în vreme ce el asculta piesele antice, grecești și latine, repuse în scenă în amfiteatrul din vale.

În acea seară, în amfiteatru domnea liniștea iar grădina era pustie, și totuși, înăuntrul zidurilor măcinate de vreme ale vilei sale, Eduardo DiStefano prezida peste un grup

select de oaspeți, douăzeci de bărbați care discutau în surdină cu voci demne.

Majordomul prim-ministrului se mișca în tăcere în jurul mesei lungi la care stăteau, umplându-le cupele cu vin de porto vechi de treizeci și cinci de ani. Unicul subiect de discuție era vremea capricioasă sau cele șase feluri de mâncare din care se înfruptaseră cu puțin timp înainte, până în momentul în care Silvio se făcu nevăzut și auziră ușa din mahon pretențios sculptat închizându-se în urma lui. Atunci Eduardo DiStefano se ridică în picioare, încuie ușa și începu să vorbească pe tonu-i fermecător și elegant binecunoscut.

— În această seară, bunii mei prieteni, ne găsim într-un moment crucial. Treizeci și trei de obstacole au fost eliminate.

Făcu o pauză, cu ochii strălucindu-i de mulțumire la auzul ropotului de aplauze. Era un bărbat de o frumusețe izbitoare, cu o frunte înaltă, inteligentă, maxilare puternice și un zâmbet ce ar fi putut topi până și aurul. În ciuda faptului că se apropia de vârsta de șaizeci de ani, în părul său negru nu se zăreau decât câteva fire argintii, care îi confereau un farmec comparabil cu autoritatea pe care i-o dădea smochingul Armani. În timp ce oaspeții săi aplaudau, își răsucea pe degetul mijlociu inelul din aur reprezentând șerpi înlănțuiți și așteptă fără să spună nimic.

— Un lucru și mai important, continuă DiStefano, Șarpele nostru se apropie de victoria finală.

Se întoarse zâmbind înspre distinsul bancher cu părul auriu, omul a cărui familie fusese însărcinată cu protecția nenumăratelor lor bogății încă din secolul al XVI-lea.

Fiul acestuia jucase un rol esențial în identificarea țintelor pentru Îngerii Întunericului, fiu a cărui inteligență desăvârșită le făcuse posibilă victoria de mult visată.

Aplauzele răsunară din nou, iar bancherul își înclină capul în semn de confirmare.

— Mi s-a spus, continuă DiStefano, că fiul tău nu s-a dezlipit de computer de trei zile. Domnilor, chiar în această clipă, el ar putea fi la un pas de a descoperi informația supremă, ultimele trei nume.

Bărbații de la masă tresăriră, aruncându-și priviri în care se citea un amestec de încântare și teamă. De mai bine de o sută de generații, ei și predecesorii lor se străduiseră să obțină această informație, să-și ducă țelul la bun sfârșit. Ideea unui succes iminent, a iluminării spirituale supreme, era aproape coplășitoare, era asemeni senzației erotice, o flacără ispititoare care să le mistuie carnea și să le elibereze sufletul.

— *Salut, prieteni.*

DiStefano își ridică cupa, privindu-se ochi în ochi cu adjunctul său, Alberto Ortega. Fostul Secretar General al Națiunilor Unite îi răspunse cu un zâmbet larg și ridică paharul ca răspuns la toastul început de DiStefano.

— Să ne pregătim pentru restul călătoriei.

Sorbi o înghițitură din lichidul întunecat și îl savură după cum făcură toți cei prezenți. Familiaritatea acestui ritual îl liniști și îl învioră.

Își amintea de întâlnirea la care i se permisesese să ia parte. Cu o noapte înainte nu închisese un ochi și în toată ziua ce a urmat nu mâncase nimic.

Tatăl său nu îi dăduse niciodată de înțeles ce anume se petrece în acea încăpere pe durata întâlnirilor extraordinare

pe care le găzduia de două ori pe an. În copilărie, tot ce știa era că pregătirea banchetului dura zile în șir și nici chiar mama sa nu avea voie să participe.

Uneori, era trezit pe la cinci dimineața de zgomotul mașinilor care se strecurau pe aleea acoperită de pietriș ce ducea la poalele dealului, pe măsură ce demnitarii se făceau nevăzuți asemeni stelelor care licăresc înaintea ivirea zorilor.

Ce făceau până la orele acelea târzii din noapte? Știa că tatăl său e un om important, la fel ca și ceilalți bărbați care veneau la întâlnire de două ori pe an, mulți dintre ei erau importanți lideri și șefi de stat.

Îi dădea impresia că Națiunile Unite veneau să se întâlnească la el acasă, în Sicilia.

Din momentul în care văzuse ușile duble capitonate închizându-se, lăsându-l singur în foaierea pavată cu marmură, tânjise să participe și el, să stea alături de tatăl său și să asculte, să absoarbă puterea din încăperea.

Dar propriul talisman nu l-a primit decât la vârsta de optsprezece ani — inelul de aur de care nu se despărțea niciodată — și prima invitație la ceremonii.

Fusese revoltat de cele văzute.

Ce bizar cum ajunsese acum să savureze acest ritual care încununa seara. Noroc că tatăl său fusese un om perspicace și răbdător, care îi explicase necesitatea a ceea ce făceau, și scopul său mult mai mareț. Femeile pe care le inițiaseră aveau să joace un rol fundamental odată ce lumea se va afla în mâinile lor. Alese cu migală, izolate — recipiente se vor dovedi și ele utile, chiar și împotriva voinței lor. Și vor fi folosite.

Acum, de câte ori i se întâmpla să nu poată dormi înaintea unui ritual, nu anxietatea era de vină.

Întinse o mână frumos bronzată și, dintr-o apăsare de buton, peretele capitonat din spatele lui se dădu la o parte.

Acolo, în întuneric, îl aștepta ea, cu părul negru ca pana corbului, legată la ochi și goală.

Câțiva bărbați începură să se frământa pe scaune, la gândul extazului divin ce avea să urmeze. Alții rămaseră neclintii, cu privirile ațintite asupra fetei ca niște vulturi.

Erau cu toții oameni inteligenți, dăruii și puternici. Ca și predecesorii lor, fiecare fusese atent ales de la o vârstă fragedă pentru această onoare, această provocare, pentru aventura cea mai îndrăzneță și mai primejdioasă.

Și nimeni din afara Cercului nu era mai înțelept, își zise el mulțumit. Nici unul dintre acei nebuni cufundați în mocirla lumii terestre nu avea nici cea mai mică informație despre Gnoseos.

Fata fu adusă în față.

Alberto Ortega se îndreptă spre scrinul pe care licăreau cele două nestemate antice, asemeni unor stele întunecate, într-o casetă luminată din sticlă. Ametistul și smaraldul aveau o vechime de câteva mii de ani. Erau două dintre cele douăsprezece nestemate veșnice după modelul cărora se creaseră mai târziu pietrele zodiacale. Ortega fu atent să nu lovească caseta în momentul în care întinse mâna după pocalul ceremonial și după micul flacon din argint. Scutură cu grijă pulberea albastră în pocal până ce granulele se așternură pe fundul vasului peste gravura unui șarpe care își mușca propria coadă. În vreme ce fata legată la ochi

plângea, DiStefano se duse să toarne vin dintr-o carafă din cristal gravat. Privi cum lichidul rubiniu se ridică spre îmbrățișarea unui al doilea șarpe gravat la mijlocul vasului și apoi îl amestecă cu un deget.

Cu ochii strălucitori, ordonă ca tinerei să-i fie scoasă legătura. Fără să dea vreo atenție expresiei îngrozite de pe chipul ei, ridică pocalul și îl întinse către buzele ei tremurânde.

— Vă rog, nu, imploră ea, încercând să se ferească.

— Nu mai boci, șopti DiStefano, trecându-și degetele peste bucla care îi atârna pe față, înainte de a o apuca pe fată de păr pentru a-i da capul pe spate. Ar trebui să fii recunoscătoare. Ai fost aleasă pentru un scop mareț.

În timp ce îi turna pe gât lichidul amărui, tânăra rămase cu privirile împietrite în ochii lui, iar după câteva clipe începu să tremure. Bărbatul înmână pocalul, mai întâi lui Ortega, care gustă doar un strop și apoi îi dădu cupa ceremonială lui Odiambo Mofulatsi, al treilea om în rang. Nu dură mult și cupa făcu înconjurul mesei pe măsură ce fiecare membru al Cercului lua câte o înghițitură simbolică.

Atunci umerii fetei fură cuprinși de un tremur incontrolabil.

Lumea se învârtea și pete de culoare îi zburdau prin fața ochilor. Inima îi bătea dureros de tare în piept. Simțea atingerea șerpilor care alunecau și i se încolăceau pe umeri, iar apoi simți în nări parfumul de mosc al bărbaților.

Țipetele ei se înălțau prin cameră, cuprinsă de nebunia culorilor, a bărbaților și a spaimei.

MARYLEBONE, LONDRA

Ochii îi erau atât de uscați încât deveniseră dureroși. Liniile graficului de pe monitorul plat de douăzeci și patru de inchi începeau să se contopească. „Trei zile petrecute pe scaunul ăsta” îi trecu prin mintea obosită, „trei zile de confruntat grafice.” Trei zile în care căutase transcrierile suprapuse, în care se străduise să afle ultimele trei nume. Închise computerul oftând. *Destul.*

Nu o să mai fie de folos nimănui dacă va continua în starea în care se află. Își cunoștea limitele și era conștient că le depășise deja. Nu se găseau suficiente picături pentru ochi la Londra care să-l facă să mai lucreze încă o oră.

Rotindu-se cu scaunul, își opri privirile la tabloul incredibil de erotic al lui Gustav Klimt, care umplea un perete întreg din biroul său de la etajul doi. Când lucra, i se întâmpla să uite de luxul din jur, de podelele din abanos lustruit adus din pădurile Africii care erau înfățișate pe bordurile decorative ale tavanului, de minunatele covoare din piele de zebra, de tapiseriile Aubusson și de sculpturile achiziționate de la casa de licitații Christie's. În anii petrecuți la Oxford, mulți dintre cunoscuții săi îl considerau decadent, și câtă dreptate aveau. El, asemeni tatălui său, și asemeni majorității membrilor Cercului, ridicaseră hedonismul la rang de artă.

Din moment ce trupul e diabolic, de ce să încercăm să-l îmblânzim? De ce să ne împotrivim instinctelor naturale? Răul care sălășluia în trup era inerent, numai sufletul, asemeni Sursei cu care tânjea să se reunească, era pur. Prin urmare, munca era muncă, asiduă, concentrată și

energică. Iar când se juca, o făcea fără opreliști, nu își refuza nimic.

Acum venise timpul să se joace.

Se uită la ceasul Vacheron Constantin cu ochii mijiți și își dădu seama că în Sicilia începuse ceremonia antică.

În seara asta o să aibă propria lui ceremonie care îi va reda vitalitatea tinereții.

Întinse mâna după baston și se ridică cu greutate. Pe măsură ce își târa picioarele pe coridoarele de marmură ale casei sale cu trei etaje din Blandford Street, își dădu seama că nu mâncase hrană solidă de peste douăzeci și patru de ore. Cât de curând va remedia acest lucru. Avea poftă să atingă cu limba ceva condimentat și iute.

Din dormitor îl chemă pe Gilbert. Ar fi minunată niște mâncare indiană.

— Fă-mi rezervare la Tamarind pentru astă-seară, ora și masa mea obișnuită. Vreau o roșcată. Care să semene cu Cate Blanchett. Ai grijă să mă aștepte acolo cu o jumătate de oră înainte să ajung eu.

Începu să cerceteze prin șifonierul său enorm, iar bastonul lovea în pardoseală la fiecare pas. Se opri puțin ca să-și treacă degetele peste ultimul smoching Ermenegildo Zegna cumpărat. Îl împodobise cu butonii din safir pe care îi cumpărase luna trecută de la Florența.

Aruncându-și hainele pe pat, își scoase medalionul de aur de la gât, un uroboros¹ dublu, doi șerpi așezați sub

¹ Simbol antic înfățișând un șarpe sau dragon ce își mușcă propria coadă, formând un cerc. În general, simbolizează ideea de ciclicitate, unitate, infinit.

forma unui opt, fiecare mușcând coada celuiilalt. Ochii lor de diamant sclipeau pe aurul lucios.

Acest talisman uroboros era mai impozant decât cel al tatălui său, își zise satisfăcut. După cum și munca în slujba Șarpelui era mai profitabilă.

Apa înghețată îi atacă trupul țâșnind din diversele orificii montate în pereții de granit ai dușului. Ca de obicei, apa rece îi dădea o senzație de bine și de înviorare. Își șamponă părul de un blond cenușiu care îi ajungea până la umeri, fricționându-și mușchii obosiți ai umerilor săi puternici și căzuți.

Sfârșitul lumii trebuie să mai aștepte câteva zile, hotărî el în timp ce își săpunea fesele, pe care erau tatuați niște șerpi negri încolăciți.

O explozie de mâncare, sex și plăcere îi va intensifica activitatea cerebrală pentru marea finală. Peste puțin timp, această lume caricaturală, cu zgârie-norii ei, cu vuietul fabricilor, cu biserici ridicole și guverne mincinoase, se va împrăștia în eter. Totul purta pecetea Răului, cu excepția sufletului și a Sursei, care erau pure.

În seara aceasta va lăsa deoparte căutarea purității supreme, adevărul existențial. Nu se va mai gândi la acele ultime nume blestamate, ci se va abandona plăcerilor trupești.

Ale propriului său trup.

Și toate acestea spre binele sufletului său.

CAPITOLUL 3

*Shen Jianchao
Glenda McPharon
Hassan Habari
Lubomir Zalewski
Donald Walston
Rufus Johnson
Noelania Trias
Henrik Kolenko
Sandra Hudson
Mzobanzi Nxele*

David căuta dezlănțuit prin jurnalul său, tastând nume găsite pe diverse pagini pe care le căuta apoi pe Internet.

Până la miezul nopții căutase deja mai bine de cincizeci de nume. În cazul câtorva nu găsisese nici o informație. Pentru altele găsea nenumărate trimiteri dar slabe informații.

Atunci tastă Marika Dubrovska. Pe ecran apărură o mulțime de trimiteri la titluri de ziare din Cracovia. O anumită Marika Dubrovska fusese împușcată în somn la hotelul

Wysotsky cu doi ani în urmă. Deși încercă să găsească materiale mai recente, nu exista nici unul, din care rezulta că avea de-a face cu un caz nerezolvat de crimă.

Un anume Simon Rosenblatt se dovedi a fi o victimă a Holocaustului, gazat la Treblinka în 1942. Altul fusese un marinar american ucis în bombardamentul de la Pearl Harbour. Mai existau încă trei Simon Rosenblatt, toți decedați între 1940 și 1945.

Cadavrul LaToyei Lincoln, o asistentă socială din Detroit, fusese descoperit pe malul canadian al râului Detroit în 1999.

Degetele lui David zburau pe taste. Tasta nume după nume.

Donald Walston. Pe ecran se învâlmășiră o mulțime de link-uri. Erau menționați patru Donald Walston: un electrician din New Brunswick; un străbunic înscris în arborele genealogic al unei familii din Africa de Sud; un scriitor din Birmingham, Anglia; și un dentist din Santa Barbara.

Începură să-i tremure mâinile. Muriseră toți patru. La date diferite și în țări diferite. Cu excepția străbunicului din Africa de Sud care murise de febră tifoidă în 1918, ceilalți muriseră în decurs de câteva luni, și toți cu un an în urmă.

Electricianul fusese victima unei crime, scriitorul decedase într-un accident rutier, iar dentistul într-un incendiu.

La ora șapte dimineața, verificase o sută optzeci de nume din jurnal. Dintre acestea găsisese informații despre șaiszeci, iar patruzeci și opt nu mai erau în viață. Asemeni celor trei Donald Walston, douăzeci și șapte fuseseră uciși,

și alți douăzeci și unu muriseră în accidente. Nici unul nu murise de moarte bună.

Stupefiat, David răsfoi printre nume. Adresele împânzeau tot globul. Datele deceselor se întindeau de-a lungul mai multor secole. Veneau din toate straturile sociale, din orice etnie și religie.

Veneau din jurnalul său.

Veneau din mintea lui.

CAPITOLUL 4

— Ei, uite că ți-am zis, Dillon. Spune și tu dacă sunt nebun.

Părintele Dillon McGrath îl examinează pe David cu privirea sa albastră și severă care văzuse multe în patruzeci și cinci de ani de viață.

— Faptul că ai auzit în minte numele lui Beverly Panagoupoulos chiar în ziua morții ei nu înseamnă că ești nebun. Că ai capacități de medium da, dar în nici un caz nebun.

— Dacă aș fi avut măcar o părticică de medium în mine, câștigam la loterie până acum.

Chipul lui Dillon se încreți în acel zâmbet strâmb care le făcuse pe nenumărate femei să blesteme haina lui bise-ricească. După părerea lui David, cârlionții negri și tenul roșcat îl făceau pe Dillon McGrath să semene mai degrabă cu un pirat decât cu un preot, dar în cei opt ani de când se cunoșteau, singurele vicii pe care le etalase preotul voinic de la Catedra de Teologie erau atracția pentru whisky-ul de Glenmorangie și trabucurile cubaneze de contrabandă.

Amândoi veniseră ca profesori titulari la Universitatea Georgetown în toamna aceluiași an. În realitate, nu aveau nimic în comun, dar amiciția lor pornise drept una profesională și se extinsese apoi și peste diminețile de sâmbătă pe care le petreceau în căutarea localurilor care serveau cel mai gustos somon afumat și cei mai buni covrigi din Washington.

Cu privirile ațintite la peretele din biroul lui Dillon, pe care etajerele gemeau sub greutatea volumelor de filosofie, religie comparată, supranaturalism și metafizică, David nu-și făcea iluzii că vreunul dintre acestea ar putea ascunde răspunsul la ceea ce i se întâmpla lui în acel moment.

— De cât timp îți notezi aceste nume? se interesă Dillon, sorbind cafea din ceașca Orioles de pe birou. Ți mai aduci aminte?

— De când eram la liceu, în clasa a zecea.

— S-a întâmplat ceva în acel an care să fi declanșat asta?

— Absolut nimic.

David se ridică și începu să măsoare camera de la un capăt la altul. Nu era convins că poate vorbi despre ceea ce i se întâmplase, deși acela era motivul pentru care venise acolo.

— Hai, spune tot. Te cunosc prea bine. De câte ori începi să te plimbi de colo-colo, știu că îți trec un milion de gânduri prin mintea aia genială a ta. Nu mă face să ți le scot cu forța.

— Parcă ești psihiatrul la care m-au târât părinții mei imediat după accident.

— Accident? spuse Dillon, aplecându-se în față.

David se întoarse suspinând și se prăbuși pe scaun.

— La treisprezece ani am fost cât pe-acți să mă omor și pe mine și pe câțiva prieteni. Cu doi ani înainte să încep să aud nume. Am căzut de pe un acoperiș. Mi-am făcut zob cutia toracică și, pentru câteva minute, am fost în moarte clinică.

Privi fix în ochii cercetători ai lui Dillon.

— Și într-adevăr, continuă el, anticipând întrebarea, am coborât prin tunel și am văzut faimoasa lumină.

Dillon îl urmărea uluit.

— Și mie nu mi-ai povestit niciodată? spuse el, făcând un semn înspre bibliotecă. Știi prea bine că am scris două cărți despre metafizică și viața de dincolo de moarte, și tu nu m-ai lăsat să mă folosesc și de creierul tău?

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, rânji David, ridicând mâinile cu palmele întinse.

Dillon clătină din cap dezaprobat.

— Faptul că te-ai aflat în moarte clinică trebuie să aibă o legătură cu numele, zise el emoționat. Pentru subconștient, doi ani nu înseamnă decât o secundă.

— Dacă spui tu....

David trase adânc aer în piept.

— În momentul de față nu prea am răspunsuri. De aceea am venit la tine.

Dillon se sprijini pe speteaza scaunului.

— Ce-ar fi să începi cu începutul? Nu ascunde nimic și nu încerca să îți cenzurezi gândurile. Spune-mi doar tot ce îți amintești cu privire la acea experiență.

Și astfel David îi povesti totul. Îi vorbi despre oaspeții de seamă din casa tatălui său din Connecticut în acea

după-amiază. Despre ambasadorul Elveției, Erik Mueller, despre soția și fiul acestuia, Crispin, care era cu doi ani mai mare decât David și mai arogant decât oricine altcineva. Îndatorirea lui David era să-i țină de urât.

Crispin era un băiat blond, athletic, cu umeri lați, îi plăcea schiul și se lăuda că se cățăraseră pe o porțiune din Matterhorn la vârsta de șapte ani. În acea după-amiază, Crispin nu-și găsea liniștea, și încerca în mod vizibil să se dea mare în fața celei mai bune prietene a lui David, Abby Lewis, care căsca ochii la băiatul mai în vârstă de parcă l-ar fi văzut pe David Bowie.

David simți cum i se strânge stomacul în momentul în care istorisea toate aceste amănunte: Crispin îl provocase să se urce pe acoperișul casei vecine care avea trei etaje și fronton, și propria-i voce în momentul în care bravase acceptând provocarea. În urma lui se cățara Abby, cu genele acoperite de zăpada care se topea. Picioarele îi alunecau în vreme ce îl urma pe Crispin pe acoperiș, efortul de a nu-și manifesta frica, ca și când distanța amețitoare care îi despărțea de sol nici nu ar fi contat.

În acel moment, picioarele lui Abby alunecară, iar răsutul i se transformă în țipete. David încercă să o apuce, dând din mâini și dezechilibrându-l pe Crispin. Se prăbușiră cu toții, într-un fel de mișcare cu încetinitorul până când pământul înghețat îi izbi, aruncându-i în întunericul tăcut.

— Și pe urmă...

Glasul lui David se stinse. Dillon ridică din sprâncene.

— Și pe urmă... ce?

David simți cum îl cuprinde o senzație de greață și amețală. Nu suporta să vorbească despre aceste lucruri

și sentimentul de vină care le însoțea. Îi răsună din nou în cap vocea stinsă dar tăioasă a tatălui său.

Cum ai putut să faci un lucru atât de prostesc? Crispin te-a provocat și tu a trebuit să-l ascuți? Îți dai seama că puteai să mori? Băiatul ăla s-ar putea să nu-și mai revină niciodată din comă. De ce dracu' nu ai gândit? Se presupune că ești inteligent, unde ți-a fost mintea?

Îi zvâcnea capul la amintirea mamei care îi cerea tatălui să tacă și îl îndepărtase de patul de spital, dar era prea târziu. Acele cuvinte îi despărțiseră asemeni perdelei cenușii pe care asistenta o trase în jurul patului pentru a-l ascunde de ochii presei.

— Pe urmă m-am trezit la spital, mă dureau toate și eram plin de fire și tuburi și doctorii îmi spuneau că mă aduseseră înapoi.

Dillon încuviință din cap.

— Și unde te-ai dus?

— Nu sunt sigur.

David își trecu degetele prin păr și strânse încordat din ochi.

— Nu-mi amintesc decât un tunel, o lumină puternică. Același lucru pe care și-l amintesc toți cei care au trecut prin asta. Nimic mai mult. Am citit toate cărțile de Elisabeth Kübler-Ross pe tema asta. Din punctul meu de vedere, experiența mea nu are nimic ieșit din comun.

Dillon rosti ușor:

— E mai puțin decât au povestit alți oameni care au văzut lumina. În mod cert, experiența ta e mai complexă. Trebuie să fie. Tu blochezi informația.

În vocea lui Dillon se distinge o nuanță pragmatică.

— Bag mâna-n foc că orice ai fi trăit în acel tunel are legătură cu numele acestea. Le notezi obsesiv în jurnalul tău de aproape un sfert de secol. Un astfel de lucru nu poate fi întâmplător. Nu în cazul unei persoane atât de normale, capabile și practice cum ești tu.

— Problema e că nu mai sunt la fel de capabil. Simt că îmi pierd mințile. În ultima vreme numele astea nu-mi mai dau pace. Cum fac să le opresc?

— Trebuie să te duci la sursă, zise Dillon încruntându-se cu îngrijorare. Dacă amintirile tale sunt chiar atât de blocate, trebuie să consulți un hipnoterapeut.

În David se trezi un sentiment alarmant. Panica sa nu ar fi fost mai mare nici chiar dacă amicul său i-ar fi sugerat terapia prin electroșocuri.

— Ia-o ușor. Nu se poate rezolva pocnind din degete, îl asigură Dillon. Alex Dorset lucrează cu victimele crimelor și cu poliția din Washington. E un hipnoterapeut respectat și un bun prieten.

Scotoci prin Rolodex.

— Iată-l, zise el, luând un stilou și mâzgălind ceva pe un petec de hârtie dictando. Te las pe mâinile cele mai bune.

David se uita la hârtia pe care i-o întindea preotul, dar nu o luă.

— Nu mă simt în largul meu la gândul de a-mi deschide sufletul.

— Dar te simți bine când vezi că numele astea îți controlează viața? Mi s-a părut că voiai să găsești răspunsuri.

David nu spuse nimic. Își masa tâmpile. Noaptea trecută notase încă un nume în jurnal. Până acum se căznise să nu se gândească la el.

Dillon îi îndesă hârtiuța în palmă.

— E un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul. Sună-l pe Alex.

David împături hârtia și o puse în portofel.

— O să te anunț cum decurg lucrurile.

— Apropo, rosti Dillon în momentul în care David o porni către ușă, nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu prietenii tăi.

— Abby n-a pățit nimic, spuse David făcând o grimasă. Doar un braț rupt. Dar Crispin...

Glasul i se stinse. Dillon așteaptă în tăcere.

— Crispin a intrat în comă. Doctorii spun că e posibil să nu-și mai revină niciodată. După întoarcerea lor în Elveția, tata s-a tot interesat de el timp de un an, dar starea lui nu se ameliorase.

David clătină din cap dezaprobat.

— Încă mai am ceva ce îi aparține. Deși nu am reușit să pricep de ce avea la el o piatră cu inscripții ebraice.

— La ce te referi? întrebă Dillon, înclinându-și capul într-o parte.

David ridică din umeri.

— Avea o piatră albastră, foarte netedă. Un agat de mărimea unei boabe de strugure. Atunci când ne provoca pe mine și pe Abby să urcăm pe acoperiș, o tot agita prin aer și se lăuda că are proprietăți magice și că ne va împiedica să cădem. Halal magie, nu? spuse el cu tristețe.

— Și încă o mai ai?

— După ce s-a topit zăpada, m-am întors la locul în care am căzut și, după ce am scormonit prin jur, am descoperit-o în iarbă. Uitasem de ea cu desăvârșire. Am luat-o de

jos și am păstrat-o, un simbol al prețului plătit în schimbul impulsivității.

Dillon îl privea curios.

— Ai idee ce scrie pe piatră?

David pufni.

— Probabil cuvintele înțelepților. Ceva de genul „Gravitatea e nasoală”.

David închise ușa în urma lui, lăsându-l pe preot îngândurat. Se duse la bibliotecă și întinse mâna spre volumul despre magia ebraică. Își țuguie buzele, se uită la index și începu să o răsfoiască.

O jumătate de oră mai târziu, închise cartea și puse mâna pe telefon.

CAPITOLUL 5

Vineri dimineața, David intră pe strada D și își continuă drumul spre Pennsylvania Avenue. Se învârti în jurul Capitoliului până ce intră din nou pe Pennsylvania, conducând intenționat în tăcere, fără radio sau CD. Voia să-și limpezească puțin mintea înainte de ședință.

În momentul în care găsi un loc liber de parcare, opri motorul și rămase cu ochii la clădirea înaltă din cărămidă, cu un amestec de speranță și groază. Nu părea cătuși de puțin amenințătoare, atunci de ce simțea o greutate în piept?

Haide, băiete. Ce Dumnezeu, tu ai escaladat munți. Poți să faci față unei ore de hipnoză. De ce te temi?

Și atunci înțelese. Se temea că nu va avea nici un efect, că hipnoza nu va reuși să scoată nimic la iveală. Că numele nu vor dispărea niciodată și vor rămâne veșnic un mister.

Frica era sentimentul care îl măcinase pe David în primii ani de după accident. La început îl paraliza, făcându-l să se teamă de lifturi, de scări deschise, de trenulețele din parcurile de distracție, de orice gen de înălțimi.

Părinții îl forțaseră să meargă la o mulțime de psihiatri, dar în cele din urmă, singur descoperi o modalitate de a-și înfrânge temerile. La șaisprezece ani, se săturase să se teamă tot timpul, era dezgustat de propria-i persoană și de spaima care îl înjunghia în stomac.

Cu un an în urmă, mai mulți senatori primiseră amenințări cu moartea, printre care și tatăl său. Robert Shepherd nu stătu pe gânduri și angajă o firmă de pază pentru el și familia sa. Karl Hutchinson, garda de corp a lui David, un fost pușcaș marin, era un bărbat inteligent, agil și imperturbabil. Între ei doi se legă repede o prietenie și în loc să-l deteste pe omul care îl urma pretutindeni ca o umbră, David abia aștepta să petreacă timpul în compania lui Hutch.

Hutch îl învățase să ridice greutate și să boxeze și, odată ce trupul său adolescentin începea prindă formă, îi spori și încrederea în sine. În momentul în care amenințările la adresa senatorilor luară sfârșit, Hutch și ceilalți agenți fură trimiși în noi misiuni, dar David păstră legătura cu acesta. Și când David se hotărî în cele din urmă să-și învingă frica de înălțimi, apelă la ajutorul lui Hutch.

Părinții lui îi îngăduiseră să petreacă două săptămâni la cabana lui Hutch din Arizona. Acolo, David își înfruntase spaimele.

Îl rugase pe Hutch să-l ducă la munte. La început, se mulțumiseră să urce pe niște poteci stâncoase acoperite de desișuri și amaranti. Apoi, David se hotărâse să facă un efort și mai mare și insistase pe lângă Hutch să-l ducă la

Prescott pentru a se lupta cu un versant stâncos de peste o mie opt sute de metri.

Spre lauda lui, Hutch nu râsese de el. Și în ciuda faptului că la prima încercare David nu reușise să urce decât vreo trei sute de metri, a fost de-ajuns. Își descoperise o pasiune.

La capătul celor mai antrenante și epuizante două săptămâni din viața sa, David se întoarse în Connecticut cu fața arsă de asprimea vânturilor și plin de răni și jolituri, dar hotărât să-și continue ascensiunea până ce va reuși să biruie Granite Mountain. Acesta a fost începutul.

Reușise să-și stăpânească teama de înălțimi, iar acum venise vremea să-și stăpânească teama de nume.

Telefonul mobil sună chiar în secunda în care puse piciorul afară din mașină. După soneria selectată, „Over the Rainbow”, îl suna Stacy. Se uitaseră amândoi de atâtea ori la *Vrăjitorul din Oz* încât era și acum în stare să recite pe de rost toate replicile.

— Salut, pitico, spuse el vesel, verificându-și ceasul.

În Santa Monica era aproape ora unsprezece.

— Nu ești la școală?

— Sunt în pauza de prânz, îi răspunse fiica sa vitregă și David simți cum îl străpunge un junghi în inimă.

Vocea ei nu mai păstra nimic din vocea copilărească pe care și-o amintea el. La treisprezece ani, avea glasul tipic al unei adolescente.

— Trebuie să-ți spun ceva, dar nu vreau să vorbesc când e mama prin preajmă.

— Pare ceva grav.

David se sprijini de mașină, cu spatele la clădire.

— Ce te supără?

— Totul.

O auzi pe Stacy respirând adânc și tremurător. Nici prin cap nu-i trecea ce avea să urmeze.

— Mama s-a recăsătorit săptămâna trecută. Am un nou tătic vitreg.

Ultimele cuvinte îi țâșniră din gură de parcă ar fi scuipat o bomboană acrișoară.

— Nu seamănă deloc cu tine.

— Ei, pitico, dar cine mai e ca mine?

Se străduia fie calm în ciuda șocului. Vorbise cu Meredith cu câteva săptămâni în urmă și ea nu-i spusese că ar avea vreun iubit.

— Nu-ți place de el? Poate că trebuie să-i dai o șansă.

— Len pare de treabă. A convins-o pe mama să se lase iar de fumat. Dar se străduiește prea tare. Abia îl cunosc și mama deja i-a permis să mă adopte și nu mi se pare normal. Nici măcar nu m-au anunțat din timp, n-am știut nimic până la nuntă.

Să o adopte? Gândul îl năucea pe David.

Se simțeau lacrimi în vocea lui Stacy.

— Dacă a fost vreunul din soții mamei care mi-aș fi dorit să mă adopte, acela ești tu, zise ea și continuă cu glas firav. Și dacă nu poți fi tu, atunci prefer să păstrez numele tatălui meu biologic și să rămân cine sunt acum.

David o blestemă pe Meredith pentru impulsivitatea de care dădea dovadă. Nu stătea niciodată să se gândească în ce fel acțiunile ei îi afectau pe ceilalți, cu atât mai mult pe fiica ei. Trebui să-și stăpânească furia.

— E dificil, Stacy. Mi-aș dori să pot schimba situația.

— Și o să fie și mai rău. Mi-au spus că vor să mă ia cu ei într-o lună de miere „în familie”. Ce scârbos. Len mi-a și cumpărat unul din telefoanele alea cu acoperire globală, cum ai tu, ca să pot să te sun din Italia.

David se uită la ceas. 2:02 după-amiaza. Consultația începuse fără el.

— Îmi pare rău pentru tine, scumpo, dar sunt sigur că mama ta îți vrea binele. Ce spui dacă aș suna-o mai târziu să discut cu ea? Poate reușesc să o conving să te lase să vii în vizită la mine decât să te duci cu ei în luna de miere.

— Slabe șanse. Și ei și lui Len le-a intrat în cap că trebuie să fim o familie unită. Dar, David, tu ești familia mea. Nu înțeleg de ce tu și mama ați divorțat.

David făcu o grimasă. În mare parte probabil că vina îi aparținea. Meredith îl acuza că nu își deschisese sufletul în fața ei, că se săturase de toanele, introspecțiile și chiar de migrenele lui pentru care nu consultase niciodată un doctor. Deși nu i-o spusese, David știa că ea tânjea după acea afecțiune firească care îl legase atât de ușor de fiica ei. Alături de Meredith, superba și nebunatică Meredith, legătura, comunicarea dintre ei fusese mai degrabă de natură sexuală. Odată ieșiți din dormitor, el nu mai reușea să-i ofere ceea ce își dorea ea: atenție, adorație, discuții sincere despre sentimentele cele mai intime. Căsătoria fusese o greșeală, greșeala lui. Iar Stacy era cea care suferea cel mai mult.

— Uneori adulții nu au răspunsuri la toate întrebările. Un singur lucru îți spun: dacă mama ta și cu mine am divorțat, nu înseamnă că am divorțat și noi doi. Ai înțeles?

— Atunci vorbești tu cu mama și îi explici că nu vreau să fiu Stacy Lachman?

Stacy Lachman. David înmărmuri. Pentru o clipă simți că se înăbușe, că nu poate rosti nici un cuvânt.

Stacy Lachman.

— David? Mai ești la telefon?

— Da...

Era doar o răgușeală. Își limpezi vocea.

— Sunt aici, scumpo. O să fac tot ce pot, bine? Stacy, trebuie să închid. Fă-mi pe plac și mănâncă ceva.

David își infundă telefonul în buzunar și traversă grăbit strada. Fiori reci de spaimă îl străbăteau. Stacy Lachman era un nume atât de familiar. Un nume pe care se simțise obligat să-l scrie în jurnal la nesfârșit.

Inima îi fremăta în timp ce se îndrepta spre lift. Stacy era singurul lucru bun care ieșise din cei șapte ani de căsnicie cu Meredith. Paradoxal, între ei doi se legase o prietenie încă din prima seară în care se cunoscuseră, atunci când Meredith îl târâse după ea la piesa în care Stacy juca la grădiniță. Spiridușul de trei anișori abia dacă îi ajungea până la genunchi. Răsese atunci când Meredith îi povestise cum fetița stătuse săptămâni în șir în fața oglinzii, repetând cele două replici pe care le avea de rost.

David era pregătit să aplaude frenetic dar, chiar înainte de a-i veni ei rândul, Emily, prietena lui Stacy, își uitase replicile, izbucnise în plâns și fugise de pe scenă.

Stacy stătuse pe gânduri o clipă și o zbughise după ea. La pauză, le găsiseră în culise ținându-se de mână și cântând „Twinkle, twinkle little star”, împreună cu mama lui Emily.

— Stacy, ai dat toată piesa peste cap! o mustrase Meredith o oră mai târziu când se aflau la Ben & Jerry's. De ce nu ai așteptat să-ți spui replicile?

— Emily plângea, îi răspunse ea în timp ce continua să-și mănânce înghețata.

— Dar era și mămica ei acolo.

— Eu eram mai aproape, spuse Stacy cu încăpățănare.

Meredith părea exasperată, dar David o înțelegea. Zărise ceva atât de pur în ochii copilului de trei ani când rostise acele cuvinte. Un lucru nedefinit. Se lăsase în genunchi și îi strânsese mâna solemn.

— Emily e norocoasă să aibă o prietenă ca tine. Poate că și noi doi am putea fi prieteni.

Secretara lui Alex Dorset ciocăni ușor la ușa hipnoterapeutului și o deschise. David se strecură repede pe lângă ea în biroul luminos și capitonat.

Alex Dorset scria ceva la birou. Era un bărbat de culoare, supraponderal și cu un început de chelie, cu o mustață mare căzută și ochi mari, căprui, adânciți în orbite. În birou domnea dezordinea și mirosea a soluție cu aromă de lămâie pentru curățat mobila. David număra patru castroane cu bomboane din care se revărsau Good & Plenty și Reese's Pieces, și toate se găseau la îndemâna celor ce ar fi ocupat cele patru scaune din încăpere.

— Vă rog, zise Dorset și îi făcu semn cu mâna grasuță spre fotoliul rabatabil din fața mesei. Luați loc, domnule profesor Shepherd, și relaxați-vă. Păreți ușor agitat.

— Vreau să mă hipnotizați, spuse David, punându-și mâinile pe masa doctorului.

Avea maxilarul încleștat.

— Vreau să o faceți chiar acum.

— Înainte de toate, am nevoie de câteva informații. La telefon ați fost foarte succint. Vorbiți-mi mai întâi despre migrenele de care ați pomenit.

— În momentul ăsta puțin îmi pasă de migrene.

Izbi frustrat cu palma în birou, cu gâtul pulsându-i de încordare.

— Trebuie să descopăr ce e cu acele nume.

Dorset ridică din sprâncene.

— Trebuie să vă calmați înainte de a vă hipnotiza. Vă rog să luați loc și să-mi vorbiți despre această obsesie.

David se sforță să stea jos și să-i facă un rezumat a ceea ce îi povestise lui Dillon. *Ce legătură avea Stacy cu toate astea? De ce apăsarea noul ei nume în jurnalul lui? Trebuia să afle răspunsul.*

— Din ceea ce mi-ați spus la telefon, am înțeles că va fi dificil.

Hipnoterapeutul se juca cu un creion pe birou.

— Chiar că este dificil. Acum putem începe?

— Putem încerca.

David trase zgomotos aer în piept și își închise ochii în timp ce Dorset se chinuia să mute scaunul lângă fotoliu. David se lăsă pe spate și auzi clicul făcut de un casetofon. Dorset îi spuse că se va trezi revigorat și că își va aminti tot ce a spus sub hipnoză. Îi atrase atenția lui David să se concentreze asupra vocii lui.

Glasul său era liniștitor, cuvintele molcome și elegante, ca ale unui crainic de radio.

— Numără în ordine descrescătoare... cinci... acum patru...

Nu dură mult și David se trezi scufundat într-un întuneric lichid. Plutea... plutea dincolo de frământarea care îi apăsa umerii... dincolo de anxietate... dincolo de gânduri.

Mergea pe urmele acelei voci calme și uniforme, până în iarna în care împlinise treisprezece ani, la casa frumoasă și înaltă cu acoperișul încărcat de zăpadă pe care Crispin Mueller i-o luase cu ușurință înainte.

— Abby, apucă-mă de mână. Abby!

— Abby e bine, David, spuse Dorset. Acum ești la spital. Ești înconjurat de doctori. Îi vezi?

— Mă văd pe mine. Am sânge pe piept. Doctorii se apleacă peste mine.

— Te doare ceva?

— Nu, nu mă doare. Plutesc. Acum a venit și Crispin, doctorii au plecat. Ce e lumina aceea?

— Află. Du-te spre ea, David. Ești în siguranță. Spune-mi ce vezi.

Lumina, o lumină frumoasă și mătăsoasă. În ea se zăreau oameni, siluete, chipuri. Atât de multe chipuri. Îl strigau, își întindeau brațele din interiorul curcubeului strălucitor. Era fascinat de chipurile lor, transparente, chinuite, imploratoare.

Strigătele lor aproape că acopereau lumina, zvâcnindu-i în cap și vuind ca tunetul. Numele lor. Își țipau propriile nume. Auzi la nesfârșit sute, mii de nume. Apoi, chipurile torturate își uniră vocile și rostiră un singur cuvânt.

Zakhor.

Lumina se stinse brusc.

Când deschise ochii, lumina difuză din biroul lui Dorset părea că îi arde craniul.

Simțea că îi crapă capul, respira iute și firav.

— Te simți bine, David?

— Asta să-mi spui dumneata, doctore.

Se ridică șovăitor în capul oaselor.

Dorset îi oferi un pahar cu apă.

— Îți amintești tot ce mi-ai spus?

— Cuvânt cu cuvânt.

David era palid. Îi era greu să suporte amintirile pe care tocmai le retrăise. Acum, în loc de răspunsuri, avea chiar mai multe întrebări.

— Mereu mi-am amintit că eram tras către o lumină puternică, dar nu-mi aduceam aminte să fi văzut toate acele chipuri. Sau să le fi auzit strigătele.

David se încruntă.

— Ce înseamnă *zakhor*? zise el, ca pentru sine. Toți au rostit cuvântul *zakhor*.

Doctorul îl privea atent.

— Ar trebui să îți consulți jurnalul. Și poate ar fi cazul să-ți mai facem o programare pentru săptămâna viitoare. Ai străbătut o distanță uimitoare de la prima încercare. La următoarea ședință e posibil să reușești să ajungi la un alt nivel.

— Nu poți să mă hipnotizezi din nou tot acum? Trebuie să aflu ce simbolizează aceste nume.

— Nu pot. Ți-aș face rău. Când retrăiești astfel de experiențe, eul tău este secătuit. Lasă-i subconștientului

puțin timp să asimileze ceea ce ai văzut. Crede-mă, așa e cel mai bine.

David ieși din birou cu sufletul împovărat de griji. Formă numărul lui Dillon în timp ce traversa strada.

— Dillon. Numele lui Stacy e scris în jurnal. Și habar n-am din ce motiv. Unii dintre acești oameni au murit.

Cuvintele se prăvăleau cu repeziciune.

— Și ce este *zakhor*? Au spus *zakhor*.

— Cine a spus *zakhor*?

— Oamenii. Oamenii de la capătul tunelului.

David trase adânc aer în piept.

— Erau mii de oameni. Strigau la mine. Își strigau numele. Și pe urmă au spus toți *zakhor*.

La celălalt capăt al telefonului se lăsase tăcerea.

— Cred că știu pe cineva care te-ar putea ajuta să-i dai de cap, rosti Dillon într-un final. După părerea mea, trebuie să discuți cu un rabin. Știu că nu ai nici o afinitate pentru religie, adăugă repede pentru a nu fi întrerupt. Și nu ai mai intrat într-o sinagogă din ziua de *bar mitzvah*¹. Și totuși vocile ți-au vorbit în ebraică.

— În ebraică?

David se opri în drum la doi pași de mașină.

— *Zakhor* e în ebraică?

— Înseamnă „amintește-ți”. Oamenii pe care i-ai văzut în lumina din tunel vor să-ți amintești.

¹ După legea evreiască, un băiat este considerat *bar mitzvah* în momentul când împlinește 13 ani și primește statutul de adult. O fată evreică devine *bat mitzvah* când împlinește 12 ani. În aceste momente însemnate ei devin evrei adulți în toată puterea cuvântului și li se oferă atât posibilitatea să se dezvolte spiritual, cât și responsabilitatea de a deveni persoane mai bune.

— *Ce să-mi amintesc?*

David își trecu mâna prin păr și ridică o privire piezișă către cer.

Vocea lui Dillon răsună blândă și răbdătoare:

— Dar este evident, David. Vor să-ți amintești numele lor. Și asta ai și făcut.

CAPITOLUL 6

— Tu ești expertul în metafizică, spuse David la telefonul mobil în timp ce întoarse pe Strada 18. *Tu* să-mi spui ce înseamnă.

— Nu pot, îi răspunse Dillon fără să stea pe gânduri. După părerea mea, un rabin ți-ar fi cel mai nimerit îndrumător din moment ce ei ți s-au adresat în ebraică. Motivul pentru care vor să-ți amintești se găsește în tine, David, la fel cum se găsesc și numele lor. Am un coleg care cred că te-ar putea ajuta. Rabinul Eliezer ben Moshe este un cabalist renumit, profesor în tradițiile mistice evreiești. Tu ai trăit o experiență mistică. Dar dacă ai cumva nevoie de exorcizare, atunci e posibil să te încadrezi în domeniul meu.

Cabala? Toate cunoștințele lui David despre Cabală se rezumau la cele câteva vedete care o făcuseră celebră, legându-și panglici roșii la încheietura mâinii și adoptând nume ebraice.

Dillon continuă ca și când i-ar fi citit gândurile:

— Nu e vorba de acea Cabală în versiunea Madonnei. Și da, l-am sunat deja. S-a arătat extrem de interesat nu

numai de jurnalul tău, ci și de piatra pe care ai păstrat-o după accident. Ia-le pe amândouă cu tine când te duci în Brooklyn. Dar, între timp, te roagă să-i trimiți prin fax câteva pagini din jurnal ca să le poată studia înainte de a vă întâlni.

David se încruntă ușor și viră brusc la dreapta. Gândurile i se învolburau prin minte în vreme ce Dillon vorbea mai departe:

— Ben Moshe vine dintr-o familie de rabini erudiți care și-au dedicat viața studierii Cabalei și descifrării misterelelor universului.

Rabini erudiți. Cuvintele îi treziră vagi amintiri din copilărie, mama sa care îi povestea despre strămoșul ei, Reb Zalman din Kiev, un faimos adept al misticismului. Se spune că avea capacitatea de a preda în aceeași seară studenților din două orașe diferite, aflate la o distanță de trei sute de mile. David își închipuise mereu că mama sa inventa toate aceste povești.

— Faci mișto de mine?

— Există lucruri pe lume pe care nu le poți cerceta cu ajutorul științei sau al datelor empirice. Fii receptiv.

David inspiră adânc.

— Nu sunt sigur...

— Ai tu vreo idee mai bună? ripostă Dillon.

David se scărpină pe frunte.

— Unde anume în Brooklyn?

Se întreba cum va reacționa decanul Myer când îi va spune că are o treabă urgentă în afara orașului.

CAPITOLUL 7

În momentul în care David se dădu jos din taxi pe Avenue Z din Brooklyn, afară cădea o burniță deasă. Își ridică geanta pe umăr și urcă în fugă treptele clădirii anoste acoperită cu gresie din colțul străzii. După ce apăsă pe butonul soneriei, se opri să examineze cutiuța *mezzuzah*¹ cu ornamente din argint ce stătea prinsă de rama ușii Centrului B'nai Yisroel.

Un tânăr uscățiv, bizar îmbrăcat cu o cămașă albă, pantaloni negri și o tichie *yarmulke*² neagră tricotată, îl conduse prin ceea ce David bănuia că fusese salonul unei reședințe private. Clădirea fusese ușor transformată într-un adevărat labirint de birouri.

¹ Recipient mic din lemn, plastic ori metal, în interiorul căruia se găsește o bucată de pergament pe care stau înscrise cele mai importante învățăminte din Tora. Cutia se prinde de stâlpul ușii, iar tradiția spune că trebuie atinsă la intrare în semn de respect și dragoste față de Dumnezeu și poruncile sale.

² Tichie mică ce acoperă numai vârful capului, purtată de bărbații evrei la ritualurile religioase.

— Eu sunt rabinul Tzvi Goldstein, asistentul rabinului ben Moshe, se prezentă bărbatul, conducându-l pe David printr-un coridor și apoi într-o sală de clasă în care o tablă verde era prinsă perpendicular cu cei doi pereți pe care stăteau aliniată etajere cu cărți.

David aruncă o privire la cotoarele acestora și băgă de seamă că toate erau în ebraică. Încăperea răspândea un miros plăcut de cretă, piele veche și ceară de parchet.

— Am studiat paginile din jurnal pe care i le-ați trimis prin fax rabinului ben Moshe, spuse rabinul Goldstein, abia stăpânindu-și entuziasmul. De-abia așteaptă să vă vadă.

Minunat. Poate că voi primi, în sfârșit, niște răspunsuri, se gândi David.

În ultimele zile, de câte ori răsfoia jurnalul, se simțea atras către pagina pe care stătea scris noul nume al lui Stacy.

Și îi provoca o neliniște crescândă.

— Să vă servesc cu un ceai până îl anunț pe rabin că ați sosit?

— Nu, mulțumesc.

David își afundă mâinile în buzunar și tânărul rabin se făcu nevăzut. Se îndreptă spre singura fereastră din încăperea, peste care șiroia ploaia, estompând imaginea străzii de dedesubt. Gândurile îi zburau la imaginea exploziei unui petrolier iranian pe care o văzuse pe ecranele de la televizor în timp ce aștepta să urce în avion. În ultima vreme, parcă toate știrile erau rele.

Tresări la auzul unei voci în spatele său care îl trezi din meditație.

— Shalom, David. Te rog să mă urmezi. Putem sta de vorbă în biroul meu de la etaj.

David nu-și putu reține mirarea. Se așteptase să-l audă vorbind cu un accent idiș sau rus, dar bătrânul rabin ce stătea în fața lui avea o vagă intonație specifică pentru New England. Avea o voce subțire care se potrivea întrucâtva cu fizicul său firav. Rabinul Eliezer ben Moshe era un bărbat plăpând, cu înfățișarea învechită și uzată ca a cărților de pe rafturi. Avea părul des, de un cenușiu spălăcit, iar cârlionții pufoși ai bărbii sure îi atârnavă până la piept. Urcând pe scările acoperite de covoare, David observă cât de firav părea rabinul. Haina simplă și neagră de la costum atârna informă pe umerii săi osoși, dând impresia că este cu două numere mai mare, ca și când posesorul ei descrescuse față de ziua în care o cumpăraseră.

Dar în ochii lui negri care îl urmăreau pe David luând loc în biroul înghesuit se citea neliniște, curiozitate și speranță.

— Ai adus jurnalul și piatra?

Gata cu politețurile. David băgă mâna în geantă și scoase jurnalul. Ochii rabinului sticleau în momentul în care puse pe masă carnetul din piele roșie. Când scoase piatra din buzunar, David remarcă lângă computer cele câteva pagini pe care i le trimisese prin fax. Se zăreau niște însemnări pe ele, pe care însă nu le putea descifra.

Rabinul își întinse mâna noduroasă după piatră și David ezită o clipă înainte de a o depune în palma bătrânului.

Rabinul ben Moshe rămase cu ochii pironiți la lucirile multicolore ale agatului lucios, incapabil să clipească sau

să scoată vreun cuvânt. Inspiră adânc și un freamăt îi străbătu pieptul fragil.

— Nu are nici o fațetă, murmură el.

David îl privi tăcut cum scoate o lupă dintr-un sertar. Întoarse piatra pe toate fețele, examinând-o prin lupă fără să omită nici cel mai mic punct.

Dintre toate întâmplările, ideea că acea piatră, pe care o ținuse pe biroul său de când avea treisprezece ani, ar fi putut simboliza ceva îl nedumerea cel mai mult. Dar rabinul mângâia inscripția ebraică cu o asemenea venerație, cu asemenea teamă și extaz, încât David își stăvili nerăbdarea de a deschide discuția despre nume.

— Este o străveche piatră sfântă, spuse rabinul privindu-l fix. Observi că la tăiere au avut grijă să fie rotunjită și lucioasă? Agatul a fost șlefuit și totuși nu strălucește și nu reflectă lumina. Din cauză că a fost tăiat într-un stil special, fără fațete, cunoscut sub numele de caboșon. Până în Evul Mediu toate pietrele erau tăiate astfel.

David mai aruncă o privire spre piatra albăstruie pe care o păstrase cu atâta nepăsare în palma bibeloului care reprezenta o maimuță.

— Adică datează din Evul Mediu?

— Nicidecum. Are o vechime mult mai mare. De mii de ani, din timpuri biblice.

Timpuri biblice. David era înmărmurit de uimire. Și totodată sceptic. *Cum ajunsese Crispin Mueller să pună mâna pe o piatră biblică?*

— Mi s-a spus că are puteri magice, murmură David, așteptându-se ca rabinul să izbucnească în râs.

Ben Moshe încuviință din cap și îl privi în ochi.

— Așa stă scris.

Apoi rabinul strânse piatra între degete și rosti o rugăciune în ebraică.

— Și tu ești evreu. Înțelegi rugăciunea *Shehehiyanu*? I-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a lăsat să apuc acest moment.

David simți furnicături pe șira spinării. *Ce tot spunea? De ce era un moment așa de special? Și ce avea de-a face piatra lui Crispin cu numele lui Stacy din jurnalul lui?*

Se aplecă ușor în față când rabinul așeză piatra alături de jurnal cu mare băgare de seamă.

— Așadar, spuneți că e magică. Dar în ce fel?

— Face parte dintr-o serie extraordinară de douăsprezece pietre. La telefon mi-ai spus că nu ești credincios, dar îmi închipui că ai auzit de Moise.

David încuviință.

— Atâta lucru știi și eu.

— Și de fratele lui Aaron, Înaltul Preot?

— Acum m-ați băgat în ceață de tot.

David începea să se întrebe dacă nu cumva venirea lui fusese o greșeală. Simțea că se îndepărta și mai mult de răspunsurile cu privire la nume, că atenția îi este distrasă de la subiect cu ajutorul gemologiei și al Bibliei. Străduindu-se să-și păstreze calmul, privirile îi căzură din nou asupra pietrei. Îi veni brusc în minte motivul principal pentru care o păstrase: ca să-i aducă aminte să gândească înainte de a face ceva. Se abținu să pună întrebări despre jurnal și se concentra asupra vorbelor rabinului.

— Din Cartea Exodului, continuă ben Moshe, aflăm că Aaron a fost primul Înalt Preot, cea mai de seamă funcție

pe care o putea ocupa un evreu și că Dumnezeu i-a spus lui Moise să-i facă lui Aaron trei veșminte sfinte: un pieptar, un efod și o mantie.

— Iar m-ați zăpăcit, ridică David din umeri. Efod?

— Termenul pe care îl folosim pentru a ne referi la tunica din pânză pe care Aaron o purta în timpul ceremoniilor sfinte. Dar pe noi ne interesează pieptarul. Acesta a fost executat după cum l-a sfătuit Dumnezeu pe Moise. Era o pânză pătrată țesută de un meșter iscusit din fire de aur și mătase violetă, stacojie și vișinie.

Ben Moshe îl privi pe David în ochi și îi explică:

— Potrivit Cărții Exodului, de câte ori Aaron intra în sfântul locaș pentru a se ruga, i se poruncea să poarte la inimă așa-numitul „Pieptar al Judecății”, ce conținea numele copiilor lui Israel, numele celor Douăsprezece Triburi.

David înlemni. *Numele?*

— Numele erau gravate pe douăsprezece nestemate, montate în aur și cusute pe pieptar cu fir de aur.

Dintr-odată, David înțelese direcția în care se îndrepta discuția.

— Vreți să spuneți că piatra asta e una din cele douăsprezece? întrebă el cu neîncredere.

Rabinul luă agatul și ocoli biroul.

— Uite ce scrie pe ea.

— Ebraica mea lasă de dorit.

Ben Moshe nu băgă în seamă ultima remarcă. Ținea agatul în fața lui David și îi indică una câte una cele cinci litere mărunte, de la dreapta la stânga.

— *Nun pey tav lamed yud*, pronunță el. Dacă le citești atent se distinge *Naphtali*, unul dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel.

David simțea cum gândurile îi gonesc prin minte.

— Așadar, fiecare piatră îi corespundea unuia dintre ele?

— Exact. Și fiecare piatră era diferită. Naphtali era un agat, o piatră protectoare, cea care îl împiedică pe om să se împiedice și să cadă.

David hohoti zgomotos.

— În acest caz, piatra a dat greș. Așa m-am ales eu cu ea. Posesorul ei anterior mi-a spus că are puteri magice și că ne va proteja să nu cădem de pe un acoperiș înzăpezit. Ei bine, n-a făcut-o.

Rabinul nu păru cătuși de puțin mirat. Se uită la David cu ochii lui negri obosiți și rosti ușor:

— Mai târziu trebuie să îmi povestești mai multe despre persoana căreia i-a aparținut piatra. Dar, pentru moment, pot să-ți spun că acea persoană nu i-a înțeles însușirile. Piatra aceasta, ca și celelalte unsprezece, are un scop mai înalt. Menirea ei nu a fost niciodată aceea de a proteja o singură persoană. Menirea ei este să-i apere pe copiii lui Israel, și întreaga lume. Cele douăsprezece pietre simbolizează îndurarea lui Dumnezeu față de copiii Lui.

Rabinul trase adânc aer în piept.

— Există un motiv precis pentru care ne aflăm astăzi în biroul meu. Nu este o simplă întâmplare. După cum nu din întâmplare te afli în posesia numelor pe care le-ai scris în jurnal și a pietrei sacre.

Ochii rabinului străluceau de nerăbdare.

— Pot să văd carnetul?

În momentul în care rabinul apucă jurnalul și îl deschise la prima pagină, David avu senzația că se află într-un univers ireal.

Totul nu putea fi altceva decât o bizară coincidență. La urma urmelor, piatra ajunsese în posesia lui accidental...

Accidental.

Tot accidental, își dădu el seama, lăsându-se amețit pe spate, ajunsese și la acele nume.

Piatra și numele.

Există oare într-adevăr o legătură între ele?

— Cred că acestea sunt numele oamenilor pe care mi-ai spus că i-ai văzut în experiența ta în apropierea morții.

Ben Moshe își mângâie barba cârlionțată, iar glasul îi deveni mai adânc decât înainte. David simțea fiori reci.

— Dar cine sunt ei și de ce nu-mi ies din cap numele lor?

— Poți să fii oricât de ironic, David, dar să știi că până și un necredincios poate să treacă printr-o experiență mistică. Asta s-a întâmplat și în cazul tău. Prin urmare, iată un răspuns mistic la întrebarea ta. Nu ești tu primul care a scris aceste nume într-un caiet. Iar numele acestea nu sunt întâmplătoare, ci sunt speciale. Foarte speciale.

David se îmbărbătă pentru orice ar fi urmat.

Într-o altă zonă din Brooklyn, într-un apartament de la etajul trei aflat deasupra cafenelei Java Juice, un bărbat îmbrăcat într-un tricou având imprimat pe piept numele

lui Eminem și o șapcă Yankees cu cozorocul întors la spate dădu mai încet volumul căștilor. Ascultase suficient.

Luă telefonul care nu putea fi urmărit și apăsă pe tasta „redial” în timp ce ecranele video și monitoarele din modernul centru de comunicații licăreau în jurul său. Postul lui era visul oricărui tocilar. Din centrul consolei amplasate sub forma unei potcoave, avea posibilitatea să tragă cu urechea la conversații care aveau loc pe trei continente și să asiste la cursul istoriei, în vreme ce, două etaje mai jos, dependenții de cafeină stăteau înșirați ca niște lemingi ca să dea pe gât ceștile cu lichid aromat.

— Care-i treaba? răsună în receptor glasul matahalei blonde din duba de panificație parcată pe Avenue Z.

James Gillis nu mai avea stare și îl ardea fundul de atâta așteptare. Aceasta era prima lui ocazie de a conduce o operațiune ca Înger al Întunericului și era nerăbdător să-și dovedească iscusința.

— La naiba, Sanjay, cât timp îți închipui că mai putem sta așa? Shepherd a intrat de mai bine de patruzeci de minute.

— Calmează-te, uriașule. Uite cum stau lucrurile. Shepherd are și piatra și jurnalul la el. Trebuie să le luați pe amândouă. Și după ce scăpați de toată lumea, găsiți nenorocitul ăla de seif. Trebuie să vedem ce mai are pe acolo jidanul ăla bătrân.

— Floare la ureche.

Gillis se uită la Enrique, lăcătușul portorican cu centura de unelte și pistolul Glock prinse pe sub puloverul Armani. Enrique se așezase alături de el, pe scaunul de căpitan, și se uita la ploaia ce se izbea de geamurile dubei.

El nu-și pierdea niciodată cumpătul, era la fel de răbdător și de imperturbabil ca un asasin al Mafiei.

În centrul de comunicații, Sanjay verifică dacă banca de înregistrări digitale încă mai funcționează.

— În acest caz, spuse el, ridicând volumul și întorcându-se la conversația ce se desfășura în clădirea din gresie, Îngeri Întunecați puteți intra. Drumul e liber.

CAPITOLUL 8

— Numele pe care le-ai notat, spuse rabinul, punând mâna pe paginile de lângă computer, cele trimise de David prin fax, coincid cu numele scrise pe niște papirusuri antice descoperite în Orientul Mijlociu.

David simțea că îi fuge pământul de sub picioare.

— Nu se poate.

— Doar ce-am primit confirmarea azi-dimineață. Ascultă-mă înainte de a deveni sceptic, rosti ben Moshe. Aceste nume și toate celelalte din jurnalul tău au fost scrise pentru prima dată cu mii de ani în urmă, au fost scrise de mâna lui Adam.

Își ridică brațul în momentul în care David se pregătea să riposteze.

— După spusele Cabalei, Adam a copiat *Cartea Numelor* a lui Dumnezeu — numele păsărilor, animalelor și tuturor ființelor vii — ca să-i rămână lui și urmașilor lui. Aceștia, la rândul lor, au făcut copii pentru fiii lor, și tot așa, până când, într-un final, cartea a ajuns în mâinile lui Moise.

David țâșni din scaun, nemaiputându-și stăpâni îndolia.

— Nu vreau să vă jignesc, dar mi se pare incredibil ca Adam să fi știut numele fiicei mele vitrege de pe vremea când stătea el în Grădina Edenului.

Apucă jurnalul și începu să citească cu glas tare nume alese la întâmplare.

— Sau pe cel al lui Shen Jianchao. Sau al Noeliei Trias. Sau al lui Beverly Panagoupolos.

Azvrâli caietul pe masă.

— Fiți serios.

Ben Moshe își păstră calmul.

— Nu mă aștept să înțelegi totul dintr-odată. Studiul Cabalei e o călătorie care durează o viață întreagă. Trebuie să ai o minte matură și să-ți dedici mulți ani descoperirii sensurilor mistice din Tora. Cu secole în urmă, secretele sale erau ascunse, transmise de rabini doar celor mai devotați învățăcei. Dar eu, David, i-am dedicat ultimii șaizeci de ani din viață și sunt absolut convins de adevărul celor ce îți voi spune.

Mintea lui David zbură către poveștile mamei despre străbunicul ei, misticul Reb Zalman.

— Vă ascult.

Ben Moshe încuviință din cap.

— Atunci fii atent la mine. *Cartea Numelor* i-a fost transmisă lui Moise de către Isaac, unul dintre cei doi fii ai lui Avraam, și ani la rând a stat ascunsă în cripta templului din Ierusalim. Dar în anul 70 d.H., când romanii au distrus templul, comorile ascunse în el au fost duse la Roma, iar *Cartea Numelor* a dispărut, la fel ca și pieptarul Înaltului

Preot. Și odată cu pieptarul, continuă molcom rabinul, s-au dus și nestematele celor douăsprezece triburi ale lui Israel.

David se uită la piatra de pe birou, în vreme ce mintea îi era frământată de întrebări. Se stăpâni și îl ascultă pe rabin care își ducea mai departe povestea cu vocea lui domoală și ascuțită.

— Copiile care îi aparțineau celui alt fiu al lui Avraam, fratele vitreg al lui Isaac, Ismael, au fost transmise copiilor purtați în pânțe de concubinele lui, iar papirusurile s-au pierdut în deșert. Prin urmare, secole la rând, toate copiile după *Cartea Numelor* au dispărut. Și totuși, în ultimii ani, arheologii au descoperit în Egipt și în alte regiuni din Orientul Mijlociu fragmente care se cred a fi copii după papirusurile lui Ismael. Cu ajutorul istoricilor și al matematicienilor, se încearcă a se pune cap la cap aceste fragmente. Am luat legătura cu acești experți pentru a compara paginile de la tine cu fragmentele păstrate în Israel.

David făcea eforturi pentru a digera teoria absurdă a rabinului.

— Au găsit mai mult de o copie a Cărții lui Adam?

— Așa se crede. Au fost scoase la lumină papirusuri scrise în aramaică, coptă și ebraică.

— Îmi închipuiau că sunt doar în ebraică.

— Ah, nu, clătină rabinul din cap. Din moment ce Ismael a fost fiul lui Avraam născut de slujnica lui de altă origine, pe nume Hagar, copiile urmașilor săi au fost scrise și în unele vechi limbi arabice. Și în ciuda faptului că au fost găsite pasaje identice în multe papirusuri, nimeni nu a reușit până acum să pună cap la cap un text întreg.

Totuși, zise el cu ochi strălucitori, unii dintre noi cred că sunt foarte aproape.

David se aplecă în față.

— Deci săpăturile arheologice continuă și în clipa de față?

— Exact, spuse rabinul cu voce aspră. Din nefericire, nu suntem noi singurii care caută fragmentele lipsă. Sunt și alții care vor să întregască manuscrisul pentru a fi cei dinții care traduc toate numele, doar că aceștia sunt oameni malefici. Dușmanii lui Dumnezeu.

Șocat, David își trecu mâna prin păr, în vreme ce afară ploaia se întetea.

— Cine sunt aceștia?

— Gnoseos.

David avea o privire pierdută. Rabinul dădu ocol mesei, cu mâinile împreunate la piept. Părea mai îngândurat decât până atunci.

— Gnoseos reprezintă o societate secretă care se trage dintr-un vechi cult religios, Gnosticii.

David îl fixă cu privirea.

— Cât de vechi?

— Dinaintea creștinismului. Gruparea Gnoseos reprezintă una dintre puținele rămășițe ale Gnosticilor, o sectă mai activă și mai ascunsă decât era cu secole în urmă.

David mai auzise despre gnosticism. Își aducea aminte că Dillon pomenise de acesta într-o sâmbătă pe când discutau despre originile vaste ale religiei la un mic dejun cu covrigi și brânză grasă.

— Sunt hedoniști, nu-i așa? Își scormoni David prin minte în timp ce afară răsunau tunetele. Consideră că oamenii sunt prizonierii trupurilor malefice, nu?

— Ai dreptate. Și că fiecare suflet are capacitatea de a se adăpa dintr-o cunoaștere înăscută, o scară pe care să se înalțe până la o spiritualitate care să le permită să se desprindă de trupuri.

— Și pe urmă ce... să ajungă în rai?

— Nu chiar, oftă ben Moshe. Rădăcina numelui lor este *gnosis*, însemnând „cunoaștere” în greacă. Membrii sectei Gnoseos cred că dacă au acumulat destulă cunoaștere îl pot înfrânge pe Dumnezeu. Și acesta este țelul lor.

David era frământat de o mulțime de întrebări, dar înainte de a reuși să o pună pe cea dintâi, cineva bătuse la ușă și rabinul Goldstein vârî capul în încăpere.

— Mă scuzați. A sosit Yael HarPaz.

— Foarte bine. Roag-o să urce, Tzvi, spuse ben Moshe și se așeză la loc pe scaun. Sper că nu te deranjează, David. Am invitat o expertă în antichitate, o minunată arheologă israeliană din Safed. A sosit din Israel azi-dimineață.

— Ascultați, spuse David ridicând mâinile, lucrurile devin din ce în ce mai complicate. Nu vreau să deviem de la scopul inițial. În jurnalul meu apare numele fiicei mele vitrege și asta mă îngrijorează foarte tare. Dacă știți cumva, vă rog să scurtați discuția și să-mi spuneți de ce atâția oameni morți vor să-mi amintesc numele lor.

— O să ajungem și acolo. Te rog să ai răbdare. Trebuie să începi să înțelegi că ești implicat într-o situație mult mai complicată decât îți poți imagina. Am auzit că ești doctor în științe politice și că ești faimos în domeniul tău. Te asigur

că în domeniul meu și eu sunt la fel de priceput ca tine. Și la fel este Yael HarPaz în domeniul ei.

Înainte ca David să apuce să dea replica, în pragul ușii își făcu apariția o femeie. Era înaltă și suplă, îmbrăcată cu o fustă lungă, neagră și vaporeasă, un colier ivoriu și o bluză asortată din mătase. Păși hotărâtă în cameră, ducând o geantă din piele roșiatică. David fu șocat de pomeții săi exotici și de gura cu buze senzuale, colorate cu o vagă nuanță de roz. Părea să aibă vreo treizeci de ani și, ținând cont de aspectul ei — părul lung și arămiu răsucit într-un coc lejer și tenul roșcat — își dădu seama că este o israeliană sadea.

— Yael HarPaz ți-l prezint pe David Shepherd, persoana despre care ți-am vorbit.

Femeia îi aruncă lui David o privire francă și pătrunzătoare și lăsă geanta jos. Își strânseseră mâinile în clinchetul brățării ei din argint.

— Shalom.

Vocea sa, cu un accent evreiesc pronunțat, era la fel de elegantă și de seducătoare ca și restul fizicului său.

— Ai străbătut drum lung din cauza mea. Și nu prea înțeleg de ce.

— Am venit să văd piatra. Ai adus-o?

David rămase surprins de tonul ei autoritar. Așteptă o clipă înainte de a se întoarce spre masă de unde luă piatra și o studie.

— Deci și tu crezi că este din pieptarul Înaltului Preot?

— Pot să mă uit?

Ochii ei verzi păreau să arunce scântei în momentul în care o luă din mâna lui David. Înainte ca el să apuce să

scoată o vorbă, ea se porni să o învârtă pe toate părțile, așa cum făcuse și rabinul cu ceva timp în urmă.

— Naphtali, rosti ea, neputându-și ascunde emoția din glas.

Rabinul zâmbi.

— Foarte bine, spuse David, inspirând adânc. De dragul discuției, să zicem că este una din pietrele de pe pieptar. Cum rămâne cu celelalte? Se știe ceva despre ele?

— Patru sunt păstrate în siguranță la Ierusalim, îi spuse Yael.

Apoi își întoarse privirile către rabin, așteptându-l să spună ceva.

— Mai am una chiar aici, zise el. Piatra lui Levi, un chihlimbar.

Rostind aceste cuvinte, bătrânul se îndreptă spre bibliotecă și luă volumele care mascau seiful.

— Aceasta a apărut într-o sinagogă sefardă din Detroit. Un evreu din Tunisia a cumpărat-o dintr-un târg din Cairo acum șaptezeci de ani și habar nu avea ce reprezintă. Fiul său a imigrat în Statele Unite și luna trecută i-a arătat-o rabinului său, care a luat legătura cu mine.

Rabinul scoase tașca uzată și băgă mâna înăuntru. De acolo extrase o punguță legată la gură, iar din aceasta o piatră de dimensiuni identice cu agatul lui David. Odată așezate una lângă alta, lui David i se opri răsuflarea. Nu numai că agatul și chihlimbarul erau identice ca dimensiuni, dar erau și tăiate într-o manieră identică. Chiar și inscripția ebraică era fără îndoială executată de aceeași mână.

Evenimentele se derulau mult prea rapid. Pietrele, numele, numele de pe pietre, Crispin, Stacy, jurnalul.

Încerca să-și pună ordine în gânduri, când rabinul vorbea din nou.

— Aveam de gând să duc chihlimbarul în Israel săptămâna viitoare, dar venirea ta m-a scutit de o călătorie grabnică. Este vital ca aceste pietre să ajungă la adăpost în Ierusalim, înainte să li se întâmple ceva rău. Yael?

În momentul în care rabinul întinse palma pentru a-i înmâna pietrele, acestea alunecară printre degetele sale reumatice și se rostogoliră pe podea sub birou. David îngenunche pentru a le recupera.

Dar sub birou zări un lucru care îi îngheță sângele în vine.

— Ce naiba?

De fundul mesei era prins un mic emițător argintiu.

— Ne înregistrezi conversația? întrebă el, cu glasul înecat de mânie.

Culese pietrele și se ridică.

Pe chipul lui Yael se citea panica.

Rabinul întrebă tulburat:

— Ce tot spui acolo?

Înainte să-și termine întrebarea, Yael se lăsă în genunchi și aruncă o privire sub masă. Palidă de spaimă, femeia desprinsese emițătorul.

— Au aflat, zise ea, uitându-se în ochii înspăimântați ai rabinului.

— Repede, rosti ben Moshe închizând geanta cu mâini tremurânde. Ia astea și pleacă.

Chiar în acea clipă, de la parter răzbătu un zgomot puternic. Inițial, David avu impresia că este o mașină care dă rateu, dar apoi se auzi un țipăt.

— Fugi, rabi! Fugi! răsună glasul rabinului Goldstein de la parter.

Apoi se auziră mai multe împușcături și țipetele vuiau prin clădire.

— David, ascunde pietrele!

Ben Moshe împinse tașca în mâna lui Yael în timp ce scările trosneau sub greutatea pașilor.

— Repede la scara de incendiu! Luați totul! Cu voia Domnului, o să vă explic totul altădată, dar acum trebuie să plecați!

Rabinul alergă să tragă zăvorul ușii, iar David vârî ambele pietre în buzunarul de la pantaloni. Puse jurnalul la loc în geantă și o ridică pe umăr. Yael se chinuia deja să deschidă fereastra.

— Tu primul, zise David, apucându-l de braț pe rabin și împingându-l pe scara de incendiu, dar bătrânul se smulse din strânsoare.

— Nu, David, tu primul. Acum, spuse ben Moshe cu voce calmă. Yael, du-l la Safed. *El știe numele.* Știe numele acestor Tzadikimi.

Femeia era deja cu un picior peste pervazul ferestrei.

— Haide, îi porunci lui David.

— Du-te, zise ben Moshe, împingându-l în momentul în care intrușii începeau să izbească în ușă.

Cu adrenalina pompându-i prin vene, David își feri capul și se strecură pe scara de incendiu. Ploaia îi biciuia fața. Yael ajunsese pe la jumătatea scării și totuși el ezita și întinse brațele către rabin. Dar în timp ce ben Moshe se străduia să sară peste pervaz, ușa se izbi de perete și se auziră

focuri de armă. Rabinul se prăbuși cu un geamăt, iar sângele care îi șiroia pe barbă împrășcă mâna lui David.

— Fugi, David, se auzi strigătul înspăimântat al lui Yael.

Se năpusti pe scară cât pe-aci să alunece pe metalul ud. Ridică ochii doar o clipă și zări o matahală blondă care azvârli cât colo trupul neînsuflețit al rabinului pentru a-și fixa ținta.

David se feri și un glonț se înfipse șuierând într-o placă de gresie din apropiere. O rupse la goană pe urmele lui Yael la auzul celui de-al doilea glonț și văzând cum matahala o pornește după ei.

Fugiră prin rafalele de ploaie, dădură colțul, Yael aproape izbindu-se de o femeie care se opintea cu brațele încărcate de cumpărături și o umbrelă.

— Fii atentă, zbieară femeia, dar Yael era mult prea oboșită pentru a putea îngăima vreo scuză.

Se năpusti printre două clădiri urmată de David care o ajunse chiar în clipa în care se avântă în trafic, ferindu-se de mașinile care îi claxonau. Dintr-odată, unul din gloanțe atinse cauciucul din spate al unui camion UPS care se dezechilibra și derapă amenințător în direcția lui David.

Acesta se aruncă în față și ateriză întins pe o parte lipit de bordură. Yael îl apucă de mână și reuși să se ridice. Bărbatul blond se apropia amenințător, cu arma în mână, și oamenii începeau să se împrăștie.

— Pe aici!

David o trase înspre un autobuz din care coborau pasageri foarte aproape de ei. Se năpustiră printr-o grămadă de saci de gunoi și-și croiră loc pe scări strecurându-se pe lângă alții care încercau să urce. Prin fereastra în care bătea

ploaia, David apucă să-l vadă pe blondul care alerga tot mai amenințător chiar înspre autobuz.

Ușile se închiseră cu zgomot. Blondul își fixă ținta.

— Toată lumea, culcați-vă la podea! E un dement cu o armă în spatele nostru! strigă David.

O femeie în vârstă începu să țipe.

— Hai, omule, pornește odată, urlă el la șofer.

Unii dintre pasageri se întoarseră ca să se uite pe geam.

— Hai nu zău! se răsti un băiețel de culoare care asculta muzică la iPod. Du-te de-aici!

Înjurând, șoferul coti brusc și intră în trafic. Un glonț străpunse spatele autobuzului care se îndepărta hurducându-se de bordură, lăsând în urmă câteva picături mari de apă. Ștergătoarele uriașe de parbriz goneau dintr-o parte în alta ca să țină pasul cu șuvoaiele de ploaie ce păreau să inunde orașul.

— Sună-l pe dispecer, i se adresă Yael șoferului, sfârșită de oboseală.

David observă că îi șiroiau lacrimi pe față.

— Spune-i să trimită o ambulanță la Centrul B'nai Yisroel pe Avenue Z. A fost împușcat un bărbat.

Îl privi pe David fără ca vreunul din ei să scoată vreo vorbă, în timp ce autobuzul își continua drumul. Amândoi erau conștienți că era prea târziu. Rabinul ben Moshe murise.

Năucit, David se întreba dacă și el arată la fel de palid și de tulburat ca ea. Inima încă îi bubuia în piept. Minteaa era incapabilă să înțeleagă pe deplin evenimentele prin care tocmai trecuseră.

Una din mâini i se încheștă pe geanta îmbibată de apă chiar în clipa în care cu cealaltă verifica prin buzunar.

Pietrele erau la locul lor. Și numele lui Stacy era încă în jurnal.

— A golit seiful! Nu mai e nimic înăuntru! zbieră Enrique, în momentul în care Gillis se strecură înapoi în cameră pe scara de incendiu.

Gillis rămase cu privirile pironite la gaura care se căsca în spatele bibliotecii.

La dracu. Se auzeau deja sirenele. Nu mai aveau timp.

— Nici jurnalul nu e aici? Dar pietrele?

— Probabil că Shepherd și israelianca au reușit să fugă cu ele.

Enrique răvășise deja biroul rabinului și aruncase pe jos conținutul fiecărui sertar. Brusc, îi căzură ochii pe grămada de pagini de lângă computer. Pe prima pagină stătea scris numele lui David Shepherd și numărul lui de fax. Le înșfăcă pe toate.

— Hei, tu ce înțelegi din astea?

Împinse paginile spre Gillis, a cărui față căpătă o expresie calmă pe măsură ce examina lista de nume.

— Am descoperit ceva, Sanjay, urlă el în căști. Paginile din jurnalul lui Shepherd pe care le-a trimis prin fax. Ți le aducem imediat împreună cu computerul.

— Poliția n-a ajuns încă? întrebă Sanjay.

În glasul său nu se mai citea plictiseală și monotonie. Se simțea neliniștea.

— Ieșiți de acolo imediat.

Chiar în timp ce vorbea, Enrique ridică în brațe computerul, smulgând cablurile din prelungitorul de pe podea. O luă la fugă spre scări. Gillis pierdu timp numai cât să adune cele câteva dischete din cutia de pe birou și să-și scoată bricheta. Privi flacăra câteva clipe înainte de a-i da drumul pe mormanul de hârtii de pe podea, gândindu-se cu plăcere la cât de aproape se găsea de noua ordine a lumii.

Coborî scările două câte două în timp ce țipetele sirenelor se apropiau tot mai mult.

Când mașinile de poliție se înșirară de-a lungul trotuarului, duba albă de panificație ajunsese deja pe la jumătatea cvartalului, o umbră palidă și minusculă ascunsă de perdeaua de ploaie.

Iar Sanjay trimitea deja prin e-mail raportul inițial codat la sediul central din Sicilia, acolo unde Eduardo DiStefano stătea aplecat peste computer, sorbind din priviri fiecare cuvânt.

CAPITOLUL 9

În tribună, Meredith se aplecă în față, încordându-și ume-rii. Se uită cum Stacy își șterge sudoarea de pe frunte și bate de două ori mingea pe linia de aruncare liberă.

Haide, scumpo, își zise în sinea ei. Bag-o în coș.

Stacy fixă coșul cu privirea și aruncă mingea înspre panou de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Pentru o clipă, în sala de sport înțesată de lume se lăsă liniștea. Chiar și Meredith își ținu răsuflarea la vederea mingii boltite care intră în plasă în aclamațiile publicului.

Cu fața luminată de zâmbet, Stacy se întoarse pentru a se saluta cu coechipierele. Nu mai erau decât cinci secunde din meci, insuficient pentru ca rivalele lor să mai poată da un coș.

— Așa te vreau, zbiră Meredith din tribună în momen-tul în care se auzi soneria de final.

Stacy se aliniase deja alături de coechipierele ei și își strângeau mâinile cu echipa adversă.

Meredith aruncă o privire la ceas, încercând să se hotărască ce să facă. Mai era o oră până când Len urma să o

sune din Stockholm. Destul timp pentru a opri pe drum împreună cu Stacy să cumpere mâncare chinezească.

— Până faci duș, mă duc să aduc mașina.

— Bine, mami, dar să știi că mă grăbesc. Sunt moartă de foame.

— Ce-ar fi să mergem la China Palace? E chiar la colț, singură Meredith, îndreptându-se spre ieșire.

Stacy porni în fugă spre vestiar. Era veselă la gândul de a-și arunca cât colo echipamentul transpirat și de a intra în apă. Nici măcar nu se obosi să-și usuce părul după ce îl spălă, îl prinse într-o coadă la spate și își puse blugii și tricoul de un roz turbat pe care David i-l cumpăraseră vara trecută când venise în vizită la Washington. În aceeași zi, îi cumpăraseră și brățara galbenă cu mesaj pe care o purta tot timpul pentru a-i aminti să „țintească sus”.

Faptul că ajunsese o excelentă jucătoare de baschet era întru totul meritul lui David, îi trecu prin minte în timp ce se îmbrăca. Începuse să o învețe să arunce la coș pe aleea de lângă casă încă de când avea cinci ani și abia putea cuprinde mingea în brațe. La vârsta de opt ani, o învățase să dribleze și exersau în fiecare seară în timp ce mama pregătea cina. Stacy zâmbi, amintindu-și cum David o chema pe mama ei să o aclame ori de câte ori se întreceau la aruncări și ea reușea să-l învingă. Desigur, acum își dădea seama că el o lăsa mereu să câștige.

Își aducea cu drag aminte cum se grăbeau să bage vasele în mașina de spălat imediat după cină ca să-i rămână timp să-și îndeplinească norma de o sută de aruncări libere înainte de căderea nopții.

Mai târziu, când era prea întuneric pentru a vedea coșul, se așezau pe terasă, transpirați learcă, și se răcoreau împreună cu mama, mâncând banane și înghețată din niște castroane mari albastre, și uitându-se la primele stele care licăreau. David îi dăduse numele de „momentul scânteietor”.

Grăbindu-se către ieșire, Stacy își atârână geanta de sport pe umăr și se căzni să-și alunge amintirile din minte. *Fii realistă. Acum Len este tatăl tău vitreg. Iar lui nu-i place nici baschetul, nici înghețata.*

Len prefera squash¹-ul și *caffè latte*²-ul de soia.

În momentul în care împinse în lături ușile duble, pământul păru dintr-odată să i se cutremure sub picioare. Toate fetele izbucniră în țipete.

Doamne, Dumnezeuule, să fie oare o nouă replică? Cu o zi înainte se trezise în patul zdruncinat de un cutremur de 3,6. Din fericire, în cele din urmă, se dovedi un cutremur minor, mai mult o zgâlțâială.

Ce bine că începuse să se obișnuiască cu ele. Când se mutaseră în Santa Monica, îi sărea inima din piept la cea mai mică vibrație. Acum părea o californiancă sadea și nu le mai dădea nici o importanță.

Și totuși, în ultima vreme lumea fusese zdruncinată de atâtea dezastre încât începuse să se teamă de iminența unui cutremur puternic. Toată lumea spunea că nu va mai dura mult până ce Coasta de Vest va fi lovită de unul serios. Acest gând îi dădea fiori.

¹ Joc cu racheta și o minge mică din cauciuc, pe un teren asemănător unui poligon mărginit de patru pereți.

² Specialitate compusă din jumătate lapte și jumătate cafea espresso.

Fiori îi dădea și lunetistul din Toronto. Câți oameni ucisesese până atunci? Chiar în acea dimineață, mama ei închisesese dezgustată televizorul, exclamând că nu mai poate să suporte toate grozăviile care au loc în lume.

Dar lui Stacy grijile nu-i dădeau pace.

De ce nu poți fi ca mama măcar pentru o zi și să uiți de toate ororile? se întrebă ea în drum spre mașină, sub soarele după-amiezii. *Încearcă să te gândești la pieptul de pui în foi de salată. Și la supă iute-acrișoară. Și la înghețata de ghimbir.*

Era atât de cufundată în gânduri încât nici nu-l băgă de seamă pe bărbatul care citea ziarul într-un Dodge Caravan chiar în capătul parcarii. Nu-l remarcase nici pe ultimul rând din tribună.

Se urcă în Explorer și își trase centura în timp ce stomacul îi chiorăia de foame.

— Trebuie să mănânc ceva! spuse ea și introduse în aparat un CD cu Alicia Keys căruia îi dădu sonorul mai tare în timp ce mama sa băgă SUV-ul în viteză.

Stacy Lachman e o puștoaică simpatică, își spuse Raoul LaDouceur. Ce păcat că trebuie să întâlnească o persoană atât de neîndurătoare.

Împături ziarul și îl azvârli pe podea. Scoase mașina din parcare și se menținu la trei mașini distanță de Explorerul lui Meredith Lachman. Femeia era la fel de distrată ca și fiica ei. De două zile le urmărea, își nota în jurnal tabieturile lor zilnice și se distra plimbându-se pe străzile din Santa Monica. Și ele două nu aveau nici cea mai vagă idee.

Singura latură neplăcută a acestei misiuni era blestematul de smog. Era mult mai rău decât usturimea din gât pe care i-o provocaseră nenorociții ăia de măslini.

Trebuia să-și aducă aminte să oprească diseară la Walgreens ca să-și cumpere un inhalator nou, înainte ca cel pe care îl avea să se consume. În afară de arme, prezervativele Trojan cu nervuri și telefonul cu acoperire globală, trebuia să aibă mereu la el o rețetă nouă.

Când Explorerul intră în parcare de la China Palace, Raoul făcu același lucru, oprindu-se la mică distanță de acesta.

Își simțea respirația greoaie și trase din inhalator fără să le piardă din ochi pe Stacy și mama ei care se îndreptau spre intrare.

Primise niște instrucțiuni destul de vagi, trebuia să facă astfel încât totul să pară un accident sau o răpire. Răpirea i se părea o treabă mai curată. Așadar, Stacy avea să dispară. În același mod în care, cu patru luni mai devreme, dispăruse ținta lui din Sierra Leone. De data asta avea să arunce corpul în Valea Morții în drum spre Las Vegas. Vor trece luni de zile până să-i descopere cineva rămășițele.

Raoul nu își dădu seama că îi este foame până nu începu să-l supere stomacul. Coborî din mașină și intră grăbit în restaurantul slab luminat, vărui în roșu și negru.

Cele două femei nici măcar nu întoarseră capul în momentul în care se instalează în separeul din apropierea mesei lor. Dădu comanda și rămase cu privirile ațintite asupra fetei care se folosea iscusit de bețișoarele chinezești. Raoul zâmbea, amestecând cele două pliculețe de zahăr în ceaiul verde Oolong.

Mănâncă tot, Stacy Lachman. Nu vei mai apuca ziua de mâine.

Doar dacă nu mă omoară pe mine mai întâi smogul ăsta blestemat.

CAPITOLUL 10

— Încuie ușa, ordonă Yael după ce David o urmă în camera 736 a hotelului Riverside Tower.

Azvârli geanta și tașca rabinului pe masa de lângă fereastră și își scoase telefonul.

— Trebuie să dau un telefon...

David îi smulse din mână aparatul marca BlackBerry.

— Mai întâi de toate, să-mi spui cine dracu' sunt ăștia de care fugim.

— După ce dau telefon, avem destul timp să-ți explic. Dă-mi-l înapoi, spuse ea tăios, ochii săi verzi aruncând scânteii.

— Cine e următorul nostru? Face parte din Gnoseos? Yael îl privi tristă.

— Din trupele lor de asasini. Li se spune Îngerii Întunericului. Te rog frumos. Trebuie să mă lași să-l contactez pe omul meu de legătură și s-ar putea să mai avem o șansă să părăsim țara vîi și nevătămați.

— Să fugim din țară? Cum? Nici măcar nu am pașaportul la mine.

— Asta e cea mai mică dintre problemele tale. Dă-mi telefonul.

I-l luă din mână și David o lăsă în pace. În momentul în care își aruncă geanta pe suportul pentru bagaje, își zări reflexia în oglinda de deasupra măsuței de toaletă. Părul i se lipise de cap. Pielea căpătase o nuanță cenușie bolnăvicioasă. Din cauza șocului, probabil. Nici nu era de mirare. În minte i se derula la nesfârșit imaginea lui ben Moshe prăbușit peste scara de incendiu.

Coborâseră din autobuz la prima stație. Prin ploaia torențială, reușiseră cumva să oprească un taxi și porniră către râul Hudson, tăcuți, uzi până la piele și cuprinși de frisoane ce nu se datorau doar furtunii de afară.

Cine putea spune dacă în acel moment se aflau în siguranță? Oare matahala blondă alerga după nestemate? Sau după jurnal?

Ben Moshe spunea că ei caută numele.

Și unul dintre ele este numele lui Stacy.

David își scoase grăbit telefonul și ascultă cum sună de patru ori, alegându-se în cele din urmă cu mesageria vocală.

— Salut, pitico, spuse el cu vocea sugrumată de emoție, în ciuda eforturilor de a părea cât mai degajat. Sună-mă de îndată ce auzi asta. Vreau doar să văd ce mai faci.

Încercă apoi pe telefonul lui Meredith și scăpă o înjurătură în momentul în care păți același lucru.

— Sună-mă, Mere. E o treabă urgentă. Trebuie să vorbim despre Stacy. Neapărat.

Nu că ar fi știut ce să-i spună atunci când l-ar fi sunat înapoi. Cum îi explici unui om că numele copilului său se

află pe o listă de persoane care mor una după alta? Trebuia să obțină niște răspunsuri de la Yael HarPaz înainte ca Stacy ori Meredith să-l sune.

Se duse la masa de la fereastră și desfăcu tașca rabinului. Profită de discuția aprinsă în ebraică în care era antrenată Yael pentru a arunca o privire la cele aflate în tașcă: o carte ebraică de rugăciuni, o agendă cu șină, o monedă micuță din bronz pe care era gravată cifra opt.

David o privi mai îndeaproape. Ba nu, nu era un opt, ci doi șerpi.

Pe fundul tăștii, îi atraseră atenția două carduri laminate. David apucă unul dintre ele și examinează desenul curios și întortocheat de pe el. *Ce e asta?*

Era o diagramă. Zece bobite diferite colorate legate între ele prin linii întretăiate. Îi aminteau de formula moleculară de pe o rețetă. Sau de vreun obiect făcut de el în copilărie cu ajutorul kitului de construcție Tinkertoys.

Auzind-o pe Yael că pune capăt conversației, așeză diagrama la loc în tașcă și se întoarse hotărât să o înfrunte.

— Acum aș dori să mi se explice și mie câte ceva.

— Cu ce vrei să încep? zise ea, imperturbabilă.

— Cu numele din jurnalul meu. De ce apar și în papi-rusurile antice despre care mi-a povestit rabinul? Întrebă el într-un suflet. Ale cui sunt numele alea? Și ce îi leagă pe toți acești oameni?

— Sunt oamenii care au vegheat la mersul lumii. Oameni deosebiți, pe care nu îi întâlnești pe toate drumurile. Adepții grupării Gnoseos îi ucid în mod sistematic.

David înlemni îngrozit. Numele pe care le căutase pe Google... Nu se înșelase în privința lor. Toate acele accidente erau în realitate altceva.

Stacy.

Dumnezeule mare, pe unde o fi umblând?

— În jurnal e și numele fiicei mele vitrege, rosti el cu voce stinsă. Vrei să spui că e în primejdie?

Yael abia reuși să îngaime. În ochi i se citea o umbră de compasiune.

— Îmi pare rău. Nu știam. Este, într-adevăr, în primejdie. Toți acești Tzadikimi sunt. Locuiește în Washington?

— Nu, pe Coasta de Vest. În Santa Monica, spuse David, scrâșnind din dinți. O urmăresc tot cei care au venit și după noi? Îngerii Întunericului?

Îngândurată, Yael încuviință din cap.

— Sunt asasini nemiloși și perfect antrenați.

Trase aer în piept.

— Dacă i-au descoperit numele, o vor găsi. Trebuie să fie imediat pusă sub pază. O să-l sun pe Avi din nou.

— Nu, strigă David, strângând din dinți. Am eu pe cineva de încredere. Cel mai bun cu puțință. O să o păzească el și, pe deasupra, poate să ajungă la ea cu avionul în mai puțin de o oră.

Yael își mușcă buzele și ridică din umeri. Tremurând, își scoase bluza udă. Încă nu-i revenise culoarea în obraji.

— Cum dorești. Cât timp faci tu toate pregătirile, eu o să pun o cafea la fiert.

David formă din memorie numărul lui Karl Hutchinson. Trecuseră trei ani de când nu se mai văzuseră, dar își

telefonau la fiecare trei luni. Imploră în gând ca Hutch să ridice receptorul.

— *Hola!* răsună glasul binecunoscut al lui Hutch, invitându-l să lase un mesaj după semnalul sonor.

David simți că se înăbușă.

— Eu sunt, Hutch. Sunt în New York și am o problemă gravă. Viața lui Stacy ar putea fi în pericol. Am nevoie de tine, prietene.

Avea senzația că o să-i explodeze capul. Inspiră adânc, o dată și încă o dată. *Concentrează-te.*

Își concentrează atenția asupra lui Yael care îi aducea cafeaua.

— Acum, ai de gând să-mi spui tot ce se petrece?

— O să încerc. Ia loc, David, spuse ea, examinându-l din cap până-n picioare. Nu-ți va fi ușor să accepți cele ce îți voi spune. Și nici mie nu-mi va fi ușor să-ți explic.

David se cuibări în scaunul de lângă masă și puse jos cana de cafea.

Îi veniră în minte cuvintele pe care ben Moshe i le strigase lui Yael când ea cobora pe scara de incendiu.

Fără Stacy nici prin gând nu-i trecea să se îmbarce în avionul spre Israel.

Ochii i se opriră asupra femeii cu picioare lungi care stătea pe patul din fața lui.

— Poți să începi, spuse el abia auzit, prin a-mi povesti despre Tzadikimi.

CAPITOLUL 11

— Ai cunoștințe despre Talmud? spuse Yael, fixându-l din priviri.

— Într-o oarecare măsură. Sunt niște vechi interpretări rabinice pe tema Vechiului Testament, nu?

— Sunt mai mult de atât. Talmudul este cea mai importantă parte a scrierilor religioase evreiești, tot ce se știe despre legea iudaică, istorie, filosofie, învățăminte morale și chiar legende, zise Yael, sorbind din cafea. Treizeci și șase de tratate, toate scrise între secolele al III-lea și al VI-lea de către cei mai învățați dintre înțelepții evrei, oameni ce și-au dedicat viața dezbaterii, analizei și definirii fiecărui aspect al legii iudaice. În Talmud se explică și ce semnifică Lamed Vavnik.

— Continuă, o îndemnă David, plin de curiozitate.

— După spusele rabinului Abbaye, unul dintre acei înțelepți, la fiecare generație în lume trebuie să existe treizeci și șase de oameni drepecți, binecuvântați de *Shekhinah*.

— De cine?

— Latura feminină a lui Dumnezeu, spuse ea, privindu-l în ochi. Tradiția iudaică propovăduiește că Dumnezeu permite existența lumii doar mulțumită meritelor personale ale acestor treizeci și șase de Drepti.

David clătină din cap dezaprobat.

— Stai puțin. Vrei să spui că în lumea-ntregă nu găsești decât treizeci și șase de Drepti?

— În realitate, sunt vreo optsprezece mii, spuse ea, ascunzându-și un zâmbet. Dar Tzadikimii sunt ființe deosebite, ale căror suflete ating cel mai înalt nivel spiritual. Bunătatea lor este într-atât de mare, atât de firească, încât ajung la o uniune spirituală deplină cu Dumnezeu, aici pe pământ.

David ridică neîncrezător din sprâncene.

— Adică au linie directă cu Dumnezeu? Ascultă, mereu am zis că Stacy e un copil bun, dar de-aici și până la....

— Misticii spun că acești Tzadikimi umblă printre noi fără a fi recunoscuți. Cel puțin treizeci și șase la fiecare generație, veșnic necunoscuți, chiar și pentru ei înșiși. Prin urmare, oricine pretinde că ar fi unul dintre ei, nu este. Sunt oameni umili, care săvârșesc fapte bune în tăcere, fără să caute recunoaștere sau laude. Rabinii hasidici povestesc despre Tzadikimii ce au sosit într-un oraș, necunoscuți de nimeni, l-au salvat de la dezastru, și s-au făcut nevăzuți fără fală, așa cum au apărut.

Yael își încleștase degetele pe ceașca de cafea.

— Dacă se întâmplă ca toți Tzadikimii dintr-o generație să moară, atunci lumea se va sfârși.

Un trăsnet despică cerul. Priviră amândoi pe fereastră la ploaia ce se năpustea asupra orașului deja sufocat de ape.

— Chiar nu îți dai seama, David? Procesul a început deja. Nu te-ai întrebat deloc ce e cu toate aceste dezastre care se petrec în toată lumea? Îți aduci aminte de vreo perioadă în care haosul să atingă cote atât de înalte? Membrii sectei Gnoseos, David, sunt pe cale să distrugă lumea, distrugându-i pe Tzadikimi.

David simțea cum îi zvâcnește din nou capul, în ritmul ropotului ploii de afară. Se ridică din scaun și se duse la fereastră. Își concentră atenția asupra șuvoiului de apă care se revărsa pe străzi. Tot privind, un fulger se abătu asupra clădirii de vizavi. Ferestrele de la etajele superioare se făcură praf chiar în secunda în care trăsnetul explodează asemeni unei bombe. David făcu un salt înapoi pe podeaua scuturată de șocul impactului.

Cutremurele din Turcia, explozia din portul Dayyer, atacul terorist asupra orașului Melbourne. Uraganele care se succed în Atlantic... alunecările de teren din Chile...

Nu. E imposibil.

Se întoarse către Yael. În camera întunecată de hotel, ochii săi limpezi și verzi aveau o expresie sumbră.

— David, trebuie neapărat să ajungi în Israel, la Safed, un oraș sacru și mistic.

— Singurul loc în care trebuie să ajung este Santa Monica.

— La Safed, David. Acolo se află răspunsurile. Le găsești în lumină, în aer. Nici chiar savanții laici, ca tatăl meu și ca mine, nu pot nega aura mistică pe care stelele

par să o răspândească în acel loc. Cabaliștii din Safed au mare nevoie de jurnalul tău, de mintea ta. Ei nu au decât niște fragmente de papirusuri dezgropate din nisipuri, fragmente din vechea carte ce cuprind numele tuturor ființelor, inclusiv numele ascunse ale celor treizeci și șase de Tzadikimi. Dar și tu ai numele lor. Le ai în minte.

— Dacă Stacy e unul dintre ei...

Cuvintele i se frânseseră, copleșit de teama ce îl frământa.
Dacă ei există cu adevărat.

Yael își trecu mâna prin păr pentru a îndepărta câteva suvițe rebele.

— Nu ne putem baza pe faptul că prietenul tău Hutch va ajunge la ea suficient de repede. Mai ales că nu te-a sunat înapoi. O să trimit o echipă. Persoana mea de contact, Avram Raz, are acces la cele mai bune trupe speciale israeliene. Numele i se potrivește cu munca pe care o face.

— Ce vrei să spui?

— În ebraică, *raz* înseamnă „secret”. Dar fiecare literă ebraică poartă în ea și o valoare numerică. Iar literele din care se compune *raz* au aceeași valoare numerică ca și cuvintele ebraice „lumină” și „necunoscut”.

— Tot nu-mi dau seama ce vrei să spui.

— Avi Raz e omul care scoate secretele și pe cei necunoscuți la lumină, spuse ea și își deschise telefonul. Ar trebui să fie edificator în privința ocupației și a calificării lui.

David strânse din buze. Trebuia să vorbească cu Stacy *numai*decât. Chiar în clipa în care Yael începu să vorbească în ebraică, auzi soneria propriului mobil pe care îl înșfăcă grăbit, rugându-se să vadă afișat numărul lui Stacy.

Hutch.

— David, ce naiba se petrece? Zi-mi cu ce te pot ajuta.

— Du-te la Santa Monica. Am nevoie de tine să le aperi pe Stacy și pe Meredith. Îți mai amintești casa? Scoate-le repede din California. Va sosi și o echipă care să vă ajute. Să mă suni să-mi spui unde sunteți de îndată ce ajungeți într-un loc sigur.

— Doamne ferește, dar ce se întâmplă?

— Cred că Stacy se află pe lista unui asasin plătit, spuse David, îndoindu-se de propriile-i cuvinte. O urmărește un soi de cult religios. Am nevoie urgentă de tine, prietene.

În momentul în care își închise telefonul, o găsi pe Yael privindu-l insistentă. În ochi nu i se citea nici un strop de compasiune.

— Avi a ales doi agenți Mossad care vor ateriza diseară pe LAX. Imediat ce Hutch ia legătura cu tine, ei or să se întâlnească cu el și vor prelua comanda. N-o să i se întâmple nimic. Ai încredere în mine.

Când geamurile fură scuturate de un al doilea trăsnet, femeia se ridică de pe pat și veni spre el.

— Între timp, tu trebuie să ajungi la Safed cât mai curând posibil.

— Nici nu mă gândesc. Mă duc la fiica mea. E unica mea grijă.

— Va fi bine păzită. Dar mulți alți oameni nu pot fi. Gândește-te bine. După tot ce s-a întâmplat azi, Gnoseos sigur te caută. Dacă te duci acum la Stacy, e posibil să-i conduci chiar la țintă.

Lui David îi plesnea capul. Încă mai auzea împușcăturile.

Și dacă Yael are dreptate?

— Din Safed o poți ajuta mai bine decât de oriunde altundeva te-ai afla. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine. Dar ne trebuie cineva care să-ți facă un pașaport peste noapte, spuse ea, privindu-l drept în ochi.

— Ai pe cineva de încredere?

CAPITOLUL 12

Să plutească pe spate era sentimentul cel mai liniștitor din lume. Stacy închise ochii, scăldată în îmbrățișarea soarelui și gemând fericită în acea după-amiază aproape perfectă. Datorită ei, echipa câștigase astăzi, răvașul din plăcintă îi prevestea că va avea parte de aventură și, lucrul cel mai frumos, David urma să o convingă pe mama ei să nu o târască după ea în luna de miere în familie.

Acum, tot ce-și mai dorea era să nu mai audă miorlăiala mamei sale care vorbea cu Len la telefon. Era de-a dreptul grețos.

Dacă nu aş sta așa de confortabil, se gândi Stacy, m-aş duce la margine să dau muzica mai tare. Dar nu avea nici un chef să se miște.

Prin fereastra de la etaj, râsetul mamei crescuse în intensitate cu vreo zece decibeli. *Pe cine păcălesc?* Se lăsă să alunece de pe plută în apa caldă, strâmbându-se exasperată. *Cine mai poate să se relaxeze când propria sa mamă se face de râs în asemenea hal și suficient de tare ca să o audă toți vecinii?*

Șiroind de apă, se târî până la șezlongul pe care își aruncase telefonul, loțiunea de plajă și prosopul. Cutia de cola se încălzise, dar bău oricum din ea și ridică volumul CD player-ului.

Așa e mult mai bine. Nu mai era nevoie să asculte...

Cola îi fășni pe nas în momentul în care cineva o apucă de umeri. Cutia zbură cât colo și ea se zbătea sufocată de mâna care îi acoperea gura și nasul. Se înăbușea, respira convulsiv, se lupta pentru o gură de aer și se străduia să țipe, toate în același timp. Dar, deși reuși să întredeschidă gura, din ea nu ieși nici un sunet.

O cuprinse groaza în clipa în care mâna păroasă a atacatorului o trase în picioare. Din cauza lipsei de aer simțea că îi sare inima din piept, iar atacatorul fugea cu ea în brațe ca un fundăș care se repede spre linia porții.

Înspăimântată, își dădu seama încotro se îndrepta. Din câțiva pași, se va trezi în dubița suspectă parcată în fața garajului.

Eva Smolensky mormăia nemulțumită târând aspiratorul pe scări. Era o femeie mărunțică, puțin mai înaltă și nu cu mult mai solidă decât aparatul pe care îl împinse în biroul profesorului Shepherd. Apăsă pe întrerupător și bombăni la vederea teancului de ziare care se adunaseră de când făcuse curat marțea trecută. Se gândea că din moment ce profesorul o sunase să o roage să-i deschidă ușa părintelui McGrath după-amiază, ar fi cazul să facă ordine cu o zi mai devreme și să-i rămână dimineața de marți liberă să-și viziteze cel mai mic dintre nepoți.

Dar, vai Doamne, nu mai era la fel de tânără ca altădată. Nu mai făcuse curățenie la o oră atât de târzie din noapte de pe vremea când avea copii mici și trebuia să aștepte până ce adormeau ei pentru a mai aduna lucrurile împrăștiate prin casă. Să faci curat după profesorul Shepherd nu era o treabă prea ușoară. Era un tânăr drăguț, dar la fel ca și ginerele ei, Henry, era tare dezordonat.

Eva clătină nemulțumită din cap. Mă rog, cel puțin o sunase din timp. În mare parte va apuca să facă ordine până când va sosi părintele să ia ce i-o fi trebuind profesorului.

Uitându-se pe fereastră să vadă dacă nu cumva sosește preotul, Eva își masa ușor omoplații. Era prea bătrână și ramolită ca să mai facă curățenie prin casele altora, dar nu se îndurase să renunțe la clienții săi preferați. Deocamdată.

La anul, cine știe? Poate că se va pensiona în sfârșit.

Pentru moment, preotul acela frumos nu se zărea pe nicăieri, așa că se întoarse la aspirator și se aplecă să-l bage în priză. Chiar dacă avea să sosească cât timp ea încă mai aspira, îl anunțase că va lăsa ușa din față deschisă în caz că nu va auzi soneria din cauza aspiratorului și a mașinii de spălat.

Chiar în clipa în care se pregătea să-l pornească, se auzi o sonerie. Era uscătorul. Oftă și o porni agale spre spălătorie și spre mormanul de cămăși. Trebuia să le așeze imediat pe umerase ca să nu se șifoneze.

Deschise ușa uscătorului chiar când mașina porni ciclul de clătire. *De ce nu se putea înventa o mașină și un uscător care să lucreze concomitent? E o chiar așa de complicat?* Deodată,

se auzi un zgomot de pe hol. Părintele McGrath. Probabil se strecurase în casă chiar înainte de a se uita ea pe fereastră. Cum de nu-l observase? Poate că fiicele ei aveau drep-tate când îi spuneau că îi trebuie o proteză auditivă.

Hm. O luă la goană spre hol, încântată să petreacă câ-te-va clipe împreună cu preotul ei preferat. Nu numai că era un bărbat chipeș, dar pe deasupra era și un om prietenos și delicat. De câte ori se despărțeau, avea senzația că a stat de vorbă cu un înger.

Aruncă o privire pe hol. Curios. Nu-l vedea pe nică-ieri.

— Părinte? strigă Eva.

Verifică apoi bucătăria, se întoarse în hol și privi spre scări.

Ciudat. Putea să jure că auzise pe cineva umblând prin casă.

— Părinte? încercă ea din nou.

Singurul răspuns fu tăcerea.

Mirată, Eva plecă spre birou.

Dar nu apucă să ajungă până acolo.

Cămașa bleu cu dungi a profesorului Shepherd încă mai scotea aburi când cineva i-o aruncă peste față și îi ră-suci mânecile în jurul gâtului ei firav.

Eva se zbătu ca o marionetă atârnată de sfori, dar ajunse în lumea îngerilor cu un minut înainte ca trupul să-i fie înghesuit alături de cămășile mototolite din uscător.

Ochii lui Stacy priveau imploratori către fereastra des-chisă de la dormitorul mamei. *Mamă!* ar fi vrut să poată

striga. *Mamă!* Dar nu putea striga, nu putea nici măcar să respire. Simțea o arsură în nas și în gât și rotocoale de lumină i se învâртеau prin fața ochilor.

Se zbātu să se elibereze din strânsoarea necunoscutului, răsucindu-se la fel cum făcuse în timpul meciului ca să-i fure mingea unei adversare. Fără nici un rezultat. Bărbatul era prea puternic. Ușa rabatabilă a dubiței se căscă asemeni fălcilor unui monstru. *Să nu leșini*, își zise ea. Apoi, sub impulsul adrenalinei, își deschise gura cât putu de mult și înfipse dinții ca un doberman în mâna care îi strivea buzele.

Bărbatul își trase mâna instinctiv și țipă. Stacy trase aer în piept și se smuci din strânsoare. O zbughi chiar în clipa în care el se năpustea asupra ei.

Ajutor! Viol!

Alergă în stradă, lipăind din picioarele goale. *Slavă Domnului!* Domnul Atkins tocmai îl scosese pe Reckless la plimbarea de seară.

Câinele, un border collie, se puse pe lătrat în timp ce domnul Atkins o privea uimit. Dintr-odată câinele țâșni spre aleea familiei Lachman, trăgându-și stăpânul după el.

Din spate, Stacy auzi motorul pornit al dubiței și se aruncă din fața ei, rostogolindu-se drept în arborele jaceranda chiar în secunda în care mașina trecu scârțâind pe lângă ea și ieși în stradă.

— Stacy! Cine a omul ăla? Ai pățit ceva?

Odată ce domnul Atkins și Reckless ajunseră lângă ea, fata slobozi încă un țipăt.

— Mamă!

CAPITOLUL 13

Peste Dealul Capitoliului se lăsa asfințitul cald și umed. Dillon McGrath părăsi casa de pe Strada D și se grăbi să ajungă la mașina sa marca Acura. Se așeză pe scaunul șoferului și băgă cheia în contact, dar nu o răsuci. Scoase în schimb telefonul mobil și o batistă cu care își șterse broboanele de transpirație adunate pe buza superioară.

— L-ai luat, Dillon?

În glasul lui David se citea o neliniște pe care Dillon nu i-o cunoscuse niciodată. Era cât se poate de justificată, își zise Dillon, ținând cont că ben Moshe a fost ucis chiar sub ochii lui.

— Îmi pare rău, David, dar nu l-am găsit. Nu era în sertarul de sus al scrinului, ca de altfel în nici unul dintre ele. M-am uitat chiar și în birou. Și tot nimic.

— Mai uită-te o dată. N-are unde altundeva să fie, spuse David îngrijorat.

— Crede-mă, am răscolit peste tot. Nu e nicăieri. Nici pe Eva nu am găsit-o, a lăsat ușa descuiată ca să pot să intru.

Cu o mișcare din încheietura mâinii, Dillon porni motorul.

La capătul celălalt al telefonului se lăsase liniștea.

— David?

— A ajuns cineva înaintea ta, răsună vocea lui David, tremurând de frustrare. Cineva mi-a luat pașaportul.

— Ah, nu. Nu cred totuși, spuse Dillon, cu mâinile încordate pe volan. Nu părea să fi scotocit cineva. Totul era la locul său. Mai puțin aspiratorul pe care Eva a uitat probabil să-l pună la loc.

— Nu-i stă în fire să uite așa ceva.

— Și eu ce-ar trebui să fac?

Mașina își continua drumul, împrăștiind în trecere frunzele uscate.

— Vrei să sun la poliție să declar că ți s-a furat pașaportul?

— Nu. Fără poliție. Găsesc eu altceva.

— Agatul, David, spuse Dillon, tușind ușor, încă îl mai ai, nu-i așa?

— Da. Am și agatul și chihlimbarul. Ben Moshe mi-a dat piatra lui Levi chiar înainte să...

Cuvintele i se opriră în gât.

În întunericul din mașină, Dillon închise ochii.

— Sper că îți dai seama ce putere se află în mâinile tale.

— N-am prea avut timp să mă gândesc.

— Mi-aș dori să te pot ajuta mai mult. La cum stau lucrurile acum, trebuie să plec din țară pentru o vreme. Dacă ai nevoie de mine în zilele următoare, lasă-mi un mesaj la birou. O să trec pe acolo în mod regulat. Dar... Ai grijă, David. Am o presimțire nefastă.

David se strâmbă.

— Mie-mi spui.

David închise telefonul și se uită la Yael. Așa cum stătea aplecată peste agenda lui ben Moshe, părul îi acoperea obrazii ca o perdea roșiatică.

— Mi-a dispărut pașaportul. Hutch nu m-a sunat și habar n-am pe unde este fiică-mea. Tu cum o mai duci?

Se prăbuși pe pat cu palmele la ochi.

Yael își ridică privirile.

— Uite cum.

Îi făcu semn spre televizorul fără sonor pe ecranul căruia se derulau imagini cu morți și ruine, victime ale cutremurului din Turcia.

— Nu suntem noi singurii care au o zi proastă.

Dillon așteptă să oprească la un semafor înainte de a forma un alt număr.

De zile în șir nu-i stătea gândul decât la nestemate. Venise vremea să ia măsuri.

— Ești sigur că episcopul Ellsworth e acolo? Întrebă el fără nici o introducere. Chiar în acest moment sunt pe drum spre Reagan International.

Ascultă în tăcere până ce semaforul se făcu verde și din spate răsună un claxon nerăbdător.

— Minunat. Eu ajung la Glasgow mâine-seară. Vin direct la tine.

CAPITOLUL 14

— Sunt sigură că Avi Raz îți poate face rost de un pașaport fals, dar ar putea dura câteva zile, se frământa Yael, plimbându-se prin fața ferestrei.

David ieși din baie, ștergându-se pe față cu un prosop umed.

— Am eu o idee mai bună. Știu cum să fac rost de un pașaport autentic până mâine-dimineață.

— Cum? se opri femeia, cu ochii la el.

— Uneori e bine să fii fiu de senator.

Asta în cazul în care Judd Wanamaker era în țară.

Dădu telefon.

Cel mai bun prieten al tatălui său era acum ambasadorul Statelor Unite în Egipt. În Senat fuseseră aliați și se luptaseră din răspuțeri să impună proiectul de lege privind conservarea zonelor umede de pe teritoriul S.U.A., pe care îl inițiaseră, spre disperarea agenților imobiliari și a celor interesați de exploatarea forestieră. Și între familiile celor doi se crease o legătură strânsă. Într-un an, familiile Shepherd și Wanamaker petrecuseră vacanța la Niagara-on-the-Lake și

de atunci se născuse o tradiție anuală. Durase aproape douăzeci de ani, până în ziua în care tatăl lui David se prăbușise pe pardoseala Senatului, ucis de un atac de cord.

— Avem noroc, îi spuse David lui Yael. E chiar în oraș cu treburi la Națiunile Unite. A insistat să luăm cina împreună. E un restaurant japonez trei străzi mai încolo unde au un separeu în care putem discuta în liniște. Ne întâlnim într-o oră.

— Atunci am timp să mă uit și prin celelalte lucruri.

Yael așeză tașca rabinului pe pat, începu să scoată din ea, unul după altul, toate lucrurile care se găseau înăuntru. Le înșiră pe cearșaful înflorat, alături de agendă, și îi aruncă lui David o privire întrebătoare.

— Mai devreme, când te-ai uitat prin ele, ai observat vreun lucru ieșit din comun?

Pe lângă frumusețe, mai are și simțul observației, își spuse David, mirat că remarcase toate acestea.

— Chiar am observat. Pe unele nu le-am înțeles. Dar tu? Ai descoperit ceva important prin agenda rabinului?

Înainte să răspundă, femeia se așeză pe pat lângă tașcă, cu picioarele strânse sub ea.

— Câteva cercetări cu privire la Gnoseos. Obsesia membrilor sectei pentru secretomanie, la fel ca și vechii Gnostici. Din cauza asta se cunosc atât de puține despre credințele și practicile lor. Tradițiile lor sunt transmise exclusiv pe cale orală și încă mai folosesc talismane și simboluri secrete pentru a se identifica unul pe altul.

Se încruntă.

— Era extrem de îngrijorat. Scrie că îi este teamă că cei din Gnoseos sunt aproape de a-și îndeplini scopul. A mai scris încă ceva.

David așteptă, privind cum expresia chipului ei se îmblânzește.

— Rabinul a scris despre credința lui în Dumnezeu. Credința că Dumnezeu ne va arăta o cale de a opri secta Gnoseos.

David nu cunoscuse niciodată o astfel de credință. Se întreba cum trebuie să se simtă o persoană capabilă să creadă în ceva cu atâta ardoare. Sufletul lui fusese tulburat de gândirea critică și analiza profundă a sistemelor politice și a funcționării acestora, și nicidecum prin predici, rugăciuni sau povești biblice. Dar, iată-l acum, străduindu-se să găsească o logică în ceea ce este inexplicabil.

Pentru o clipă, singurul sunet rămase răpăitul ploii la fereastră. Atunci David luă de pe cearșaf un fel de carte colorată.

— Scrie ceva despre asta?

— E o carte de tarot, spuse Yael și întinse încruntată mâna spre ea.

— Asta e? spuse David mirat. Credeam că cititul în palmă, tabla Ouija¹, și orice alt element ocult le sunt interzise evreilor ortodocși. La colegiu am avut un coleg de apartament care era ortodox. O tot bătea la cap pe una dintre prietenele noastre evreice să nu mai citească horoscopul în fiecare zi, fiindcă Tora interzice prezicerile.

¹ O planșă cu litere, cifre și alte semne pe margine și cu un indicator mobil, folosit pentru a transmite mesaje, răspunsuri la întrebări etc. în cadrul ședințelor de spiritism.

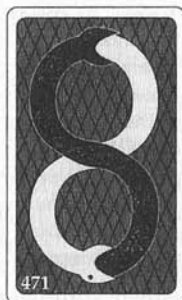
Yael ridică din sprâncene.

— Așa e, dar prietenul tău a fost indus în eroare. Astrologia nu a fost niciodată asociată cu prezicerile. Ar trebui să vezi pardoselile din casele și sinagogile antice pe care le-am dezgropat în Israel, mai ales cele dintre secolele I-IV. Nici nu-ți imaginezi câte dintre ele sunt împodobite cu desene complicate ale roții zodiacului.

— Serios?

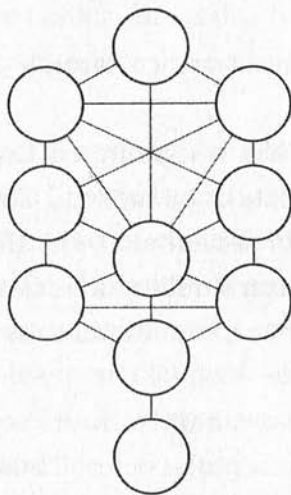
— Foarte. Vechii cabaliști erau încredințați că orice lucru din lumea spirituală se reflectă și se transmite și în lumea noastră fizică, pământească, prin ciclurile stelelor și planetelor. Învățăturile lor spuneau că astrele sunt o parte integrantă din planul marelui al lui Dumnezeu. Și că tot ce se petrece în ceruri se oglindește pe pământ.

Yael examina atent cartea pe care o ținea în palmă. Pe față era înfățișată imaginea viu colorată a unui turn, o fortăreață impozantă de formă spiralată din vârful căreia oamenii se prăbușeau într-un șanț cu apă. În spatele lor, fulgerele brăzdau bolta cernită a cerului, incendiind vârful turnului. Pe dosul cărții, se găsea un desen banal reprezentând câțiva șerpi încolăciți și numărul 471 scris în colțul din stânga jos.

— Nu-mi dau seama de ce rabinul ținea această carte, spuse ea nelămurită. Nu sunt expertă în tarot, dar pot spune că își are originea în Copacul Vieții din Cabală. Stai să-ți arăt.

Nu mă mai miră nimic, își zise David, în timp ce Yael luă o altă carte, micul desen laminat pe care el îl remarcase ceva mai devreme. Îi atrase atenția asupra moleculelor interconectate.

— Acesta este Copacul Vieții, îi spuse ea. Structura centrală a Cabalei.

— Deci asta reprezintă. Eu îmi închipuiam că este desenată o structură moleculară, recunosc David.

Femeia clătină din cap, încercând să-și ascundă un zâmbet.

— Desigur, îți dai seama că este un copac simbolic. Fiecare dintre aceste zece cercuri, sau sefiroti, reprezintă un atribut al lui Dumnezeu, un atribut pe care oamenii să-l

poată lua drept model. Cabaliștii le consideră drept căile prin care pot atinge cunoașterea spirituală. Știi bine că și eu sunt un om de știință, nu un mistic, dar conceptele, misterele și frumusețea simbolizate de acest copac, îmi trezesc un amestec de fascinație și teamă.

David se uită la carte, stăpânindu-și din ce în ce mai greu nerăbdarea. Pentru el, cercurile tot a molecule seamănau. Și nu înțelegea ce legătură au cu faptul de a o proteja pe Stacy.

— Dar ce legătură are cu tarotul? Sau cu Gnoseos? Întrebă el iritat.

— Nu cunosc nici o legătură cu Gnoseos, dar cărțile de tarot au fost create după modelul Copacului Vieții. Un ocultist francez din secolul al IX-lea, Eliphas Levi, a fost primul care a analizat similitudinile. Ceva de genul ăsta...

Yael își mușcă buza, străduindu-se să găsească cuvintele cele mai potrivite.

— Pe scurt, așa-numiții sefiroți reprezintă întreaga creație: trecutul, prezentul și viitorul. Imaginează-ți, David, că fiecare dintre aceste cercuri ar fi un „vas” plin cu lumină sau energie divină. După spusele misticilor, din ele ar fi creat Dumnezeu lumea, turnând în ele o lumină atât de intensă încât toate „vasele” s-au făcut cioburi. Cioburile au fost împrăștiate, răspândind lumina divină prin univers pentru a forma lumea.

— Big Bang-ul?

Yael strânse din ochi.

— Nu tocmai. Pot să continui?

Nemulțumirea de pe chipul ei îi aduse aminte lui David de doamna Karp, profesoara sa irascibilă din clasa a treia. Dar Yael HarPaz era mult mai atrăgătoare.

— Continuă, o îndemnă David, mișcându-și omoplații anchilozați.

Tensiunea din zona gâtului începea să-l enerveze.

— Așadar, cioburile împrăștiate, își relua Yael explicațiile. Misticii spun că fiecare dintre ele a fost ascuns într-un înveliș care să le acopere lumina, iar sarcina ființelor umane era de a-l înlătura pentru a aduce din nou pe lume lumina lui Dumnezeu.

Se ridică de pe pat și începu să se plimbe prin cameră.

— Nu te aștepta să înțelegi totul. Cabala este extrem de complexă. Crede-mă, chiar și cunoștințele mele sunt mai mult decât superficiale. Ai nevoie de ani întregi de studiu doar ca să acumulezi un minim de cunoaștere. Din acest motiv, în vechime, era mereu tăinuită.

— Presupun că cei din Gnoseos au ceva în comun cu cabaliștii, cugetă David.

— Da, secretomania. Și o aprigă dorință de comuniune divină.

Yael se opri și se întoarse spre el.

— Dar concepția cabaliștilor despre lume și despre rolul omenirii este complet diferită de cea a adeptilor grupării Gnoseos. Învățăturile Cabalei vorbesc despre capacitatea de a aduce lumină și bunătate pe lume. Despre menirea noastră, ca ființe umane, de a îndrepta lumea, nu de a o distruge.

— În sfârșit, ceva ce îmi aduc și eu aminte din școala ebraică, *tikkun olam*. Obligația de a repara lumea, de a o face mai bună.

— Exact, spuse Yael, sprijinindu-se de birou. Și mai există o diferență. Membrii Gnoseos își învață copiii de la o vârstă fragedă că lumea materială este malefică. Cabala, pe de altă parte, se adresează din timpuri străvechi doar bărbaților de peste patruzeci de ani, căsătoriți și care și-au dedicat mulți ani studiului Torei.

— În cazul acesta, Madonna nu îndeplinește criteriile. Yael strâmbă din buze.

— Și mulți alții care au transformat-o într-o religie pop. Cabala nu poate fi separată de iudaism și de studiul Torei. Toate trei au fost dintotdeauna strâns legate.

— Ei, nu am încă patruzeci de ani și nu mai sunt căsătorit, dar tot aș vrea să aflu ce legătură există între acest copac și tarot.

— Se vede că răbdarea nu este una din calitățile tale.

— Nu atunci când viața fiicei mele e în pericol.

Yael își trecu degetele prin părul încă ud.

— Ajungem imediat și la ce te interesează pe tine.

Îi strecură cartea în palmă.

— Cei zece sefiroți, cercurile, simbolizează treptele spirituale. Cele douăzeci și două de linii întretăiate care le unesc sunt cărările urmate de misticii evrei pentru a-și înălța conștiința spirituală.

David își masa tâmplele. O vagă durere de cap începea să pulseze la baza capului.

— Am priceput.

— Așadar, zece sefiroți, douăzeci și două de cărări, și douăzeci și două de litere în alfabetul ebraic. De asemenea în Arcana Mare a tarotului există douăzeci și două de cărți. De asemenea, cartea cu numărul zece e importantă și în tarot. Ce s-a întâmplat?

David își masa tâmplele. Părea suferind.

— Te simți bine? insistă ea, ducându-se la baie de unde se întoarce cu un pahar cu apă.

David fu cuprins de un impuls irezistibil de a închide ochii. Migrena era ucigătoare. Făcu un efort și se uită la ceas.

Peste puțin timp trebuia să se întâlnească cu Judd. De ce nu dădea Hutch nici un semn? O zări pe Yael cu un pahar în mână, uitându-se îngrijorată la el.

— O migrenă, îngăimă el, apoi sări din pat.

Din doi pași ajunse la geanta sa și scoase jurnalul.

Percy Gaspard.

Puse mâna pe un stilou de pe masă, deschise jurnalul și scrisese numele.

— Percy Gaspard, șopti.

Yael veni spre el și citi peste umărul lui cel mai recent nume în timp ce David își nota data.

— Îl sun pe Avi, să-i spun să-l confrunte cu cele pe care le-am transcris, spuse ea grăbită. O să verifice să vadă dacă mai e în viață.

Sau a murit. Sau e o țință chiar în acest moment, îi trecu lui David prin minte.

— Dacă tot vorbesc cu el, o să-i spun să se ocupe și de pașaportul tău, în cazul în care prietenul tatălui tău nu te poate ajuta.

David se îndreptă cu pași șovăielnici spre baie și se stropi cu apă rece pe față.

— Trebuie să mergem, murmură el, odată întors în cameră.

Îndesă jurnalul la loc în geantă, adună lucrurile rabinului de pe pat și le puse laolaltă.

— Luăm totul cu noi, pentru orice eventualitate.

Trase aer în piept și duse mâna la clanță.

— Ești gata să înfruntăm potopul?

Yael ridică din umeri, în jacheta ei de mătase verde, încă udă.

— Păcat că nu ne așteaptă Noe afară cu arca.

I-o luă repede înainte pe ușa deschisă.

CAPITOLUL 15

Judd Wanamaker semăna cu un doctor de țară. Era un bărbat voinic, cu părul rar, o barbă sură bine îngrijită și un nas de Moș Crăciun pe un chip reflectând sinceritate. Tatăl lui David spunea mereu că dacă Judd nu va mai fi ales senator, va putea avea o carieră strălucită ca șofer de taxi în New York fiindcă șofa ca un smintit sinucigaș, avea o mulțime de povești de istorisit pe care era veșnic dispus să le împărtășească și altora.

— Trebuie neapărat să încercați *sanma shioyaki*¹, insistă Judd, după ce se încheiară prezentările și se așezară pe tatami în separeul de deasupra salonului propriu-zis al restaurantului Yotsuba.

Yael ședea sprijinită de speteaza din lemn arcuit a pernuței umplute cu paie de orez și își vârî picioarele încrucișate pe sub masa joasă. Apucă meniul pe care era imprimat un trifoi cu patru foi.

¹ Scrumbie friptă și ușor sărată, servită cu o garnitură de ridichi dulci rase.

— Stavrid cu sare la grătar. Aici se servește cu *daikon*¹ proaspăt ras. Cel mai bun pe care l-am mâncat în viața mea. Prima dată am gustat acum cinci ani, la îndemnul lui Ted Kennedy. Mi s-a părut atât de delicios încât a doua zi m-am întors și am mai cerut o porție.

— Judd a avut dintotdeauna o pasiune pentru mâncare, egală cu cea pentru politică, îi explică David lui Yael, în momentul în care chelnerul se aplecă să le așeze în față paharele cu apă. Și cu pasiunea pentru soția sa.

Se întoarse spre prietenul tatălui său.

— Ce mai face mătușa Katharine? Încă îi mai bate pe toți la strângerea de fonduri pentru Orchestra Simfonică Națională?

— Bate recorduri chiar în această secundă. După părerea mea, strângerea de fonduri e o chestiune mai politică decât politica însăși, iar Katharine se pricepe de minune. Zău că ar trebui să încercați stavridul, i se adresă lui Yael și puse meniul deoparte.

— Mă tem că ar fi o aventură prea periculoasă ținând cont prin câte am trecut deja pe ziua de azi, domnule ambasador, spuse Yael abia zâmbind. Cred că o să mă rezum la *kitsune udon*.

Judd o privi compătimitor.

— Și, mă rog, cum a fost ziua de azi, domnișoară HarPaz, în afară de faptul că a fost ploioasă?

— O adevărată tortură.

Lui David i se părea uimitor de calmă, ținând cont că sosise în țară chiar în acea dimineață, asistase la uciderea

¹ Legumă asiatică, ridiche de dimensiuni mari cu aromă proaspătă și dulce.

unui om, se trăsesese asupra ei, fusese urmărită, iar acum lua cina în compania unui ambasador al Statelor Unite. Se întreba prin ce încercări trecuse în viața ei care să o fi călit într-atât.

— Cred că ar trebui să comandăm înainte de toate, sugerează David, aruncând o privire spre chelnerul ce se apleca deasupra lor amenințător.

Pentru prima dată în ochii lui Judd se citea neliniștea, dar încuviință din cap.

Brusc lumina slăbi în intensitate, apoi își reveni. David deveni încordat.

Se așezară în jurul unui ospăț de aperitive și feluri principale, dar David nu se liniști până ce nu-l văzu pe chelner ieșind și trăgând ușile *shoji*¹ după el. Scurta pană de curent nu prevestise o cădere de tensiune.

— Să știi că nu te-aș amesteca în toată chestia asta dacă nu aș fi nevoit, spuse David, limpezindu-și vocea. Dar mâine trebuie neapărat să plec din țară și mi-a dispărut pașaportul.

— Înțeleg, zise Judd, cercetând atent chipul lui David. Într-o călătorie de afaceri sau de plăcere?

— De afaceri, cuvintele îi țâșniră de pe buze mai tăioase decât și-ar fi dorit.

În ochii lui Judd se distingea o neliniște crescândă.

— Pare o chestiune presantă.

— Nu te-aș deranja dacă nu ar fi așa.

— Nu e un deranj, David. Vreau din tot sufletul să te ajut. Mai întâi trebuie să fie întocmite niște acte. Mâine la

¹ Uși glisante de tip japonez, formate dintr-o ramă din lemn acoperită cu hârtie de orez.

prima oră ne întâlnim la Națiunile Unite, dar n-ar trebui să fie vreo problemă să îți fac rost de unul în regim de urgență.

— Cât o să dureze? interveni Yael, înlăturând șervetul din pânză în care se aflau bețișoarele chinezești.

— După ce terminăm cina, o să dau un telefon. Cred că e gata până mâine la prânz.

— Mulțumesc din suflet, domnule.

Recunoscător, David i se adresează după formula politicoasă cu care fusese deprins de mic. Pe fața lui Judd răsări un zâmbet larg.

— Nu cred că exagerez când spun că și tatăl tău ar fi făcut la fel pentru odraslele mele.

— Cum o mai duc Katie, Ashley și Mark? întrebă David chiar în momentul în care intră din nou chelnerul și puse pe masă o tavă din lemn plină ochi cu un aranjament artistic din rulouri de *sushi*¹ și *sashimi*².

David mușcă dintr-un rulou California care, din punctul lui de vedere, ar fi putut la fel de bine să fie spumă izolatoare. Pofta de mâncare îi pierise cu desăvârșire. În speranța că Judd nu va băga de seamă, se apucă să plimbe mâncarea prin farfurie cu bețișoarele pe măsură ce se cufundau într-o conversație lejeră despre familie, cariere, căsătorie. O măsura din ochi pe Yael care asculta cumințe în timp ce ciugulea din castron tăiței din grâu și tofu

¹ Fel de mâncare specific bucătăriei japoneze. Principalul ingredient este orezul (acrit cu oțet), combinat cu diverse alte ingrediente, gătite sau în stare crudă, cel mai adesea pește crud.

² Delicatesă de origine japoneză, constând în fructe de mare crude, tăiate în felii subțiri, servite alături de sos și o garnitură de ridichi dulci.

prăjit, intervenind ici și colo cu un comentariu dar, în cea mai mare parte a timpului, limitându-se la a fi doar un observator.

Mai târziu, Judd îl întrebă despre Stacy, ceea ce duse la un moment de tăcere încordată.

— N-am vorbit cu ea de câteva zile, spuse David, străduindu-se să-și mascheze îngrijorarea. E un pic agitată de când Meredith s-a recăsătorit.

Dar pe Judd nu-l puteai păcăli cu una, cu două. Remarcă de îndată stânjeneala ce umbri privirea lui David chiar și pentru o milisecundă, înainte de a-și recăpăta calmul.

Cuta dintre sprâncenele lui Judd se adânci.

— Aveți necazuri, nu-i așa, David? întrebă calm. Te cunosc ca pe propriii mei copii. E cumva bolnavă Stacy?

— Nu. E bine, rosti David, dar pe măsură ce durerea din piept se întetea, clătină din cap și adăugă. E în primejdie, Judd. Sunt prea multe de povestit.

Ambasadorul lăsă jos bețișoarele și îl fixă pe David cu privirea fermă ce intimidase o mulțime de martori cu ocazia audierilor de la Congres.

— Despre ce vorbești?

— Nu vrei să afli. Nici eu nu înțeleg prea bine.

— Pune-mă la încercare. Dacă pot să te ajut cu ceva, orice ar fi, știi bine că nu voi ezita.

Între David și Yael avu loc un schimb de priviri. Faptul că ea se mulțumi să ridice din umeri, îi dădu ocazia să-și urmeze instinctul.

Se uită fix în ochii nedumeriți ai lui Judd.

— Ai auzit de o sectă religioasă numită Gnoseos?

CAPITOLUL 16

Lăsaseră deja în urmă Santa Monica cu două sute cincizeci de mile, dar tulburarea lui Stacy încă nu se risipise. Drumul era cufundat în întuneric, presărat din loc în loc de scânteierile focurilor aprinse pe dealuri. Jeepul închiriat, marca Grand Cherokee, pătrunse grăbit pe autostrada I-40, la adăpostul umbrei Munților Negri.

Hutch aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Pe bancheta din spate, Stacy stătea cuibărită în brațele mamei sale. Odată ieșiți din vâltoarea orașului și rătăciți prin vuietul autostrăzii, suspinele fetei se mai potoliseră. Stătea ghemuită alături de Meredith și nu mai tresărea la fiecare dubiță albă care trecea pe lângă ei.

Ce nenorocit o fi urmărit-o pe fată chiar în curtea casei sale? se întreba Hutch.

Sau poate ținta lor era David? Poate cineva încerca să-l prindă, folosindu-se de fiica lui vitregă.

Avea o senzație bizară de *déjà-vu*. Trecuseră atâția ani de când i se ceruse să-l protejeze pe David, iar acum venise

rândul acestei copile la care ținea ca și când ar fi fost sânge din sângele lui.

Meredith se foi ușor pe bancheta din spate.

— Cât mai avem până la Flagstaff? șopti ea, văzând că Stacy ațipise pe umărul ei.

— Trei ore și ceva. Vrei să facem un popas să mergi la toaletă?

— Nu încă, spuse ea șovăitor. Mai întâi să trecem de granița statului.

— Nu mai e mult.

Hutch se uită din nou prin retrovizoare, dar era mult prea întuneric pentru a distinge expresia de pe chipul lui Meredith. La plecarea din casa din Santa Monica, expresia era una de groază.

— Ce-ar fi să dormi puțin? Te trezesc eu când ajungem la vreun popas acceptabil din Arizona.

— Nu, mulțumesc. Mă îndoiesc că o să mai reușesc să dorm vreodată, murmură ea.

— O să dormi, crede-mă pe mine. În locul în care vă duc, nu are cum să vă găsească cineva.

Hutch era un bărbat voinic, înalt, cu niște umeri ca de taur. Fusese pușcaș marin, antrenat să lupte și să apere. Părea să emane încredere, iar femeia înțelese că se poate simți protejată. Și totuși nu se simțea. În noapte pândeau nenumărate pericole și dușmanii săi nu aveau chip.

În brațe simțea înțepături de gheață și atunci o strânse și mai tare la piept pe fiica sa.

Cu ochii împăienjeniți, Meredith urmărea farurile ce scânteiau de partea cealaltă a autostrăzii, rugându-se ca Hutch să nu se înșele și ca nimeni să nu le găsească.

Ziua debutase într-un mod deloc spectaculos, dar acum luase o cu totul altă turnură. Se simțea o altă femeie. Asemeni unei fugare încremenite de spaimă. Nu pentru propria-i persoană, ci pentru ființa care-i era cea mai dragă pe lume.

— O să mai încerc să dau de David, spuse ea, scotocind prin geantă în căutarea telefonului.

— Baftă multă, răspunse Hutch, accelerând ca să depășească un camion. Din nu știu ce motiv, îi intră mereu mesageria vocală.

— Ar fi cazul să o verifice și el, zise ea pe un ton ușor iritat.

— Ceva îmi spune că David face tot ce-i stă în putință, replică Hutch calm. O să sune el.

Când o s-o facă, își zise Meredith, strângând îngrijorată din buze și deschizându-și telefonul, ar fi bine să îmi explice și mie de ce fiica mea e urmărită.

CAPITOLUL 17

După ce David își isprăvi povestea, Judd Wanamaker slobozi un fluierat ușor. Se uita când la chipul încordat al lui David, când la cel sleit de oboseală al lui Yael, încercând să-și pună o oarecare ordine în gânduri înainte de a curma tăcerea.

— Mi se pare o chestie științifico-fantastică. Tzadikimi, culte secrete, uzurparea lui Dumnezeu.

— Nu uita de distrugerea lumii, îi aruncă Yael o privire piezișă.

Judd oftă.

— Dacă nu erai fiul lui Bob Shepherd, ți-aș fi răs în nas și aș fi plecat. Dar în situația de față... Nu știu ce să înțeleg din toate astea, zise el fixându-l pe David cu ochii săi cenușii și ageri.

— Judd, îmi dau seama că ți se pare o nebunie, dar pericolul e cât se poate de real. Gnoseos și Îngerii Întunericului există. A fost cât pe aci să fim omorâți astăzi, spuse David cu degetele înțeleștate de marginea mesei.

— Dacă nu crezi că Gnoseos încearcă să distrugă lumea, îi întrerupse Yael, de ce nu ieși până afară să te uiți pe stradă. Ploaia asta nu e ceva firesc. Ai mai văzut vreodată asemenea șuvoaie pe străzi? Lucrurile au luat-o razna pretutindeni. S-a creat un dezechilibru. Nu e doar pură coincidență.

— Poate că ar fi bine să-l sun pe Președinte, o ironiză Judd.

Cuvintele lui se voiau pe jumătate o provocare, pe jumătate glumă.

David își scoase jurnalul din geantă.

— Poate că ar trebui să-i citești asta.

Împinse caietul cu coperti din piele roșie de partea opusă a mesei. Judd duse mâna la buzunar și scoase o pereche de ochelari pentru citit. Deschise caietul fără să scoată o vorbă și începu să-l răsfoiască.

— E o listă de nume.

— După spusele rabinului, nu e vorba de niște nume oarecare, spuse David. Îți amintești când am căzut de pe acoperiș împreună cu Crispin Mueller și Abby Lewis? În după-amiaza aceea când am fost în moarte clinică, am trăit o experiență mistică. I-am văzut pe purtătorii acestor nume; mi s-au adresat spunându-mi să-i țin minte. Ei sunt oamenii despre care ți-am vorbit, cei pe care Yael spune că încearcă să-i extermine Gnoseos. Nu știu cum, dar mie mi s-au dat aceste nume. Rabinul mi-a spus că sunt numele purtate de Tzadikimi.

David întinse mâna și trase jurnalul înapoi cu degetele încremenite pe copertile sale.

— Numele astea se potrivesc cu cele pe care Yael și tatăl ei le-au descifrat de pe papirusurile antice descoperite în Orientul Mijlociu.

Yael se aplecă peste masă.

— Pergamentele au fost atestate. Sunt fragmente din legendara *Carte a Numelor*, menționată pentru prima dată de Adam.

— Adam, partenerul Evei? zise Judd cu o tresărire.

— Uite că începi să înțelegi, îi spuse Yael cu blândețe.

Judd se încruntă.

— Vă dați seama ce spuneți?

Se întoarse spre David cu o privire pătrunzătoare.

— Ce legătură are asta cu fuga ta din țară?

— David trebuie să se întâlnească cu misticii din Safed, i-o luă Yael înainte. El ar putea deține cheia care să ne deslușească planul sectei Gnoseos. Noi credem că David posedă anumite cunoștințe pe care nimeni altcineva nu le mai are. Arheologii mai au mult până să pună cap la cap textul complet al Cărții lui Adam.

Își întoarse privirile către David și continuă încet:

— Dacă rămâne aici, cei din Gnoseos îl vor găsi și îl vor ucide.

Îl vor găsi. Îl vor ucide. Dintr-odată David își aruncă ochii la ceas. De ce nu-l sunase Hutch? Sau Meredith? Sau Stacy?

Își verifică telefonul. *Avea patru apeluri pierdute.*

— Mă scuzați o secundă, îngăimă el, citindu-și mesajele. Vai, Doamne!

Cuvintele i se revărsară din gât sub forma unor sunete înfundate.

Yael și Judd înlemniră.

— Cineva a vrut să o răpească pe Stacy. A reușit să scape. Acum e împreună cu Hutch. Meredith la fel.

— Vai, David, exclamă Judd, dând scaunul la o parte și ridicându-se consternat. Se simte bine? Nu s-au dus la poliție?

— Hutch spune că e bine. Poliția și-a făcut imediat apariția, chiar înainte de sosirea lui Hutch. Le duce la cabană.

David își îndreptă atenția spre Yael și rosti printre dinți:

— Când ajunge acolo echipa lui Avi?

— Măine. Spune-mi încotro se îndreaptă și îl sun pe Avi să întreb când preconizează că vor ajunge.

Își desfăcu picioarele și se ridică agale, ducându-se într-unul din colțurile camerei înconjurată de paravane.

— Măine-dimineață la prima oră mă prezint la Națiunile Unite să-mi iau pașaportul, spuse David tăios. Judd, nu mă interesează dacă mă crezi, mie îmi trebuie un pașaport.

Îl fixă cu privirea pe celălalt bărbat.

— Îl vei avea. Nu știu ce să mai cred... Sunt un om credincios. Știi prea bine. Dar...

Judd Wanamaker îl apucă de braț.

— Cum poate fi adevărat? Mi se pare...

— Nu! strigătul lui Yael îl întrerupse. Nu se poate!

Strângea telefonul între degete și izbucni în plâns. După ce închise, se îndreptă înlemnită spre ei, la fel de palidă ca resturile de orez din farfurii.

— Am vorbit cu Avi. Avionul în care se afla echipa s-a prăbușit. Ambele motoare au făcut explozie când traversau Atlanticul.

David simți un gol în stomac.

— Motoarele avioanelor de la Israel Airlines nu explodează pur și simplu, șopti ea răgușit. Nu fără motiv și nu amândouă deodată.

CAPITOLUL 18

Cu capetele plecate sub șuvoiul de apă, Yael și David traversară Parkside și o porniră înspre Riverside Tower. Nici urmă de vreun taxi liber, iar băltoacele ajungeau deja până la gleznă. Vântul nemilos se năpustea asupra lor la fiecare intersecție pe care o traversau fără să ia în seamă semnele de circulație, preocupați doar să scape din vârtoarea ce îi înconjura.

Ceilalți trecători alergau asemeni lor, în luptă cu rafalele de vânt hotărâte să-și bată joc de umbrelele lor. Puținele mașini care mai circulau împrășcau apă în momentul în care roțile treceau prin bălțile tot mai mari.

David și Yael nici nu ajunseseră la colț când el zări firma unei florării și a unei farmacii Duane Reade, iar apoi, la parterul unei clădiri, lumina tremurândă a unui neon purpuriu pe care se putea descifra „Ghicitor în tarot”.

O apucă pe Yael de braț.

— Am o idee, strigă el ca să acopere răpăitul ploii. Vino după mine.

Se năpustiră pe scara îngustă și prin ușa de pe care îi fixa un ochi sângerieu. Un clopoțel din cristal le anunță prezența. Camera în care nimeriră mirosea ciudat a vanilie și usturoi. Câteva scaune pliante stăteau în jurul unei mese din mijlocul încăperii, vag luminată de un candelabru prăfuit. Ghivece cu ferigi, bambuși norocoși și sansevieria cu frunze lungi și ascuțite flancau vitrina din colț în care străluceau câteva amulete sub lumina blândă a unor lămpi. Pe peretele opus atârna o etajeră pricăjită, chinuită sub un talmeș-balmeș de cărți.

Atunci, draperia ornată cu fire aurii licări ușor și se dădu în lături, iar în cameră își făcu apariția o femeie în vârstă. Era mărunțică, îmbrăcată cu o fustă neagră ce-i cădea până la glezne și o tunică roșie brodată, iar părul îi era prins într-o coadă bogată la spate. David i-ar fi dat vreo șaptezeci de ani, dar avea o piele netedă și luminoasă, iar pe mâinile uimitor de mici nu se zărea nici o umbră de venă. Și totuși, cataracta ce îi încețoșa ochii de un cafeniu șters îi trăda vârsta, la fel ca și pleoapele, subțiri și încrețite precum hârtia creponată.

Femeia se duse spre masa rotundă, acoperită cu o față mare din satin. În mijlocul acesteia se aflau o lumânare stinsă și o cutie de chibrituri. Fără nici un fast, scoase la iveală un pachet de cărți de tarot.

— Bine ați venit. Nu așteptam vizitatori într-o noapte atât de ploioasă. Căruia dintre voi vreți să-i ghicesc?

Mie. Dacă aș fi încredințat că îmi poți spune că Stacy e în siguranță, își zise David îndurerat. Senzația de necunoaștere era un chin, dar deocamdată trebuia să lase deoparte această grijă.

— De fapt, noi am venit ca să aflăm câteva informații, spuse David.

Trase un scaun pentru Yael, iar apoi luă loc și el alături de ea.

— Cărțile posedă o mulțime de informații, răspunse bătrâna, întinzându-i pachetul de cărți. Vrei să le amesteci?

În loc să ia pachetul ei, David scotoci prin geantă și scoase cartea de tarot a rabinului.

— Mă interesează mai mult ce ne poți spune despre aceasta.

Nemulțumită, femeia puse cărțile la loc și se așeză pe un scaun de partea opusă a mesei. Îi smulse cartea din mână nepăsătoare și o examinează o clipă înainte de a o întoarce pe cealaltă față.

— E o carte a Turnului. Ce mai vreți să știți?

— I-am prins. Știu zona asta.

James Gillis pocni din degete spre Enrique, care stătea culcat de-a curmezișul unuia dintre paturile duble din camera închiriată la motelul Lower East Side. Dintr-odată, portoricianul țâșni de pe pat, înșfăcă de pe birou cheile de la dubiță și porni către ușă. Gillis vorbea în continuare la telefon în momentul în care ușa se trânti în urma lor.

— Suntem pe urmele lor, spuse Gillis, ridicându-și gulerul pentru a se apăra de potopul de afară. Chiar în secunda asta pornim la drum.

În drum spre dubiță, îl puse la curent pe partenerul său cu cele discutate.

— Am avut un noroc chior. Ni s-a oferit o a doua șansă. Tocmai au ieșit de la Yotsuba. Aproape de Riverside Park.

Yael își trase scaunul mai aproape de masă.

— Trebuie să aflăm ce semnifică imaginile de pe carte.

Ghicitoarea împinse cartea spre ea și o privi fix în ochi.

— Cartea Turnului e o carte ce poartă mesaj de la Arca-na Înaltă. Este cartea cea mai profetică dintre toate.

— În ce sens profetică? se interesă David.

Ochii femeii se opriră pe chipul lui atent.

— Prevestește moarte, distrugere, teamă și sacrificiu. Cu alte cuvinte, lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

Cu o unghie neîngrijită le făcu semn înspre personajele ce se prăvăleau din turn.

— Uite, aici ni se arată clar. O prăbușire groaznică va conduce la descoperirea adevărului fundamental.

Se lăsă pe spate și o pisică albă de rasă se ivi de nicăieri și îi sări în brațe. Până în acea clipă, David nici nu o băgase de seamă.

Degetele ghicitoarei se plimbau prin blana animalului și rosti:

— Kabuki, ai venit să-i inspectezi pe vizitatori.

David se foi pe scaun.

— Altceva nu mai spune?

— Cât timp aveți la dispoziție? spuse ea, cu un zâmbet fals.

Pisica îi sări din poală în momentul în care femeia se ridică și se îndreptă agale spre etajera cu cărți. Aruncă o

privire printre ele, apoi scoase un volum gros și se întoarse la masă.

Degetele sale abile găsiră imediat pagina dorită.

— Uite aici, începu ea să citească, mijind și apropiindu-și cartea de ochii încrețoși. Cartea Turnului se găsește sub stăpânirea planetei războinice Marte, ceea ce o transformă într-o carte prevestitoare de război.

Buzele i se rotunjiră la rostirea ultimului cuvânt. Apoi continuă să citească din carte.

— Un război între structurile ridicate din minciuni. Și o străfulgerare orbitoare de adevăr, spuse ea, indicând fulgerul ce se abătea asupra turnului de pe carte.

Puse cartea pe masă și rămase cu privirile ațintite asupra celor doi.

— Când cineva alege această carte, îl avertizez să se aștepte la o descoperire șocantă. Ceva suficient de puternic pentru a detrona un rege sau să zguduie un sistem bine împământenit de credințe.

Un sistem bine împământenit de credințe. David simțea cum *sashimi*-ul abia mâncat i se frământă prin stomac. *Crezi că lumea civilizată înseamnă un sistem bine împământenit de credințe?*

Nu cumva să te lași păcălit de cheștiile astea paranormale, își spuse David. Un trăsnet se năpusti asupra pământului atunci când femeia reluă cuvântul. Camera micuță se afundă în întuneric, lăsându-i pe David și Yael cu respirația tăiată până ce ghicitoarea luă un chibrit și aprinse lumânarea groasă din mijlocul mesei.

— Așa e mai bine, rosti ea liniștită, iar dinspre flacăra lumânării se răspândi un parfum de vanilie.

David privi în jur, așteptând cu nerăbdare revenirea curentului electric. Dar acest lucru nu se întâmplă.

Alături de el, chipul lui Yael strălucea fantomatic și încordat sub pâlpăirile lumânării. Dar glasul îi era puternic și schimbă imediat direcția în care se îndrepta discuția.

— În carte se pomenește despre vreo legătură între tarot și misticismul iudaic?

— Desigur. Cabala, încuviință femeia în întuneric. Unele izvoare spun că ar fi înrudite, alte spun exact opusul. În mod cert, există o mulțime de similitudini.

Împinse cartea înspre David.

— Nu se dă curentul prea curând. Ție o să-ți fie mai ușor să citești la lumina lumânării.

— Știm deja despre legătura numerică dintre cărți și alfabetul ebraic, îi spuse David, dând paginile ilustrate pentru a ajunge la index. Douăzeci și două de cărți în Arcana Mare, douăzeci și două de litere în alfabet.

Simți pisica strecurându-i-se printre picioare și mângâindu-se cu spatele de ele.

— Să-i dăm drumul, spuse el.

Întorcându-se la paginile de mijloc, începu să citească cu voce tare:

— Cărțile de tarot reflectă Copacul Vieții din concepția cabalistă. Așa cum în Cabală există zece sefiroti, în Arcana Mică din tarot există câte zece cărți numerotate din fiecare suită. Mai este și o altă legătură extraordinară — cele patru lumi mistice în care există Copacul Vieții — pământul, aerul, apa și focul — sunt reflectate în cele patru suite din tarot — suita de bâte, de cupe, de spade și de monede.

David ridică ochii și văzu flacăra lumânării pâlpâind în irisurile femeii care zâmbea.

— Dacă doriți să găsiți și mai multe legături, sunt sigură că la Biblioteca Publică din New York există nenumărate grafice, zise ea. Pe de altă parte, continuă ea, pufnind ușor, o să dați peste o grămadă de cărți care pretind că tarotul nu are nimic de-a face cu Cabala. Și că Templierii l-ar fi preluat de la sarazini.

Își lăsă capul într-o parte.

— Și pe deasupra, mai există și un grup influent care insistă asupra faptului că primul pachet de tarot din lume a fost introdus pe la mijlocul secolului al XV-lea de către Gnostici.

David simți un fior pe șira spinării, curentându-l.

— Serios? spuse el și luă cartea Turnului în mână. Observi la ea vreun lucru care ar fi putut fi important pentru Cabală sau pentru Gnostici?

Ghicitoarea pufni din nou.

— Bineînțeles. Nu ai cum să-l omiți.

Femeia îi aruncă un zâmbet plin de condescendență în momentul în care luă cartea și o întoarse, apropiind-o de flacăra lumânării.

— Uite-l. Uroborosul dublu.

— E un cuvânt grecesc, nu? spuse Yael, cu privirile ațintite asupra celor doi șerpi, fiecare mușcându-l de coadă pe celălalt și cu trupurile încolăcite sub forma unui opt.

— Într-adevăr. Înseamnă „cel ce își mănâncă coada”. În concepția Gnosticilor, un șarpe fără aripi care își înghite propria coadă simbolizează soarele sau lumea. Dar un șarpe dublu, așa cum ne este înfățișat aici, poartă numele

de Marele Șarpe al Lumii, simbolul gnostic pentru ciclul etern al morții și al renașterii.

— Moarte și renaștere. Distrugere și regenerare, murmură Yael, în vreme ce David se simțea cuprins de greață atât de la *tempura*¹ cât și de la aerul îmbâcsit de parfum de vanilie.

Yael se lasă spre el și șopti:

— Este exact ce intenționează Gnoseos să realizeze la scară mondială. Prin uciderea acestor Tzadikimi. Acum începi să mă crezi și pe mine?

Brusc, urgia de afară păru să se întetească. Grindina se izbea de ușă asemeni unor gloanțe.

Gânditori, nici unul dintre ei nu băgă de seamă pașii ce se strecurau pe scara din dosul prăvăliei.

David nu reușea să priceapă din ce motiv rabinul ascunsese cartea de tarot alături de nestemata Înaltului Preot și de celelalte obiecte din seif.

Bătrâna ghicitoare fu cea dintâi care rupse tăcerea. Îi înapoie cartea lui David, cercetându-i chipul prin întunericul din încăpere.

— Ai atâtea nelămuriri. Poate că răspunsul lor se găsește în cărți.

Cu fața luminată de un zâmbet optimist, ea întinse pachetul de cărți spre Yael.

— Haide, scumpo. Amestecă-le. O să-ți ghicesc în ele.

Yael clătină din cap și țâșni de pe scaun chiar în secunda în care David sesiză ceva mișcându-se în spatele draperiei

¹ Fel de mâncare specific japonez, constând în legume sau fructe de mare învelite într-un aluat și prăjite în ulei încins.

înzorzonate. Nu era pisica, ci o siluetă masivă cu păr spălăcit.

Simți străfulgerarea unei teribile primejdii.

— Fugi! zbieră el, împingând-o pe Yael înspre ușă.

Femeia reuși să o deschidă chiar în clipa în care doi bărbați dădură buzna în cameră.

Blondul o izbi pe bătrână de un perete. Un hispanic voinic își ridică arma. Din gura puștii țâșni o flacără, iar glonțul îi şuieră lui David pe la ureche, dar el ieșise deja afară și alerga pe scări în spatele lui Yael. Se năpustiră într-o beznă desăvârșită, urmăriți de țipetele ghicitoare.

Orașul era negru, în întregime negru, inundat și pustiu și împresurat de trăsnete.

Slavă Domnului că e întuneric, își zise David, apucând-o pe Yael de mână și o porniră într-o goană orbească, poticnindu-se prin băltoace adânci ca niște capcane.

— Pe aici!

Din spate, lipăitul pașilor părea tot mai aproape. Brusc, Yael coti la stânga, trăgându-l și pe David după ea. Se pitiră în spatele scărilor unei clădiri din gresie cafenie. Ghemuiți în apa ce le ajungea până la genunchi, încercau să nu se dea de gol gâfâind prea tare. Stomacul lui David era frământat de spaimă, așa cum stăteau ascunși în întunericul opac, ca doi șobolani într-un șanț. Își duse mâna în buzunar să verifice dacă nu cumva pierduse pietrele.

Pe deasupra capetelor lor, la nivelul străzii, răsunară pași grei, iar pantofi invizibili împrôșcară cu apă în ochii lui Yael și ai lui David.

Împietriți de spaimă, își țineau respirația și așteptau. Așteptau...

Trecu un minut până să îndrăznească să expire și să se strecoare din ascunziș. Traversară strada în goană și se lipiră de clădirile de pe trotuarul opus, plini de recunoștință pentru perdeaua de întuneric ce le ușură drumul până la hotel.

— Cum ne-au găsit? îndrăzni în cele din urmă să șoptească Yael odată intrați la Riverside Tower.

— Poate că nu știm chiar totul despre ei. E posibil să fi împânzit întreg orașul.

Prudent, David bâjbâia prin bezna de pe coridor până ce nimeri suprafața dorită a unei uși de serviciu.

— Bine că nu stăm la ultimul etaj, bombăni el în timp ce orbecăiau pe scări unul în spatele celuilalt.

Pași care coboară. Nu se liniștiră decât în secunda în care răsuna glasul blând și vioi al unei femei ce se adresa unui copil plângăcios.

Se lipiră de perete, lăsându-i pe cei doi să treacă și își continuară urcușul în tăcere.

Când ajunseră la etajul următor, geanta îmbibată de apă a lui David părea de o sută de ori mai grea. Avea impresia că poartă pe umeri povara lumii întregi.

Iar dacă toate câte aflase azi erau adevărate, așa și era.

Dillon stătea cu ochii ațintiți într-o beznă atât de adâncă încât nici nu-și dădea seama dacă se uită la cer sau la ocean. Majoritatea celorlalți pasageri ațipiseră în lumina vagă din avion, dar el era cât se poate de treaz. Și avea nevoie de un whisky dublu.

La ultima întâlnire cu episcopul Ellsworth, merseseră la o conferință la Roma, programată să aibă loc chiar în săptămâna Paștelui. Episcopul îl căutase și îi dedicase câteva minute pentru a-i lăuda ultima carte. Dar Ellsworth vorbise și *mai mult* timp despre proiectul pe care îl demarase în cadrul diocesei sale — o dimineață de sâmbătă cu mic dejun și lecturarea Bibliei pentru băieții neglijăți.

Dillon strânse din ochi și se lăsă pe speteaza scaunului, amintindu-și de inelul cu rubin roșu pe care Ellsworth îl purta în acea dimineață, cum strălucea în lumina soarelui ce scălda *piazza*, în timp ce el gesticula frenetic.

La momentul respectiv, Dillon nu știa absolut nimic despre povestea acelei nestemate. Ani întregi aveau să treacă până să-i descopere adevărata importanță. Iar în momentul în care David i-a arătat una identică, a știut ce are de făcut. Primul pas a fost acela de a-și convinge prietenul să meargă în Brooklyn.

Acum totul începea să capete o logică.

Căută înlăuntrul său ceva ce reprimase cu mult timp în urmă, mânia care îl frământase încă de când era copil sărac și trăia în Boston, furia rece pe care o resimțise atunci când tatăl său îl bătuse cu cureaua, iar propria sa mamă îl lăsase singur. Simțea nevoia să reînvie acea mânie. Să o folosească.

Era pregătit să folosească orice mijloace pentru a încheia această bătălie.

CAPITOLUL 19

FLAGSTAFF, ARIZONA

A DOUA ZI

Hutch puse oala pe plită și aprinse focul. Îi făcea plăcere să-și prepare cafeaua în modul tradițional, și de fiecare dată adăuga câteva linguri în plus de cafea, indiferent ce cantitate de apă ar fi pus la fiert.

În timp ce de pe raftul din colț televizorul aducea vești proaste, el sparse câteva ouă într-o tigaie și aruncă pe deasupra câteva felii de șuncă. Dar mintea nu-i stătea la mâncare. Ci la cei doi oaspeți care împărțeau dormitorul din fundul cabanei.

În toiul nopții, o purtase pe brațe pe Stacy până în cameră și îi spusese lui Meredith să nu ezite să-l cheme, indiferent de oră, dacă aveau nevoie de el. O auzise pe fată țipând de câteva ori în somn, urmată imediat de glasul liniștitor al mamei sale. Era aproape miezul zilei și de două ore din camera oaspeților nu răzbătuse nici un sunet.

Își închipuise că David o să ia legătura cu el chiar din zori de zi, dar acesta nu sunase. Toată dimineața, Hutch încercase să-l sune dar nu reușise să-l prindă, iar acum CNN-ul îi explica și motivul.

„...cele cinci cartiere și alte zone din New Jersey au rămas astăzi fără electricitate din cauza unei furtuni fără precedent care, noaptea trecută, s-a soldat cu căderi masive de apă pe întreaga Coastă de Est. Trăsnetele au lovit centrala electrică provocând un haos asemănător cu cel din august 2003 și căderea rețelei de electricitate. De asemenea, furtuna a afectat rețelele mobile de telecomunicații, iar autoritățile ne informează că și după restabilirea rețelilor de electricitate va mai dura săptămâni până ce apa va fi scoasă din sistemul subteran de transport...”

Vocea de la televizor zumzăia în continuare în timp ce Hutch răsturnă ouăle pe o farfurie. Până când David nu va reuși să plece din New York, nu-i rămâne altceva de făcut decât să aștepte, să le apere pe Stacy și pe Meredith și să o împiedice pe aceasta din urmă să înspăimânte copilul mai mult decât era deja.

— Miroase a fum.

Hutch se întoarce la auzul vocii lui Stacy. Fata stătea în ușa bucătăriei, cu părul ciufulit și ochii încă roșii de atâta plâns. Era îmbrăcată tot cu pantalonii cenușii de trening și tricoul pe care le purtase pe drum.

— Sunt departe incendiile, scumpo. E doar fum adus de vânt. Ce vrei să mănânci? Ouă? Sau îți plac cerealele?

— Vreau să vorbesc cu David, spuse fata cu voce tremurândă.

Și eu, își zise Hutch în sinea lui.

— Ieri, când mi-a spus să vin după tine, era în Brooklyn. Aseară, New Yorkul a fost lovit de o furtună teribilă.

Hutch îi făcu semn înspre televizorul pe ecranul căruia se perindau imagini cu locuitorii care se zbăteau să traverseze străzile inundate.

— Nu mai au curent electric și nici rețelele de comunicații nu mai funcționează. Trebuie să avem răbdare și să așteptăm ca David să ia legătura cu noi.

— Nu înțeleg ce se petrece, rosti Stacy cu o voce firavă și cu ochii umbriți din nou de teamă. Ceva mai încolo sunt incendii, iar New Yorkul e acoperit de ape. Ce curios!

Stacy se duse la fereastră și rămase cu privirile ațintite la fumul ce se ridica la orizont dintr-o văpaie galben-roșiată. Se întoarse spre Hutch cu ochii înlăcrimați.

— Hutch, mă tot gândesc la biete animale prinse în incendiu. Oare reușesc vreunele să scape?

Hutch tuși ușor pentru a-și limpezi glasul.

— Câteodată reușesc.

— Dar cum rămâne cu dațile când nu reușesc? spuse ea și tăcu o clipă. Nu pricep de ce Dumnezeu permite asemenea lucruri.

Dacă priveai în acei ochi căprui era ca și când ai fi privit într-un lac al durerii. Pe fața ei tânără și nevinovată se citea un chin nemărginit. Și-ar fi dorit să-i poată oferi un răspuns.

— Nu știu despre Dumnezeu atâtea lucruri câte s-ar cuveni, rosti Hutch în cele din urmă. Dar te asigur că sunt specialist în gătitul ouălor. Cum le doriți, domnișoară, jumări, ochiuri sau fierte?

Stacy înghiți nodul care i se pusese în gât și se șterse la ochi cu dosul palmei.

— Jumări.

Se întoarse la loc spre vâlvătaia din depărtare.

— Cât timp crezi că va dura până vor reuși să stingă focul?

CAPITOLUL 20

NEW YORK

Ca să ajungă la biroul lui Judd Wanamaker, David pierduse nu mai puțin de două ore, croindu-și loc prin îmbulzeala de pe străzi. Toată populația orașului părea să se fi adunat pe trotuare, înghesuită în jurul radiourilor, căutând disperată hrană sau un bancomat funcțional, dar în special încercând să afle când va reveni energia electrică și totul va intra în normalitate.

David se strecură printre oameni, uitându-se precaut la toți cei din jur, cu simțurile în alertă până când pătrunse în sfera protectoare a clădirii ONU pe care o găsi cufundată în întuneric și cu toate intrările blocate.

Stătea afară, blestemându-și mobilul nefolositor. Situația era cu atât mai dificilă cu cât nici telefoanele de la hotel nu funcționau. În zadar se chinuise să dea de Hutch sau de Judd.

Prizonier al disperării și furiei, lui David nu îi mai rămânea decât să spere că Stacy se află în siguranță împreună

cu Hutch. Cu inima strânsă, nu se putea abține să nu se întrebe dacă o va mai revedea vreodată.

Tot ce putea face era să se întoarcă la hotel. Și totuși, nu făcu mulți pași când ochii îi căzură pe produsele de patiserie ce împodobeau vitrina unei brutării. În magazinul ticsit de lume nu pătrundea decât lumina naturală.

— Toate sunt de ieri, îl anunță vânzătorul în momentul în care se apropie de teighea. Totul e la reducere, trei la preț de una. Când se termină, o șterg și eu acasă. Până nu se dă curentul electric, nu am cum să mai coc ceva.

David cumpără șase briose, câteva felii de *biscotti*¹ și o sticlă de doi litri cu coca-cola, și se avântă înapoi pe străzile ude. Deși în cursul nopții apa se mai împrăștiase, traficul continua să fie bizar de răzleț. În drum spre hotel, privea bănuitor în jur, mirându-se cum de îi găsiseră atacatorii cu o seară înainte.

În New York există probabil mii de ghicitori în tarot și atunci cum știuseră Îngerii Întunericului locul exact în care se aflau? Fusese o simplă inspirație de moment.

Doar dacă nu cumva am fost urmăriți încă de la restaurant. Sau chiar din restaurant. Dacă Îngerii Întunericului îi zăriseră luând masa alături de Judd Wanamaker, înseamnă că acesta ar putea fi în pericol.

Și nu avea cum să-l avertizeze, după cum nu avea cum să-i avertizeze nici pe acei Tzadikimi rămași în viață de primejdia care plutea în jurul lor. Nu putea nici măcar să aibă certitudinea că îi știe pe toți, sau dacă nu cumva unele nume erau încă ascunse în mintea sa.

¹ În limba italiană, se referă la orice tip de fursecuri. Dar, în America de Nord, *biscotti* reprezintă doar fursecurile crocante, în general cu nuci și aromă de anason.

Pentru întâia dată simți imboldul de a pleca spre Safed. Unica sa armă împotriva grupării Gnoseos erau numele din minte și din jurnal. Nu se bucura nici de cunoștințele sau de legăturile lui Yael, nici de înțelepciunea rabinului ben Moshe. Singurul său atu erau ecourile unei experiențe ce sfida logica. Dacă orașul Safed era într-atât de sacru și de mistic pe cât pretindea Yael, poate că va reuși să elibereze vocile acelor suflete care îl imploraseră să-și amintească de ele.

Iuți pasul. Era fericit pentru ocazia de a merge pe jos, de a-și relaxa mușchii, de a-și limpezi mintea. Cu cinci zile în urmă îl bătuse pe Tom la *squash*, dar de atunci părea să fi trecut o veșnicie. Nu-i venea să creadă ce turnură bizară luase viața sa într-un răstimp atât de scurt.

Acum era un fugar, ascuns într-o cameră încinsă de hotel, rupt de restul lumii și pradă nebuniei. Camera îi părea din ce în ce mai neîncăpătoare și totuși Yael nu se lamentase câtuși de puțin. În dimineața acelei zile, nu se împotrivise deloc să rămână în hotel în timp ce el avea să se aventureze pe străzi pentru a-și face rost de pașaport. În locul ei, Meredith și-ar fi pierdut mințile și ar fi început să se vaite că suferă de claustrofobie.

Probabil că Hutch nu are o clipă de liniște, își zise David, pornind-o pe scări după ce le verifică atent. În cazul în care ele sunt cu el.

Trebuie să fie cu el.

Împietri la auzul glasurilor ce răsunau din spatele ușii. Se lipi cu urechea de ușă, auzi vocea unui bărbat și vâri cardul în yală. Se năpusti înăuntru și se trezi față în față cu țeava unui pistol.

CAPITOLUL 21

VILA CASA DELLA FALCONARA, SICILIA

Majordomul prim-ministrului pătrunse pe terasa pe care DiStefano și soția sa, îmbrăcați în halate din mătase, leneveau în fața micului dejun obișnuit, compus din prăjiturile și cafea espresso.

— *Scusi, Signore e Signora*, rosti majordomul pe un ton umil și făcu o mică plecăciune în fața prim-ministrului. Un tânăr din sat imploră să vă vorbească. E deosebit de stăruitor. Spune că pe când Domnia Voastră era în armată, mama lui a fost bucătăreasă aici. Mi-o aduc aminte. E ferm convins că dumneavoastră sunteți singurul care îl poate ajuta.

DiStefano își împături ziarul pe care îl așeză în dreptul farfuriei, în vreme ce soția sa își sorbea cafeaua.

— Condu-l înăuntru, Carlo, spuse apoi, ridicând din umeri.

Mario Bonfiglio dădu buzna pe terasă, cu o expresie tulburată întipărită pe chipu-i negricios. Mușchii de pe trupul

său trudit semănau cu niște mănunchiuri de funii încordate, amintindu-i lui DiStefano de imaginea unei pume gata să se năpustească asupra prăzii.

— *Mi dispiace.* Îmi cer scuze, *Eccellenza*. Nu aş apela la dumneavoastră dacă nu aş fi deznădăjduit. Poliția se face că nu știe nimic. Nu face nimic. Eu și familia logodnicei mele trecem prin chinuri groaznice.

Înghiți adânc și continuă, asudând de emoție sub privirile tăioase ale prim-ministrului și sub analiza distantă a soției acestuia.

— Logodnica ta? Îl îmboldi prim-ministrul.

— *Si, Irina mea,* dragostea și sufletul meu. Trebuia să ne căsătorim săptămâna trecută. Dar ea a dispărut. Tatăl ei a trimis-o să ducă ceva la poștă și nu s-a mai întors. *Signore*, am căutat pretutindeni, pe la ferme, pe câmpuri... Polițiștii ridică din umeri și nu fac nimic. Își bat joc de mine, spunându-mi că a fugit cu un alt bărbat. Eu știu că nu e adevărat. Eu și Irina mea ne eram jurați unul altuia. De-abia așteptam să ne căsătorim și să întemeiem o familie.

— Și ce îți închipui că pot face eu, iar poliția nu? Îi spuse primul-ministru, privindu-l întrebător.

— Ați putea da ordin polițiștilor să înceapă ancheta, *Eccellenza*, și să dea de știre și prin orașele învecinate. Trei săptămâni au trecut de la dispariția ei și am pierdut deja timp prețios. Vă implor! Dacă dumneavoastră le dați ordin, or să ne ajute să o căutăm.

Întinse brațele implorator către soția prim-ministrului care puse ceașca deoparte.

— *Signora*, știți ce înseamnă să iubești. E un sentiment pe cât de înălțător, pe atât de chinuitor. Trebuie să îmi

găsesc iubita. Ceva groaznic i s-a întâmplat, altfel nu m-ar părăsi niciodată.

Mario cercetă chipul femeii în căutarea unei expresii de milă sau compasiune. Dar tot ce văzu, fu răceala ochilor ei de un albastru metalic și părul blond ridicat în vârful capului. Aceasta dădu șervetul la o parte și se ridică, aruncându-i un zâmbet la fel de tăios ca lama unui brici.

— Vai, tinere, dar uneori dragostea e nestatornică. Și alteori se stinge. Poate că Irina dumitale nu dorește să fie găsită.

Chipul lui Mario fu străfulgerat de mânie. În ochi i se aprinseră flăcări asemeni a două obsidiane, dar se abțină să-i răspundă necuviincios.

În momentul în care Flora Dondi îl ocoli și intră în casă, tânărul își îndreptă privirile către soțul ei.

— Niciodată, murmură el. Niciodată Irina mea nu m-ar părăsi de bunăvoie.

— Îmi pare rău pentru tine.

Premierul se aplecă puțin, iar Mario simți o ușurare fără margini să vadă îngrijorarea întipărită pe chipul său mândru.

— Dacă ești amabil să notezi pe o hârtie numele tău, al logodnicei și al tatălui ei și data la care a dispărut, o să cer poliției să facă o anchetă completă, și nici o podgorie sau sat nu vor rămâne necercetate.

DiStefano îi întinse un stilou și îi ceru majordomului să aducă o foaie de hârtie.

— Ai făcut bine venind la mine, tinere, spuse el, după ce Mario notă toate informațiile și împinse foaia recunoscător de partea opusă a mesei.

DiStefano se ridică și îi întinse mâna. Mario strânse fericit palma grăsuță a binefăcătorului său. Era din nou optimist și îi mulțumi în gând Fecioarei Maria că i-a dat curajul de a veni până acolo.

— Fiți binecuvântat, *Signore*. Fiți binecuvântat.

Fu cât pe-aci să răstoarne un scaun în momentul în care o zbughi de pe terasă înspre majordomul care îl conduse spre ieșire.

DiStefano ridică hârtia și privi cu atenție la cuvintele scrise cu litere apăsate. O clipă mai târziu, scoase din buzunarul halatului o brichetă ornată cu o monogramă din argint. Ochii îi căzură asupra uroborosului dublu gravat pe ea înainte de a transforma în scrum speranțele lui Mario Bonfiglio.

CAPITOLUL 22

David prinse țeava armei între degete, în încercarea de a o da la o parte. Dar celălalt bărbat o strângea ca într-un clește în ciuda staturii sale mărunte. Înainte ca acesta să apuce să apese pe trăgaci, David îl izbi cu umărul în pieptul lat, reușind să-l dezechilibreze. Se prăbușiră unul peste altul, fiecare zbătându-se să apuce arma, în vreme ce punga cu produse de patiserie zbură cât colo, iar geanta îl pocni pe David în spate.

— *Lo, Avi!* strigă Yael în ebraică. Nu trage! E David.

Pumnul lui David se opri în aer la auzul acelor cuvinte. Avi. Valul de adrenalină care îl cuprinsese la vederea armei începu să scadă, dar inima încă îi bătea nebunește.

La dracu'. Își descleștă degetele de pe armă și sări în picioare. Adversarul său se ridică și el, încruntat.

— Așa mă întâmpinați? întrebă David fără să-l scape din ochi pe israelianul scund și cu păr sârmos din fața sa.

— În meseria mea, e singurul mod în care poți supraviețui, îi răspunse bărbatul într-o engleză cumpătată și cu accent pronunțat.

Yael încuie ușa și ridică punga cu mâncare.

— Dacă v-ați potolit, putem să-l punem și pe David la curent cu ceea ce mi-ai spus.

Avi îi întinse mâna.

— Te descurci binișor.

Israelianul avea un păr roșcat, perciuni și ochii cei mai negri pe care îi văzuse David vreodată. Era ceva aspru în postura și în trăsăturile sale de evreu Ashkenazim, o expresie de încredere și forță.

— Instinctul de autoapărare e cel mai bun profesor, replică David.

— Ți-ai făcut rost de pașaport? se interesă Yael.

David clătină din cap.

— Nici n-am apucat să mă întâlnesc cu Judd Wanamaker. Toată clădirea ONU e blocată. Încă nu s-a restabilit curentul pe nicăieri.

— Am observat.

Își șterse stropii de sudoare care i se prelingeau pe față. În cameră erau cel puțin 26 de grade.

— Avem și niște vești bune, David. Ți-a făcut rost Avi de un pașaport. Mi-e imposibil să înțeleg cum reușește să se descurce, adăuga ea, zâmbind firav către celălalt bărbat, dar o face mereu.

Admirația cu care rostise aceste cuvinte nu trecu neobservată de către David, iritându-l din motive inexplicabile chiar și pentru el. Indiscutabil, pașaportul pe care i-l înmână israelianul era impecabil. Nu se observa nici o diferență față de cel care îi dispăruse din propriul dormitor.

— Semnează-l.

Ia te uită ce aere își dă, își zise David în momentul în care Avi îi întinse un stilou de pe masă.

— Tot ce mai lipsește acum e să se redeschidă cursele pe JFK, spuse Yael.

— Și să funcționeze iarăși nenorocitele astea de telefoane mobile, adăugă David și își îndesă noul pașaport în geantă. Ce-a de-a doua echipă a ajuns la fiica mea? i se adresă el lui Avi.

Israelianul se așeză pe singurul scaun din încăpere, lângă masa pe care își pusese pistolul.

— Nu încă. Ar trebui să ajungă la Flagstaff mâine-dimineață. Ultima dată când am luat legătura cu ei, mi-au spus că și aeroportul din Newark e închis — se pare că rețeaua electrică a căzut mai întâi în New Jersey, așa că au fost nevoiți să o ia pe o rută ocolitoare, de la Tel Aviv la Londra și apoi până la Phoenix. Călătoria va dura cel puțin douăzeci și una de ore.

David simți cum i se strânge inima de frustrare.

— Și pe urmă mai au de mers cu mașina și până la Flagstaff?

— Yael ne-a dat de înțeles că persoana trimisă de tine e cât se poate de bine pregătită.

— E excelent pregătită.

Cu toate acestea, David nu putea să nu se întrebe dacă Hutch va reuși să se ferească de o trupă întreagă de Îngeri ai Întunericului. *Ei nu știu unde se află Stacy*, își spuse în gând. Dar la fel de bine, nu se așteptase ca ei să știe unde se aflau el și Yael. Se învârti prin camera înăbușitoare, simțind că o să-i explodeze sângele în vene.

— David.

Yael părea să-i ghicească gândurile și îl atinse ușor pe braț.

— În acest moment, treaba ta și a noastră este să definitivezi numele din jurnal. Noi nu avem toate numele. Din Cartea lui Adam lipsesc încă o mulțime de fragmente, îngropate pe undeva prin peșteri și deșerturi. Dar dacă numele acelea sunt închise în mintea ta, atunci le putem scoate la lumină.

— E singura cale de a învinge secta Gnoseos, adăugă Avi, privindu-l cu ochii săi negri și sfredelitori ca un laser. Trebuie să apărăm cât mai mulți Tzadikimi cu putință. Și numai tu ne poți spune cine sunt aceștia.

David rămase cu privirile pironite în podea. Nu-și dorea nimic altceva decât să plece din New York și să ajungă la Stacy. Picături de sudoare i se prelingeau de-a lungul obrazilor, și nu era din cauza căldurii sufocante din cameră.

Yael continuă cu blândețe, ca și când i-ar fi intuit dilema.

— Odată ajuns la Safed, misticii te pot ajuta să-ți reamintești totul. Încearcă se te concentrezi. E calea cea mai bună de a o ajuta pe Stacy. Sfârșitul lumii nu a sosit încă, așa că trebuie să crezi că fiica ta nu a pățit nimic.

Se lăsă un scurt moment de tăcere, curmată de Avi care apucă punga cu mâncare și foșni prin ea, scoțând în cele din urmă o bucată de brișă cu afine. Și-o îndesă în gură și trecu punga mai departe, la Yael.

— Și Percy Gaspard? întrebă David, coborându-și privirile spre Avi. Ați aflat ceva despre el?

— Foarte puține, deocamdată. Am găsit un singur bărbat cu acest nume, născut la Montreal în 1939. Asta e tot ce au reușit să descopere sursele noastre înainte de pana de

curent. E posibil ca până acum să fi aflat mai multe. Eu o să plec cu mașina până în Pennsylvania, sau oricât de departe e nevoie ca să dau de lumea civilizată, sau cu alte cuvinte de un oraș în care să funcționeze centralele de telefonie mobilă. O să avem și mai multe de făcut dacă reușesc să iau legătura cu colegii mei.

— În cazul acesta, ar trebui să pornești la drum, îi sugeră Yael.

Avi încuviință și se ridică de pe scaun.

— Încă ceva, spuse Avi, îndreptându-se spre David, o să iau și pietrele cu mine.

— De ce? întrebă David.

— Vor fi mai în siguranță la mine, chiar dacă voi doi ajungeți în Israel înaintea mea. Sunt vitale pentru poporul evreu și de prea mult timp am fost privați de ele, spuse el și se întoarse către Yael. Nu i-ai spus că bănuim că Cercul Elitelor din Gnoseos a pus deja mâna pe câteva pietre?

Reveni apoi la David.

— Nimic nu-i va împiedica să le obțină. Au umblat după pietre la fel de mult ca și după nume, din cauza puterii lor native de a răsturna balanța.

Gândurile lui David se întoarseră cu ani în urmă la Crispin care, cu agatul în palmă, le promisese lui și lui Abby că nu vor cădea. Cum de știa Crispin că piatra era magică? Și cum naiba reușise să pună mâna pe ea?

— Mai explică-mi, te rog, ultima parte, i-o reteză David scurt. Chestia cu răsturnarea balanței.

Avi își dezlipi cămașa kaki transpirată de pe piept.

— Înțelepții vorbeau despre puterile mistice ale pietrelor. Fiecare nestemată din pieptarul Înaltului Preot poartă

numele unuia dintre cele douăsprezece triburi, iar culoarea sa este identică cu cea a steagului înălțat în fața taberei respectivului trib. Înaltul Preot își pune pieptarul ori de câte ori intra în altar. Și știi din ce motiv?

Avi răspunse la propria-i întrebare înainte ca David să îndrăznească măcar să-și exprime vreo bănuială.

— Pentru că reprezenta poporul evreu și îi amintea lui Dumnezeu de cele douăsprezece triburi, cerându-I îndurare. Și asta nu e tot, adăugă Avi.

— Știi cum funcționează tăblița Ouija? interveni Yael.

David încuviință, iar ea își continuă șirul vorbelor.

— Pieptarul Înaltului Preot e tăblița Ouija a vechiului Israel, o modalitate de comunicare cu Dumnezeu. Atunci când poporul evreu se bucura de milostenia Domnului, pietrele căpătau o strălucire puternică. Iar când Israelul se afla în război și pietrele luceau, era semn de victorie.

— O să-ți dau un exemplu, spuse Avi și își ridică arma. Yael a pomenit de tăblița Ouija. Iată cum se petreceau lucrurile în vremurile biblice. Oamenii îi aduceau Înaltului Preot o serie de întrebări pe care să i le adreseze lui Dumnezeu. Odată ce Aaron le rostea cu glas tare, se uita la piatra de pe pieptar și reflecta la numele Domnului. În acest timp, literele de pe pietre începeau să strălucească și-i ofereau răspunsul lui Dumnezeu.

David împietri. Îi veni în minte clipa în care găsisese piatra, după topirea zăpezii. Răspândeă o lumină atât de puternică încât nu o puteai privi. La momentul respectiv își închipuise că era o simplă reflexie de la soare. Acum, odată ce glasul lui Avi se stinse, David scoate ambele pietre din buzunar și le examinează cu atenție.

Un agat și un chihlimbar. Naphtali și Levi. Păreau niște banale pietre. Nu străluceau, și totuși, ce-ar fi dacă...

— O să le duc eu înapoi, spuse David, strângând degetele și privindu-l pe Avi fix în ochi.

— Ba nu, rosti israelianul.

Dar David îl întrerupse:

— Dacă tot e vorba de întâmplări mistice, cred că eu am ceva mai multă experiență decât tine. Eu am găsit această piatră și, dacă ne luăm după tot ce ați spus, nu a fost o pură întâmplare. Ca să nu mai spunem că rabinul ben Moshe mi le-a încredințat mie chiar înainte de a fi ucis.

— Cred că are dreptate, Avi, interveni Yael. A găsit piatra Naphtali imediat după accidentul care i-a provocat viziunea. Îl aștepta pe el. Mă îndoiesc că e doar o coincidență. Ani la rând s-a aflat în posesia lui. El era cel menit să o păstreze, stăruii femeia. Din anumite motive pe care e posibil să nu le cunoaștem deocamdată.

Avi își plimbă privirile când la unul, când la celălalt, cu buzele încleștate într-o grimasă.

— S-ar putea să ai dreptate. N-aveți decât, atunci.

Îi întinse mâna lui David.

— O să-ți dau de știre despre fiica ta imediat ce revine curentul. Și despre Percy Gaspard. Rugați-vă ca aeroporturile să se deschidă în următoarele douăzeci și patru de ore. Timpul nu este aliatul nostru.

CAPITOLUL 23

LOS ANGELES

Alberto Ortega era nemulțumit. Iar asta îl scotea din minți pe Raoul LaDouceur.

Nu se întâmpla prea des ca Raoul să-și piardă cumpătul, dar acum, când demară de lângă clădirea Sofitel, în Firebird-ul galben decapotabil închiriat de la Avis, era furios și transpira din abundență. Primul impuls fusese să abandoneze dubița albă, dar după o clipă de gândire își dăduse seama că parcare aeroportului din LA e un loc mult mai potrivit pentru a face pierdută o mașină. Acum avea o altă mașină, închiriată sub un alt nume. Polițiștii nu vor face niciodată legătură între el și Stacy Lachman.

Dar cuvintele mânioase ale lui Ortega încă mai răsunau în capul lui Raoul. *Nu e mulțumit! Ce, își închipuie că eu sunt?* Raoul își înfrână pornirea de a apăsa pe pedala de accelerație până la capăt. În schimb, dădu volumul radio-ului la maxim ca să-și mai limpezească gândurile.

Misiunea lui ar fi trebuit să fie floare la ureche. Până acum puștoaica ar fi fost în Death Valley, plângând în fața coioșilor. *La dracu'. O zi în plus, maxim două... Și n-o să-l mai simt pe împuștitul de Ortega suflându-mi în ceafă. Nu e Arizona chiar atât de mare încât să-mi mai scape și a doua oară.*

Bătrânul Ortega îi amintea din ce în ce mai mult de bunicul său. Exigent și ingrat. Pe când era doar un tânăr Secretar General la ONU, Ortega nu ezitase să-l laude și să-l promoveze pe Raoul în rândurile Îngerilor Întunericii. Acum, când sfârșitul era aproape, devenise la fel de nesuferit ca o bătrână ursuză.

După toți inamicii pe care i-am omorât la ordinul lui, îi sare țandăra din cea mai mică prostie. De parcă i s-ar mai putea nega accesul la Arcă celui mai desăvârșit și vrednic dintre Îngerii Întunericii! Tocmai acum, când Înălțarea e iminentă!

Nu le rămânea altceva de făcut decât să aștepte ca Șarpele să-și ducă opera la bun sfârșit, să se apropie și de ultimele două nume.

De ce-mi face Ortega zile fripte? Cum i-aș putea ucide înainte ca Șarpele să-mi spună numele lor?

Puștoaica aceasta nu o să-i facă mari probleme. Cu o seară înainte fata avusese pur și simplu un noroc chior. Se uită la bandajele însângerate de pe partea interioară a brațului. Pentru un șoricel așa de micuț, ticăloasa avea niște dinți tare ascuțiți. Dar nu reușise altceva decât să amâne inevitabilul cu câteva ore.

Și, vai, cât va plăti pentru aceste ore!

Sonieră telefonului îi semnală că primește un mesaj.

Iarăși Ortega, de la palatul său din Buenos Aires. Nenorocitul nu o să apuce să se mai lăfaie mult în el.

Raoul știa prea bine că Ortega se grăbise să fugă în Argentina dintr-un singur motiv, să-și adune copiii și nevasta ca să-i urce pe Arcă.

Aruncă o privire la mesaj.

Schimbare de plan. Vreau să examinez personal specimenul. Adu-l nevătămat.

Raoul înlemni la vederea noului plan. Acum voiau fata în viață? Cu ce i-ar fi putut ajuta dacă nu moare?

Doar dacă nu cumva vor să acorde altcuiva onoarea de a săvârși crima.

Buzele i se strânseseră într-o grimasă și o porni în goană spre granița cu Arizona. O să vadă el cum procedează.

CAPITOLUL 24

BROOKLYN, NEW YORK

Văduva rabinului Tzvi Goldstein era o femeie delicată ca o căprioară, doborâtă de durere. Nu părea să aibă decât vreo douăzeci de ani, dar purtase în pânțe șapte copii în tot atâția ani de căsătorie. Cel mai mic, o fetiță de cinci luni, nu înțelegea încă semnificația rupturii intenționate din partea stângă a bluzei galbene din bumbac. Și nu avea de unde să știe că nu va mai vedea niciodată chipul tatălui său atunci când le dădea copiilor binecuvântarea în fiecare Sabat.

Sarah Leah Goldstein și copiii săi sedeau în semiîntuneric în apartamentul lor modest. Erau cu toții aliniați, ca niște păsărele, pe o canapea de pe care pernele fuseseră înlăturate. Pe consola din spatele lor, ardea o lumânare comemorativă închisă într-o sticlă roșie. Din cauza furtunii, aceasta era singura sursă de lumină din încăpere. Alături se zărea un morman de cărți de rugăciuni pe care

bărbații le foloseau la cele două slujbe zilnice pe care le țineau acasă.

Ceremonia va dura șapte zile, timp în care ruda cea mai apropiată a lui Tzvi Goldstein se va conforma legilor doliului.

La aflarea vestei despre moartea soțului ei, Sarah Leah pusese mâna pe un foarfece și își tăiasе gulerul bluzei, iar apoi făcuse același lucru cu hăinuțele celor șapte copii. În decursul celor șapte zile, numite *shivah*, toate oglinzile din casă vor fi acoperite, membrii familiei se vor așeza pe scaune joase și canapele fără perne, iar tatăl și frații lui Tzvi nu se vor bărbieri.

Prin casă se vor perinda valuri de rude și prieteni care vor ajuta familia cu mâncare, rugăciuni și alinând-o prin prezența lor. Yael și David se simțeau ca doi intruși în mijlocul acestor oameni veniți să ofere mângâiere, dar erau conștienți că pătrunderea lor în acea lume era obligatorie.

În momentul în care nepoata lui Sarah Leah îi luă copilul din brațe, îndemnând-o să servească un pahar cu suc de pe masă, Yael o apucă ușor de mână.

— Doamnă Goldstein, eu și profesorul Shepherd eram împreună cu rabinul ben Moshe când a avut loc atacul, îi spuse ea cu blândețe. Nu vrem să vă îndurerăm și mai mult, dar dacă ne-ați putea acorda câteva minute, poate că vom desluși cine se face vinovat de pierderea suferită.

Văduva aținti asupra lor o privire îndurerată.

— Urmați-mă.

Îi conduse într-un birou micuț, sufocat de multitudinea de cărți. Printre storuri se strecura o rază de lumină,

dezvăluind ochilor o cameră modestă și primitoare mirosind a tutun de pipă și a soluție de lustruit mobila.

— Soțul meu, odihnească-se-n pace, petrecea multe ore aici, cufundat în studiu sau în munca sa.

Deznădăjduită, femeia aruncă o privire în jur, în căutarea unui lucru ce nu se mai afla acolo.

— Cu ce vă pot ajuta?

David scoase cartea de tarot din geantă.

— Aceasta se afla printre obiectele pe care rabinul ben Moshe mi le-a încredințat spre păstrare. Știți cumva de ce o păstra sau de unde o avea?

Femeia făcu un pas în spate în momentul în care el îi întinse cartea. Privirea ei îl străfulgeră.

— Cartea aceasta e aducătoare de moarte.

Se împletici puțin și Yael o prinse de mână ca să nu cadă.

— Ce vreți să spuneți? se interesă Yael, aruncându-i lui David o privire tulburată.

— Soțul meu mi-a povestit despre ea. Rabinul Lazar din Cracovia i-a trimis-o rabinului ben Moshe, fie-i amintirea binecuvântată, acum două săptămâni, în speranța că dânsul va reuși să afle cine a comandat două mii de copii identice ale cărții, rosti ea, cu buzele tremurânde, străduindu-se să continue. Și cine e capabil să ucidă un om pentru a obține matrițele.

— Cine a fost ucis? întrebă David, uluit.

— Tipograful din Cracovia, zise Sarah Leah, umezindu-și buzele. Când s-a întâmplat tragedia, fiul său cel mic schimba uleiul presei în camera din dos. Tatăl său îl învăța tainele meseriei. Băiatul spune că și-a auzit tatăl certându-se

cu un bărbat care vorbea poloneza cu un puternic accent străin. Și-a amintit vocea fiindcă bărbatul mai venise pe acolo cu două zile mai devreme și se oferise să plătească dublu dacă tipograful termina treaba în patruzeci și opt de ore. Bărbatul ceruse să i se tipărească două mii de astfel de cărți.

David își ținu răsufarea.

— Așadar, mai există încă 1.999 la fel.

— Aveți idee din ce cauză s-au certat? întrebă Yael.

— Clientul a cerut să i se dea matrițele. Tipograful l-a refuzat pe motiv că era inacceptabil. Bărbatul s-a înfuriat și pe urmă tipograful a născocit o scuză ca să se poată duce în camera din dos. L-a trimis pe fiul său acasă, ca să-l protejeze. Nici nu pusese bine piciorul afară când băiatul a auzit un foc de armă. S-a întors, dar n-a mai apucat să vadă decât flăcările de la fereastră.

Sarah Leah clătină mâhnită din cap.

— Bietul copil a încercat să-și croiască loc până la tatăl său, dar focul era prea puternic. Vă dați seama, atâtea hârții, cerneluri, chimicale. A fost oribil.

Pielea femeii căpătase o nuanță pământie.

— Rabinul Lazar a spus că tipograful era un om cumsecade, la fel ca și soțul meu, spuse ea cu voce stinsă.

David simțea un val de tristețe ridicându-se înăuntrul său. Se putea identifica cu neputința pe care o resimțise acel băiat.

— Știți cum a ajuns rabinul Lazar în posesia acestei cărți? o întrebă el cu blândețe.

— Fiul tipografului avea o pasiune pentru șerpi. Pe când își ajuta tatăl să aranjeze cărțile tipărite, a rămas fascinat de

șerpilor încolăciți de pe spatele acestora. Tipograful, ca mulți alții, obișnuia să păstreze mereu câte o mostră după fiecare comandă primită, ca să o pună la dosar. Când rabinul Lazar a venit la *shivah*, să-și exprime condoleanțele familiei tipografului, băiatul a vrut să-i vorbească. Tremura ca varga când i-a povestit rabinului cum a sustras cartea din dosarul tatălui său.

Gura femeii se schimonosi.

— Bietul de el se simțea vinovat de moartea părintelui său, închipuindu-și că Dumnezeu îl pedepsește pentru furtul cărții.

— Ce povară groaznică pentru umerii unui copil, șopti Yael. Și, pe deasupra, o povară pe care nu el ar trebui să o ducă.

Vocea ei deveni mai aspră.

— Dacă acel client ar fi știut de prezența băiatului, l-ar fi ucis și pe el astfel încât cărțile să rămână un secret.

Secret. În mintea lui David, lucrurile începeau să se lămurească.

— L-a ucis pentru matrițe astfel încât nimeni să nu dea de urma cărților și să nu poată fi copiate.

— Vă ajută toate acestea să-l găsiți pe ucigașul soțului meu? Întrebă văduva cu lacrimi în ochi.

Clipea de câteva ori pentru a-și limpezi privirea.

— Credeți că același client a pornit pe urmele cărții în Polonia și l-a omorât pe rabinul ben Moshe și pe soțul meu pentru a o recupera?

— Cam așa ceva, zise David, strângând cartea între degete. Toate se leagă, doar că e ceva mai complex și nu implică un singur om.

Urmă un moment de tăcere în care Sarah Leah își duse mâinile la gât. Pe neașteptate, plânsetul unui copil tulbură liniștea din birou.

— Cred că Baylei îi e foame, o informă nepoata, ce își făcuse apariția în pragul ușii cu copilul în brațe.

— Trebuie să plec, spuse Sarah Leah, legănându-și fiica cea mică în brațe.

— Vă mulțumim pentru ajutor, doamnă Goldstein, spuse David, iar femeia le aruncă un zâmbet amar și părăsi camera în spatele nepoatei sale.

Yael și David își croiră loc spre ieșire prin salonul ticsit de oameni. În secunda în care Yael puse mâna pe mânerul clanței, prin apartament răsună zumzetul curentului electric și toate luminile reveniră la viață.

— Să fie lumină! murmură David, cu sentimentul că întunericul oribil în care trăiseră se evaporase.

Odată ieșiți în stradă, își încercară amândoi telefoanele mobile, dar fără nici un rezultat.

— O să facem rezervările de zbor de la hotel, spuse Yael, pornind-o spre intersecție în căutarea unui taxi.

— Dacă nu cumva liniile telefonice nu sunt în continu-are blocate.

David o prinse din urmă și își puse cartea la loc în geantă, dar după o clipă o scoase din nou, dându-și seama de un lucru.

Cum de n-am remarcat mai devreme?

În spatele unuia dintre trupurile ce se prăbușeau din turn, se zărea un pod mobil. Se rupsese în două și se prăvălea în șanțul de apărare. Corpul omului în cădere aproape

că îl masca privirilor, făcându-l să semene mai degrabă cu un meterez când, în realitate, era un pod mobil.

Brusc, își aminti că mai văzuse și altădată un pod mobil identic. Stătuse pe el, la Londra la începutul anului, și admirase de deasupra Tamisei priveliștea superbă a marelui oraș pe timpul nopții. Tot în aceeași seară luase cina împreună cu Tony Blair. Câțiva prieteni insistaseră să-l ducă într-unul din separeurile de pe Podul Turnului care traversa Tamisa. În fața ochilor i se înfățișase un tablou incredibil. Dar mai surprinzător fusese faptul că publicul larg putea închiria salonul de petreceri, pentru ocazii deosebite sau conferințe de afaceri.

Cu ochii la cartea de tarot, David examina reproducea artistică a arhitecturii podului. Asemănarea cu Podul Turnului era izbitoare, același stil victorian, îmbinarea basculei și a suspensiei, zidăria.

Nu era o reproducere perfectă, dar totuși...

Podul Londrei s-a prăbușit.

În minte îi răsuna refrenul copilăriei sale. Deși știa prea bine că se referă la un alt pod și nu la cel din apropierea Turnului Londrei, cuvintele nu mai încetau să se frământă prin mintea lui David.

Podul Londrei. S-a prăbușit. Omulețul care se prăvălea din turn...

Cartea Turnului. Podul Turnului?

David simți fiori de gheață. Să fie cartea un avertisment? Avea gruparea Gnoseos de gând să lanseze un atac asupra Londrei? Sau poate *din* Londra?

Și de ce ar vrea cineva două mii de copii ale aceleiași cărți, fie ea prevestitoare sau nu?

— Haide, uite un taxi, îl îndemnă Yael, în momentul în care taxiul dădu colțul în fața ei.

David porni în fugă spre mașina în care Yael se instalase deja, cu mintea tulburată de prea multe gânduri, toate convergând spre o hartă pe care încă nu o putea urma.

CAPITOLUL 25

Sunetul familiar al telefonului mobil se făcu auzit chiar în clipa în care taximetristul claxonă la autobuzul care intrase pe banda lui. *În sfârșit!*

— Salut, amice, îi răsună în ureche vocea lui Hutch. Am pe cineva lângă mine care abia așteaptă să-ți vorbească.

— Nu la fel de mult pe cât aștept eu să vorbesc cu ea.

Inima lui David tresăltă și rămase suspendată în aer, la auzul vocii firave și limpezi a lui Stacy.

— David, mami mi-a spus că ai încercat să ne previi că un bărbat va încerca să-mi facă rău. De unde ai știut?

David închise ochii, neștiind ce să răspundă. Cum i-ar fi putut explica ei, când nu își putea explica nici măcar sieși?

— David? Mă auzi?

— Te aud, pitico. Nu pot să-ți spun totul acum, dar trebuie să-l ascuți pe Hutch. Nu ieși din casă și nu te îndepărta de el. Să nu ieși la plimbare.

— Bărbatul acela s-ar putea întoarce?

— El sau altcineva ca el.

David se încruntă la auzul sughițurilor de plâns ale fetei.

— Mi-e frică. De ce nu poți să vii și tu la noi?

Rugămintea ei îi sfâșia inima.

— Aș vrea să pot veni, scumpa mea. Mi-aș da sufletul numai să pot fi cu tine acum. Dar trebuie să merg în altă parte, într-un loc îndepărtat. E foarte important și o fac pentru a te apăra pe tine.

— Cât de... departe? rosti ea, cu vocea pierdută.

Atunci se auzi glasul lui Meredith care cerea să-i vorbească.

— Ce naiba se petrece, David? În ce porcărie te-ai băgat? Ai idee că cineva a fost cât pe-acți să o sugrume chiar în curtea noastră și a vrut să o vâre în portbagajul unei dubițe?

David deschise gura să spună ceva, dar Meredith era de neoprit.

— Ai idee că suntem în afurisita de Arizona, undeva în mijlocul pustiului, înconjurați de incendii? Nu pot să dau de Len tocmai când ar trebui să plecăm în nenorocita aia de lună de miere în familie. În ce dracu' ne-ai băgat?

— Meredith, dă-mi-l pe Hutch, zise David, scrâșnind din dinți.

— Nu ți-l dau până nu-mi spui ce ai făcut. Fiica mea e în primejdie din cauza ta, așa că am dreptul să știu.

— Meredith, e sfârșitul lumii, e clar? Încerc să previn acest lucru. Lasă-mă să vorbesc cu Hutch.

Își dădu seama că femeia nu mai respiră. Parcă vedea furia și neîncrederea de pe chipul ei.

— Vine sfârșitul lumii. Vrea să vorbească cu tine, se auzi ea, rostind sarcastic.

— Care-i treaba, amice? Echipa de care mi-ai spus nu a sosit încă.

Era Hutch din nou. Vocea rațiunii.

— Sunt morți cu toții. Cineva a aruncat în aer avionul în care se aflau pe deasupra Atlanticului. Dar trebuie să sosească o altă echipă, din clipă-n clipă. Crezi că poți să păzești fortăreața?

— Poate ursul să-și facă nevoile în pădure?

— Fii atent. Eu plec din țară imediat ce reușesc să fac rezervări. Echipa care va veni e formată din israelieni. Pune-i să spună câteva rugăciuni în ebraică înainte să-i lași în casă.

— Ceva de genul *Hava Nagila*, *shalom* și *oy*?

— Istețule. Alea nu sunt rugăciuni.

David închise ochii în momentul în care taxiul făcu un viraj brusc la dreapta, cât pe-acți să acroșeze un curier pe bicicletă.

— Hutch, las totul pe umerii tăi. Știi asta, nu?

— La fel de bine cum îmi știu grupa sanguină.

David își puse telefonul la loc în buzunar.

— Stacy plângea, spuse el.

Yael îl prinse blând de mână.

— Îmi pare rău. E oribil.

Atingerea ei era delicată ca un fulg și totuși din vârful rile degetelor străbăteau valuri de căldură. Îi mai topea puțin din spaima înghețată care pusese stăpânire pe el.

— Cu puțin noroc, găsim un zbor de pe JFK chiar în astă-seară, zise ea.

Noroc. Totul se reducea doar la noroc? Noroc? Iadeșuri? Trifoi cu patru foi?

Numai Dumnezeu poate spune, își zise el mohorât, în momentul în care în față se ivi Riverside Tower.

UNIVERSITATEA GEORGETOWN

Tom McIntyre țâșni din scaun, aproape răsturnând-și cafeaua peste mormanul de lucrări pe care le corecta, la vederea celor doi polițiști în uniformă care dăduseră buzna în biroul său.

— Sunteți David Shepherd? întrebă ofițerul mai tânăr, apropiindu-se de masă și fluturându-i prin față un mandat de percheziție.

Ce curcan obraznic, își spuse Tom, înfoindu-se numai-decât. Cu obrajii aștia rozalii, ținuta regulamentară, statura trufașă de salvamar, și ochii..., băgă Tom de seamă, e polițistul veritabil.

— Nu. Numele meu este Tom McIntyre, răspunse el, făcând abstracție de mandatul de percheziție. Ce doriți?

— Știți unde se află David Shepherd?

— De ce vă interesează? spuse Tom, fixându-l cu privirea pe polițist.

Nici prin cap nu-i trecea din ce motiv l-ar putea căuta poliția pe colegul său de birou, mai ales înarmați cu un mandat de percheziție. Ce Dumnezeu, cel mai bun prieten al lui David era un preot, iar tatăl lui fusese senator al Statelor Unite. Mai cuminte nici că se putea.

— Când l-ați văzut ultima dată?

Tom ezită o clipă, încercând să-și limpezească gândurile.

— Păi, cred că acum câteva zile. Săptămâna trecută, luni sau marți. Nu-mi aduc aminte precis.

— Acesta e biroul lui, nu-i așa?

— Da. Îl împarte cu mine. Ce-ar fi să-mi spuneți ce se întâmplă?

— O crimă, rosti în sfârșit și celălalt polițist.

Tom spera ca pe față să nu i se citească tulburarea interioară.

— Cadavrul menajerei lui David Shepherd a fost descoperit la reședința lui, continuă cel de-al doilea polițist, cu o voce la fel de aspră ca și înfățișarea sa, un maxilar pătrășos și postura agresivă.

— Trebuie să ne asigurăm că profesorul Shepherd n-a pățit nimic.

Ofițerul „Obraznic” preluă comanda.

— Nu reușim să-l prindem pe telefonul mobil. Aveți idee dacă acesta e numărul corect? zise el și îi întinse lui Tom o bucată de hârtie.

Era într-adevăr numărul lui David.

— E numărul bun.

Zdruncinat, dar străduindu-se să o ascundă, Tom simți brusc că i s-a uscat gura și își umezi buzele.

— A plecat la New York pentru câteva zile, cu treburi personale. Știți că acolo au căzut și curentul și telefoanele. Probabil din cauza asta nu ați reușit să dați de el.

Tânărul ofițer îl măsura cu o privire inexpressivă.

— Probabil.

Celălalt polițist începuse deja să răscolească prin sertarele de la biroul lui David. Ridică fotografia înrămată a lui Stacy și i-o arată celuiilalt care dădu din cap în semn de recunoaștere.

— O cunoașteți pe această fată? întrebă al doilea polițist.

— Da. E fiica lui vitregă.

Tom le dădu numele lui Stacy și al lui Meredith. Avu o strângere de inimă în momentul în care polițiștii îi cerură adresa celor două.

— Ascultați-mă. David Shepherd n-ar fi în stare să ucidă pe cineva. Adică, e un tip foarte agresiv când jucăm *squash*, dar la atât se reduce latura lui violentă.

În ciuda instinctelor sale, Tom se lăsă pe spate în scaun.

— Domnule profesor, reluă „Obraznicul”, privindu-l cât se poate de arogant, nu-l acuzăm pe colegul dumneavoastră de vreo crimă. Nu vrem decât să discutăm cu el, bine? Să ne asigurăm că n-o să pățească și el la fel. Așadar, dacă știți unde este, spuneți-ne, spre binele lui și al dumneavoastră.

— Nu știu decât că a plecat la New York.

Tom nu suporta că David îl bătea aproape mereu la *squash* și era un cățărător mai bun. În mod clar, existau momente în care își dorea să-l vadă pe David la pământ. Dar nu-și dorea ca el să poarte această responsabilitate. „Obraznicul” părea nerăbdător să-și onoreze insigna de polițist. *Sau să-l vadă pe David după gratii.*

Aproape o oră scotociră prin biroul, dosarele, biblioteca și chiar lucrările lui David așezate în primul sertar.

La final, îi dădura lui Tom o carte de vizită cu numărul la care îi putea contacta. „Obraznicul” îi „sugerase” stăruitor lui Tom să-i sune de îndată ce va afla vreo veste despre David.

Așteptă până ce pașii se îndepărtară pe scări, apoi închise ușa și se duse direct la telefon.

CAPITOLUL 26

Printre îmbucăturile din sandvișul cu șuncă și brânză cumpărat de la chioșcul universității în drum spre postul de poliție, ofițerul Scott Conrad notă data pe avizul de căutare.

Partenerul său, Lou Minelli, se întorsese la reședința victimei pentru a o intervieva încă o dată pe fiica cea mare a acesteia. Conrad îi ură noroc. Merseseră împreună ca să întocmească raportul inițial și își ieșise din minți în fața bocetelor femeii care o făceau incoerentă.

După spusele ei, Eva Smolensky lăsase tocana pe foc și plecase la Shepherd. Cina pregătită pentru fiica sa. Îndoliata avea vreo treizeci de ani și era angajată la unul din magazinele foto CVS. Mama sa o sunase la serviciu și o anunțase că se duce să facă menajul acasă la Shepherd și că nu trebuie să o aștepte la cină. Atunci îi auzise glasul pentru ultima dată.

Conrad era mulțumit de acest caz. Era chiar încântat. Și avea să fie chiar fericit în momentul în care dr. Shepherd se va afla în sala de interogatoriu.

Cu ochii mijiți, Conrad bătea cu degetele în tastatura computerului.

În atenția tuturor departamentelor și agențiilor de poliție. Căutați-l pe subiectul care trebuie interogat în cazul crimei din Strada D nr. 233 NE, Washington, D.C.

Este căutat profesorul David Shepherd, bărbat alb, treizeci de ani, 1,88 m înălțime, greutate 90 kg, păr șaten, ochi căprui, fără semne distinctive. Data nașterii: 15 august 1973. Domiciliul: Strada D nr. 233 NE, Washington, D.C.

Conrad dădu pe gât o dușcă din sticla de Dr. Pepper și se șterse la gură cu un șervețel subțire din hârtie. Cercetă ecranul computerului să vadă dacă a făcut vreo greșală, și continuă.

Subiectul se presupune a fi la New York. E posibil să călătorească cu avionul, trenul, sau o mașină închiriată. Vă rugăm să-l rețineți și să contactați Departamentul de Poliție din Washington, D.C.

Ofițerul Conrad apăsă tasta „trimite” și expedie avizul de căutare Departamentului de Poliție din New York și Consiliului de Siguranță a Transporturilor, urmând a fi distribuit tuturor aeroporturilor din New York și New Jersey.

Odată ce avizul va fi distribuit de către centrele de comunicații, capturarea subiectului va fi doar o chestiune de timp.

CAPITOLUL 27

— David, răsună vocea temătoare a lui Yael, văzându-i expresia stupefiată. Despre cine e vorba? Ce au spus?

David clătină neîncrezător din cap, deschizând și închizând gura și încheștând maxilarul concomitent.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, insistă ea, sărind din scaunul pe care șezuse, preocupată de prezentarea valului de dezastre de pe CNN.

Se opri chiar în fața lui, fără să înțeleagă ce anume putuse să-i provoace o asemenea paloare.

— A murit Eva.

— Cine e Eva?

— Menajera mea. A fost ucisă la mine acasă.

Închise ochii și revăzu ochii încercănați și zâmbetul istovit al femeii harnice care de șapte ani îi deretica prin casă o dată pe săptămână.

Deschise ochii și se uită la Yael.

— Mă caută poliția.

— Oh, Dumnezeule, spuse femeia neliniștită. Când au găsit-o?

— Habar n-am. M-a sunat Tom McIntyre, colegul meu de birou. Au venit cu un mandat de percheziție și mi-au întors toate sertarele pe dos. Au aflat că sunt la New York.

Simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

— Deci nu putem aștepta până mâine-dimineață. Trebuie să mergem la aeroport chiar acum și să trecem de filtrele de securitate înainte să ți se afișeze poza prin tot JFK-ul.

David o privea cu ochi goi, incapabil să se trezească din șoc și să gândească limpede.

— Mai întâi trebuie să mă duc la poliție.

— Nu! strigă Yael și îl îmbrânci pe scaun. Gândește-te bine. Cine a omorât-o pe Eva e posibil ca în realitate să te fi căutat pe tine. Dacă te duci la poliție, nu-ți vor permite să ieși din țară până nu arestează pe altcineva.

Știa că Yael are dreptate. Și, totuși, nu-și putea înfrânge sovăiala.

Femeia se apucase deja să-și adune produsele de toaletă, cu mișcări rapide și îndemânate.

— Va trebui să petrecem noaptea la aeroport. O să fac repede un duș cât timp îți faci bagajele.

În momentul în care ușa băii se închise în urma ei, David începu să se plimbe prin cameră, cufundat în gânduri.

E vina mea că am rugat-o pe Eva să se întâlnească cu Dillon acolo. Dar Dillon mi-a zis că ea plecase înainte de sosirea lui. Și uitase să pună aspiratorul la loc...

Din cauză că era moartă..., își dădu seama David. Se opri, uitând-se distrat pe fereastră.

Dar de ce nu i-a găsit Dillon cadavrul?

Transpirația i se prelingea la subraț. Probabil că Dillon și criminalul trecuseră pe acolo la doar câteva minute distanță. Dillon i-ar putea ajuta pe polițiști...

Dar Dillon a plecat din țară, își aminti dintr-odată.

Simți un gol în stomac. Dillon era prietenul lui cel mai bun. Poate că a fost ucis la fel ca și Eva. *Pentru că ei sunt pe urmele mele?*

Se îndreptă spre geantă, o azvârli pe pat și îndesă în ea cămașa purtată cu o zi înainte. În momentul în care imaginile de la televizor îi licăriră prin colțul ochilor, luă telecomanda și dădu sonorul tare.

— În Arizona vântul și-a schimbat direcția, anunța o reporteră cu părul lung. O sută de mii de acri au fost deja mistuiți de flăcări, iar acum focul și-a schimbat direcția, îndreptându-se spre Flagstaff, departe de incendiile puse intenționat în urma lui. Este o lovitură uriașă dată pompierilor care se luptă de mai bine de treizeci și șase de ore. Locuitorii au fost informați să se pregătească de evacuare în cazul în care aceasta va deveni inevitabilă. Sunt Dana Landau, în direct din Flagstaff.

David înlemni de spaimă. Meredith zbierase ceva despre incendii, dar nu-i dăduse mare atenție.

Hutch va fi obligat să le ia de acolo, iar David știa prea bine ce implică acest lucru. Cu ani în urmă, pe când era garda de corp a familiei sale, Hutch îl învățase că dacă te miști prea mult, crește coeficientul de risc.

Pe neașteptate, simți nevoia să audă din nou glasul lui Stacy. Încă o dată înainte ca avionul său să se ridice de pe pistă a doua zi dimineața.

Mai avea ceva să-i spună. Meredith înșfăcase telefonul înainte ca el să termine de vorbit cu Stacy.

Încă o dată, înainte să plece din țară, înainte de sfârșitul lumii, voia să se asigure că Stacy știe cât de mult o iubește.

Yael porni dușul, cu gândul la David care era căutat de poliție. *Pașaportul cel nou este egal cu zero.*

Așteptând ca temperatura apei să se stabilizeze, se sprijini de etajeră și evaluează opțiunile pe care le aveau. Îl cunoștea pe Avi de cincisprezece ani și în tot acest timp îl ascultase cum se laudă cu ingeniozitatea lui fără margini.

Era timpul să-l sune.

CAPITOLUL 28

Uitându-se de la fereastra camerei la vasele de pe Hudson, David simțea cum presiunea îl apasă tot mai tare. Era un *déjà-vu*. Hutch, Meredith și Stacy nu răspundeau la telefon.

Dăduse televizorul fără sonor, dar imaginile focurilor dezlănțuite și a fumului negru continuau să se perinde pe ecran.

Focurile puse de pompieri erau inutile. Totul era inutil. Nu-i mai rămânea decât să spere că Hutch va reuși să ocolească incendiile.

O auzi pe Yael închizând robinetul, dar cealaltă jumătate a creierului o auzea pe Stacy strigându-i numele îngrozită.

Nu. Opri caseta coșmarului și își repetă în minte că Karl Hutchinson era cel mai bun în meseria lui, nimeni nu putea trece de el pentru a le răni pe Stacy ori Meredith, nici chiar un Înger al Întinericului.

— Nu-mi răspunde nici unul, îi strigă lui Yael. Am o presimțire nefastă.

Plecă de lângă fereastră și rămase blocat.

Yael stătea lângă patul răvășit. Halatul ei flaușat era pe jumătate desfăcut, iar în ochii săi verzi strălucea teama.

În spatele femeii, matahala blondă îi ținea la gât un cuțit de vânătoare.

N-am auzit nici cel mai mic zgomot.

Examinându-l îndeaproape, David își dădu seama că individul era doar un puști, un puști foarte voinic. Cu umeri lați ca ai unui jucător de fotbal american și cu fața zeloasă a unui tânăr student la Academia Militară. Ochii lui aveau ceva ciudat. Erau de un albastru atât de deschis încât păreau aproape incolori și la fel de inexpresivi ca două mingi de ping-pong. *Zici că e o corcitură între un fundaș la fotbal și un asasin plătit.*

— Dă-i drumul, spuse David.

Își umezi buzele. Cele două nestemate din buzunar începură brusc să ardă ca doi cărbuni încinși lipiți de coapsa lui. Se uita cum pulsează vena de la gâtul lui Yael la doar câțiva milimetri de lama cuțitului.

Cum abordezi un Înger al Întunericului?

— Sunt convins că noi doi putem ajunge la o înțelegere dacă nu-i faci nici un rău, continuă el, și se dădu ușor în spate. Dar mai întâi de toate, trebuie să-i dai drumul.

— O să mă mai gândesc, după ce-mi dai caietul tău roșu.

Știe despre jurnal, se miră David. Și noi care ne închipuiam că umblă după pietre sau după tașca rabinului.

David trase aer în piept și îl măsură pe individ. *Nu te grăbi. Găsește-ți un punct de sprijin. Individul e de vârsta studenților tăi. Și după cum asudă, e la fel de neliniștit.*

— Ce-ar fi să-mi spui cine ești și ce vrei? rosti David, descoperind cu mirare că vocea îi sunase cu o octavă mai jos decât de obicei.

— Eu nu sunt decât un mesager, domnule profesor, spuse el. Pune-ți telefonul pe masă și spune-mi unde e caietul. O să iau și toate obiectele pe care ți le-a lăsat rabinul.

Ochii lui David întâlneau privirile lui Yael. Tâmpilele îi pulsau dureros de tare. Ar fi vrut să-i spună puștiului să se ducă la dracu', dar își mușcă limba, sforțându-se să-și intimideze adversarul din priviri.

Trebuie să existe ceva în spatele ochilor lui goi. Dar cum să ajung acolo? Poate că dacă îi ofer una dintre pietre, îi dă drumul lui Yael.

— Nu face asta, David, spuse Yael, ca și când i-ar fi auzit gândurile.

Glasul ei era aproape la fel de tulburat ca și gândurile din mintea lui.

— Orice-ai face, tot mă va ucide. Pleacă imediat.

Voinicul îi aruncă un zâmbet strâmb și apăsă și mai aprig lama în piele. Făcu semn din cap spre patul dezordonat.

— Ți-ai făcut de cap cu ea aseară. Se pare că azi e momentul să-mi fac eu de cap cu ea.

Yael scoase un icnet în clipa în care cuțitul îi creștă pielea. Sângele țâșni dintr-o rană micuță.

— Vezi de ce trupul creează atâtea neplăceri, zise matala cu dispreț. Face așa multă mizerie. E enervant. Și este o barieră în calea ascensiunii spirituale.

Cuțitul străpunse gâtul lui Yael câțiva milimetri, iar ea se cutremură, simțindu-și sângele prelingându-se pe gulerul halatului.

— Hai, profesore, mișcă. Sau vrei să apăs mai tare?

— Nenorocitul, șuieră Yael printre dinți și, împingându-se în spate, îl lovi cu piciorul în tibie.

David se năpusti înainte. Camera păru să se încline în secunda în care se întinse după cuțit. Zvârcolindu-se cu disperare, Yael reuși să se elibereze, dar dintr-o singură lovitură matahala o lipi de ușile capitonate ale dulapului. Apoi se întoarse către David. O lovitură perfect țintită în stomacul acestuia îl făcu să se prăbușească în genunchi.

Nu putea să respire, nici măcar nu-și amintea cum se respiră. Avea senzația să plămânii îi plesnesc și iau foc în același timp. Îi venea să vomite, dar reuși să se prindă de tăblia patului și se ridică.

În aceeași clipă, toți trei zăriră chihlimbarul căzut pe podea. Se rostogolise din buzunarul lui David, iar acum licărea lângă una dintre sandalele lui Yael asemeni unui soare mititel, cu literele sale gravate cufundate într-un întuneric misterios.

În secunda în care blondul întinse brațul, Yael se năpusti asupra pietrei. David apucă suportul metalic pentru bagaje și izbi capul bărbatului cu un pocnet oribil. Îngerul Întunericului se prăbuși pe covor ca un elefant doborât.

— Te simți bine, Yael? spuse David, trăgând în piept aerul care încetul cu încetul începea să-i oxigeneze creierul din nou.

— O să mă simt mai bine de îndată ce ieșim de aici, zise ea, legându-și halatul.

Duse o mână la gât și tresări la atingerea sângelui.

— Dar tu? Ești rănit?

— Probabil, se strâmbă David. Sunt sigur că durerea o să dispară dacă n-o bag în seamă.

Cu un zâmbet șters, femeia ridică piatra de pe jos și i-o înapoie.

Când o vârî la loc în buzunar se auzi clinchetul chihlimbarului care se ciocnise cu agatul rămas în ascunzătoare.

— Înainte să plecăm, hai să vedem dacă găsim ceva folositor în buzunarele lui, spuse David și îngenunche alături de matahala întinsă pe jos.

Conform permisului de conducere eliberat în New Jersey, bărbatul se numea James Gillis.

— E posibil să fie un fals. Dacă aș reuși să iau legătura cu Avi, el s-ar putea să descopere cine l-a trimis pe cretinul ăsta, murmură Yael în vreme ce scotocea prin buzunarele din spate ale pantalonilor lui Gillis.

— Te bazezi pe Avi, nu glumă.

— Ne cunoaștem de mult timp, zise ea, continuând să scormonească prin portmoneul bărbatului. A fost recrutat de Mossad în același an ca și soțul meu.

— Soț? întrebă David, cercetând umflătura din șosetele lui Gillis.

— De-abia ne căsătoriserăm de trei luni când el a fost ucis în misiune. Ne amânaserăm chiar și luna de miere...

David se simți copleșit de milă. Dar înainte să apuce să o rostească, femeia schimbă subiectul, atentă la pistolul de calibru mic pe care David tocmai îl scosese din șoseta lui Gillis.

— N-ar fi prea înțelept să încercăm să-l trecem de filtrele de securitate. Dă-mi-l mie.

Ștergându-se cu mâna de transpirația ce îi șiroia pe frunte, David o urmări cum scoate cartușele și le pitește sub saltea. Apoi se apucă să verifice și celălalt picior și dădu peste o carte de tarot vârată în șosetă.

— Ia te uită. E identică.

Yael se apropie ca să vadă mai bine.

— Diferă numărul de pe spate, îi atrase ea atenția.

Avea dreptate. Aceasta purta numărul 1.098. *O să ne lămurim mai târziu*, își spuse David în sinea lui. Acum trebuia să-l lege cumva pe Gillis înainte să-și recapete cunoștința. Voia să obțină niște răspunsuri.

Fără să stea pe gânduri, sfâșie cearșaful de pe pat.

— Yael, adu-mi un pahar cu apă rece de la baie.

Femeia îi aruncă o privire lungă, apoi se făcu nevăzută în timp ce, cu unul din capetele cearșafului, David îl legă pe Gillis cu mâinile la spate, iar cu celălalt îi legă picioarele.

— Ești gata? spuse Yael, ținând paharul cu apă deasupra capului lui Gillis.

— Varsă-l.

Matahala nu schiță nici un gest, nici chiar în momentul în care David îl palmui peste fața udă.

— Trezește-te, blondinule.

Dar pleoapele lui Gillis nu tresăriră câtuși de puțin.

Yael se aplecă și îi verifică pulsul cu degetele.

— Are pulsul foarte slab. E posibil să mai dureze până își revine și nu ne permitem să așteptăm.

David puse permisul de conducere și cartea de tarot în geantă, în vreme ce Yael se îmbrăca. Își puse geanta pe umăr și aruncă o ultimă privire prin cameră. La televizor, echipele de salvare din Turcia continuau să dezgroape trupuri contorsionate de sub ruinele provocate de cutremur.

Gillis scoase un geamăt, dar nu se mișcă. David porni către el, dar Yael îl apucă de braț.

— Te rog, David. Nu avem timp.

Știa că ea avea dreptate. Ar putea dura ore în șir până ce Gillis va reuși să scoată un cuvânt. Iar în acest timp, comunicatele emise de poliție ar putea alerta forțele de securitate de la aeroport.

Deschise ușa prudent și aruncă o privire pe coridor. Liber.

Dar nu avea cum să știe că în holul de la parter îi va aștepta portoricarul vânjos, cu ochii lipiți de ușile lifturilor, în eventualitatea în care profesorul Shepherd și Yael HarPaz s-ar strecura pe sub nasul lui Gillis și ar încerca să părăsească hotelul.

— Halal tehnologie modernă.

Scârbit, Hutch își ridică ochelarii de soare pe cap și se uită la vânzătorul voinic de la Charlie's Convenience Store în vreme ce Stacy căsca ochii la multitudinea de dulciuri îngrămădite pe rafturile din lemn.

— Da, rosti vânzătorul, luptându-se cu cocoloșul de tutun care îi rămăsese prins de falca obrazului neras.

Focurile alea se joacă cu noi. Mama Natură își bate joc de tehnologie.

— E revoltător. Adică în tot Flagstaff-ul nu există nici măcar un telefon mobil funcțional? întrebă Meredith.

Nervozitatea din tonul ei fu recompensată cu un mormăit scurt din partea vânzătorului. Stacy se uita la grinzile din pin ale tavanului și clipea cu repeziciune.

— Exact asta v-am spus, doamnă. Nu merge nici un AT & T, Verizon, Cingular sau altele. Nici unul care e transmis prin antena de aici nu are semnal.

— Și toate liniile terestre sunt blocate de oamenii care încearcă să dea telefon, îi anunță bărbatul bronzat care stătea lângă frigiderul cu bere, cu un bax în mână.

Stacy rămase fermecată de cizmele lui negre, o adevărată operă de artă, cu cusături întortocheate și o lucrătură minuțioasă.

Hutch nu-i dădea atenție necunoscutului. Era prea ocupat să stea cu un ochi pe Stacy și cu celălalt pe ușa din față, dar și pe șoseaua de dincolo de parcare, mărginită de tufărișuri și bolovani. Nu-i urmărise nimeni de când părăsiseră cabana din Walnut Creek. Nici măcar echipa israeliană care ar fi trebuit să sosească. Habar nu avea cum se va întâlni cu aceștia, dar nu avea de ales, trebuiau să plece din calea incendiului.

— Și dacă cineva are o urgență? răsună vocea pițigaiată a lui Meredith în magazinul micuț în care domnea un miros de cafea râncedă și de detergenți Pine-Sol.

— Lumea-ntreagă are o urgență, mamă, șopti Stacy, la fel de îmbujorată ca literele de pe tricoul ei gri. De când n-ai mai urmărit știrile?

Vânzătorul rânji și se duse să încaseze banii pentru suc și chipsurile cumpărate de cei doi băieți care așteptau lângă casa de marcat.

Hutch își trecu în revistă opțiunile. Nu avea nici o variantă. Trebuia să încerce să ia legătura cu David și cu echipa de intervenție imediat ce vor găsi un adăpost sigur.

— Haideți, doamnelor. S-o pornim la drum. Găsim noi un alt loc din care să o sunăm pe bunica să-i urăm „la mulți ani”.

Stacy îl privi mirată pentru o clipă, dar înțelese mesajul și se întoarse. *Biata copilă!* Din când în când probabil uita motivul aventurii lor. Pentru o fată de treisprezece ani era destul de matură, și totuși, era imposibil ca toate aceste întâmplări să nu o afecteze. În dimineața acelei zile o privise scriind cu înverșunare în jurnalul ei, ghemuită în fotoliul masiv în care obișnuia să stea bunicul lui și să-i citească din revista *Crescătorul de vite*. Nu-i luă mult să observe că Stacy era o ființă cu trăiri afective intense, un copil blând și speriat căruia nici prin cap nu-i trecea cât de vizibile erau emoțiile sale.

Meredith trânti un pachet de Marlboro Light 100 pe teighea împreună cu o bancnotă de zece dolari, în timp ce Hutch își lăsă ochelarii pe ochi și o porni spre ușă în fața lui Stacy.

— Luați-o înainte. Vin și eu imediat, le strigă ea.

Escortând-o pe fată la mașină, Hutch nu pierdea din ochi șoseaua și câmpul pustiu ce se întindea dincolo de magazin. Nu se zărea nimic suspect, dar, pentru orice eventualitate, nu-și lua mâna de pe umărul fetei.

Chipul lui Raoul LaDouceur se luminează de un zâmbet. Garda de corp stătea chiar în câmpul lui vizual. Peste doar trei minute, fata va fi în portbagajul mașinii lui, cufundată în vise îmbibate cu cloroform, în vreme ce mașina îi va duce grăbită la avionul privat care îi aștepta.

— Stați o clipă, doamnă.

Bărbatul bronzat o strânse pe Meredith de braț și o trase înapoi tocmai când ajunsese la ușă.

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Culorile pieriră din obrajii lui Meredith la vederea armei din mâna bărbatului.

— Stacy! Fugi, scumpa mea! zbieră ea.

Dar exact în momentul în care femeia slobozi țipătul, bărbatul țâșni de lângă ea, într-o rafală de împușcături atât de iuți încât aduceau cu pocnetul de artificii. În prima clipă, Meredith nu observă că împușcăturile veneau și dintr-o altă direcție.

— Culcă-te la podea, cucoană, zbieră vânzătorul întins pe jos.

Tot atunci, Meredith îl zări pe Hutch culcat la pământ, cu o armă în mână, și cu Stacy pitită sub el, plângând.

— Fugi! zbieră Meredith și se năpusti afară. Fugi, Stacy!

Un glonț îi zbură pachetul de Marlboro din mână. Se împletici, dar apoi o luă la goană spre Explorer. În același timp, bărbatul bronzat făcea slalom printre mașinile din parcare și trăgea în mormanul de bolovani aflați la vreo sută de metri depărtare.

— Mamă, ajută-l, e așa mult sânge. Trebuie să-l ajuți pe Hutch.

Galbenă de spaimă, Stacy se ghemuise alături de Hutch, când necunoscutul se întoarse brusc, repezindu-se înspre ei.

— Nu ne omorî, scânci Stacy. Te rog să nu ne omori.

Acesta se aplecă peste Hutch și îi luă din mână dreaptă arma pe care o așeză lângă Meredith.

— Eu vă sunt prieten, doamnelor. Garrick Rix, ajutorul lui Hutch, spuse el, verificându-i pulsul.

Îl plesni ușor pe Hutch peste obraji, dar în van.

— Haide, tâmpitule, nu mă lăsa baltă acum.

Își desfăcu cureaua de la jeanși și i-o aruncă lui Meredith.

— Ca să nu moară trebuie să i-o legi strâns în jurul piciorului și s-o ții până mă întorc. Orice s-ar întâmpla, să nu vă mișcați din locul ăsta. Sper că l-am rănit pe nenorocitul ăla, dar nu pot să bag mâna-n foc. Mă duc să mă asigur că nu ne omoară unul câte unul și pe urmă plecăm naibii de-aici. Între timp, tu trebuie să ai grijă ca Hutch să nu piardă tot sângele.

CAPITOLUL 29

Stacy apucă strâns cureaua din piele și o răsuci, făcând abstracție de sângele ce se scurgea pe jeanșii lui Hutch. Ca prin ceață, își dădea seama că Garrick Rix le lăsase singure. Împușcăturile se sfârșiseră, dar ele continuau să-i răsune în urechi. Simți că i se face greață, dar dacă nu se controla, Hutch ar fi putut muri. Deja se făcea vinovată de ceea ce pățise.

— Te rog să nu mori, izbucni ea, uitându-se la bărbatul a cărui față căpătase culoarea lutului pe care îl modela la orele de olărit.

— Lasă-mă pe mine.

Meredith tremura atât de aprig încât îi clănțăneau dinții în momentul în care încercă să ia cureaua dintre degetele încleștate ale fiicei sale.

— Ascunde-te imediat sub Explorer.

Strânsoarea degetelor fetei deveni și mai puternică.

— Stau aici cu tine și cu Hutch. Pot să dau o mână de ajutor.

— Stacy, pe tine te urmăresc. Treci sub...

Din spatele bolovanilor răsună focul unei arme. Stacy începu să scâncească.

— Crezi că l-a împușcat pe prietenul lui Hutch? zise ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Cineva a fost împușcat, își zise Meredith, cu inima cât un purice. Dar înainte să apuce să dea un răspuns, dinspre magazin se auziră șoaptele răgușite ale vânzătorului:

— Treceți înapoi în magazin. Îi țin eu pe loc cu pușca. Luați-o la fugă!

— Pierde prea mult sânge. Nu-l pot lăsa singur, îi răspunse încet Meredith. Du-te tu, Stacy, o imploră ea, privind-o printre șuvițele de păr care îi alunecaseră pe față.

Își simțea genunchii fierbinți de la sângele lipicios pierdut de Hutch.

— Târăște-te până în magazin, scumpo. Te implor. Jur că o să am grijă de Hutch.

Stacy era sfâșiată între impulsul de a-și asculta mama și cel de a o apăra. Lacrimile îi curgeau fără încetare. Nu putea să se miște. Și pe urmă se dovedi a fi prea târziu.

Garret Rix se târa pe burtă, cu arma ațintită asupra bărbatului negricios la nici optsprezece metri depărtare. Fusesse rănit, dar adrenalina îl ajuta să nu resimtă durerea. Nu-i trebuia decât un foc, unul singur, dar bine ținut.

Bărbatul se apropie. Nenorocitul zâmbea ca și când tocmai pusese pe masă o chintă regală. Rix își mișcă pleoapele, încercând să înlăture sudoarea ce-i cădea în ochi, și ridică brațul ușor către stânga. Scuipe sângele care i se strânsese în gură, ca să nu se înece și să se dea de gol. *Își închipuie că*

m-a prins ca pe un iepure în capcană. Dar mai am puterea să trag o dată. Încă o dată.

O văpaie orbitoare îl izbi în față, iar degetul apăsă pe trăgaci. În jur totul deveni roșu. Apoi negru.

Raoul îndepărtă pistolul din mâna neînsuflețită a lui Rix și îl împușcă încă o dată în cap, ca să se asigure că nu se mai trezește.

Fără vreun gest inutil, se repezi la Firebird, cuprins de bucuria care îl părăsise în ultimele zile. Întotdeauna moartea îi reda energia.

Prin aer răsună scârțâitul pietrișului prins sub roți, Firebird-ul galben decapotabil ocoli aflorimentul și se opri. Mașina sfârâia ușor în dreapta Explorer-ului, tăindu-le orice cale de scăpare.

Vânzătorul trase un foc, dar acesta nu nimeri cauciucul din față, ci ricoșă pe partea inferioară a portierei din dreapta.

Stacy îl recunoscuse pe bărbatul care coborâse din Firebird.

— *El e, mamă! scânci ea și se năpusti spre Explorer.*

Meredith apucă arma lui Hutch, chinându-se să țintească. Dar brațele îi tremurau incontrolabil și își mușcase buza superioară atât de tare încât simțea gust de sânge în gură. Bărbatul nici n-o băgă în seamă. Se juca cu un obiect prins de centură.

Femeia îl privi împietrită cum își duce mâna spre spate și aruncă ceva înspre magazin.

Împușcă-l! Împușcă-l numaidecât! o îndemna o voce interioară. Strânse ochii și apăsă pe trăgaci, reculul armei făcând-o să se răstoarne peste trupul lui Hutch. În clipa aceea, o explozie asurzitoare ridică magazinul de la pământ, iar prin ferestre răbufniră vâlvătaii.

Șocul o paraliză pe moment. Apoi se ridică repede, străduindu-se să ochească din nou.

— Dă-mi... arma, șopti Hutch. Dă-i drumul din mână, adăugă el, ca și cum te-ai preda.

Meredith se prăbuși în genunchi, lăsând arma să cadă în palma deschisă a lui Hutch. Privirile ei o găsiră pe Stacy care o urmărea înfricoșată de sub Explorer. *Stai acolo, puie! Nu te mișca!* se rugă ea.

Bărbatul cu părul negru își dresă glasul și se întoarse cu spatele la infernul pe care îl provocase, îndreptându-se către Meredith cu pași mari și fermi. În momentul în care se opri, la nici doi metri de ea, femeia simți că îi îngheață sângele în vine. Nu mai vedea decât ochii lui străinii. Fiecare avea altă culoare, unul era căprui, iar celălalt albastru.

Era atât de hipnotizată de ei încât nici nu-l zări pe Hutch ridicând arma. Auzi doar împușcătura și îl văzu pe bărbatul cu ochi ciudați cum se clatină pe picioare.

Pentru o secundă, o năpădi speranța. *Încă o dată, Hutch! Trage încă o dată! În inimă!*

Dar necunoscutul se mișcă cu o agilitate ieșită din comun, în ciuda sângelui ce îi țâșnea din umărul drept.

— Nu! zbieră Meredith, în momentul în care acesta trase patru focuri asupra lui Hutch. Dumnezeu, nu!

— Stacy! se răsti bărbatul.

Numele fiicei sale rostit de buzele acelui om o înnebuni de spaimă. Niciodată nu-și imaginase o asemenea ticăloșie.

— Las-o în pace!

— Ține-ți gura! îi porunci bărbatul, lipindu-i arma de cap. Stacy, dacă nu ieși de acolo ca un copil cuminte ce ești, maică-ta o să moară la fel ca și protectorul vostru.

— Nu-l asculta, Stacy! strigă mama sa.

Dinspre magazin, vântul aducea miros de fum și cenușă aprinsă. Bărbatul tuși, apoi coborî arma înspre inima femeii. Dar chiar în ultima clipă, smuci gura puștii câțiva centimetri mai la stânga și trase. Pământul din jurul ei plesni într-o perdea de pietre și praf.

— Mami! urlă Stacy și ieși de sub mașină, aruncându-se lângă mama sa.

— Lasă-ne în pace! suspină Meredith. Ce vrei de la noi?

— Pe ea o vreau, spuse bărbatul, făcând semn cu pistolul spre Stacy.

Apoi îl apucă de țevă și se năpusti asupra femeii ca o panteră.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca el să o lase inconștientă, fură acei ochi reci de culori diferite.

Fata se prăbuși peste mama ei, plângând în hohote. Nu-i luă mai mult de câteva secunde lui Raoul să desfacă sticluța cu cloroform și să o toarne pe cârpa pe care o scoșese din buzunar. De data asta, șoricelul cu dinți ascuțiți nu o să mai scoată nici măcar un chițait.

CAPITOLUL 30

7... 6... 5... liftul cobora. În apropierea etajului 4 încetini. David o trase pe Yael mai aproape în cazul în care vor fi nevoiți să coboare în grabă. Tresăriră ușor la vederea ușilor deschise, dar doamna elegantă care se urcă, trăgând după sine o valiză, nici nu catadicsi să-i privească.

Simți cum Yael se destinde în momentul în care liftul își continuă coborârea. Pe neașteptate, David întinse mâna să apese pe butonul pentru etajul 2.

— Iubito, era cât pe-acți să uit. Le-am promis alor tăi că trecem pe la camera lor.

Yael îi aruncă o privire nelămurită.

— A! Nu ne întâlnim în hol?

Rosti cuvintele și îl urmă imediat pe ușa liftului, abținându-se să vorbească înainte ca acesta să repornească.

— Ce-a fost cu acel „iubito”?

— M-a pocnit brusc ideea. Gillis nu călătorește de unul singur. Partenerul lui ne-ar putea pândi în hol.

Yael miji ochii.

— Bine te-ai gândit. Propun s-o luăm pe scări.

David aruncă o privire în toate părțile, reflectând la indicatoarele de ieșire postate la ambele capete ale culoarului.

— Îți mai aduci aminte dacă, aseară când am urcat pe scări, am luat-o la stânga sau la dreapta ca să ajungem la camera noastră?

— Parcă... la dreapta.

— Atunci o luăm la stânga. E scara cea mai îndepărtată de ușa de principală.

Yael își sălta geanta mai bine pe umăr.

— Să sperăm că există o ieșire prin spate, îngăimă ea când o porniră spre casa scărilor.

Coborârea pe furiș. David trase aer în piept și întredeschise ușa de la etajul întâi.

Deocamdată, totul era în regulă. Nu era nimeni pe hol. Aruncând o privire la stânga, David observă încă un coridor, pe care o porniră fără să stea pe gânduri.

Se dovedi a fi doar o firidă, cu mormane de scaune, iar alături o ușă pe care stătea scris „Accesul permis doar angajaților”.

— Să intrăm, spuse David și dădu un brânci ușii.

Dar Yael se răsuci brusc, auzind pași în urma lor.

Un bărbat negricios se năpusti asupra lor, ca un lup asupra unui iepure. Nu era altcineva decât partenerul lui Gillis, hispanicul care trăsesese asupra lor cu o zi înainte.

— Repede! Fugi!

Yael îl împinse pe ușa care se trânti în urma lor.

David mârâi ceva în momentul în care se izbi cu tibia de piciorul unei mese sprijinită pe o parte.

— A dracului!

Se treziră într-un depozit ticsit cu mese lungi, grămezi de scaune, podiumuri, reflectoare și chiar un pian.

David se duse direct la pian.

— Ajută-mă!

Îl apucă cu palmele din partea laterală și împinse cu toată forța. Nu se urni nici măcar un centimetru. Yael îl apucă din capătul opus și împreună reușiră să-l împingă câțiva metri spre ușă.

— Hai! Încă o dată! spuse David, cu fața acoperită de transpirație.

Se congestionase tot de atâta efort. Yael se strâmba de durere, căznindu-se din răputeri să apuce lemnul masiv. De data aceasta reușiră să miște pianul până aproape de ușă.

— Încă o dată, mormăi David, îmbărbătându-se pentru o ultimă efortare.

În acea clipă ușa se întredeschise, izbindu-se de pian. Niște degete păroase se prinseră de marginea ușii și un umăr se îmbrânci cu putere în lemn.

— Acum! strigă Yael.

Cu mușchii încordați la maxim, David împinse. Pianul se propti în cadrul ușii în care rămaseră prinse și câteva degete groase. De partea cealaltă a ușii se ridică un urlet animalic, urmat de lovituri disperate cu umărul în barica-da improvizată.

— Hai! zise David și o apucă pe Yael de mână.

Se strecurară printre mobilierul de petrecere și un bufet cu veselă până în încăperea alăturată, o bucătărie imensă, tapetată cu oțel inoxidabil, în care un băiat de serviciu, într-o tunică roșie, își scăpă sandvișul din mână la vederea intrușilor.

— Scuzați-mă, domnule, se repezi băiatul către ei, cu mâna întinsă în timp ce câțiva bucătari priveau alarmați de la locurile lor.

— Regret, domnule, dar nu e permis accesul persoanelor străine.

— Unde e ușa din spate? se răsti David.

Băiatul era prea șocat ca să poată răspunde, dar bucătarul asiatic care toca ceapă le făcu semn cu cuțitul în lateral.

O luară pe urmele cuțitului chiar când băiatul de serviciu se îndreptă spre ușă, auzind zbieretele hispanicului.

— Ce... dracu'?

— Nu deschide. Are o armă, țipă Yael. Cheamă paza!

— Ce se petrece aici? întrebă rânjind secundul bucătarului-șef. Ce-i asta? Reality TV? Ni se face vreo farsă, doamnă?

Odată scăpați din bucătărie, Yael și David se treziră în lumina soarelui ce cădea peste ieșirea de serviciu. O luară la goană de lângă clădire și nu se opriră până nu dădură cu ochii de un taxi liber.

În clipa în care mașina opri în fața lor, se auzi telefonul lui Yael.

— La JFK, gâfâi David, urcându-se în mașină, lăsând portiera deschisă. Dar o așteptăm pe doamna.

Își mai trase sufletul în momentul în care Yael urcă în mașină, cu telefonul la ureche.

— Fuga de la hotel a fost partea cea mai ușoară, îngăimă ea când taxiul își croi drum prin trafic.

Se lăsă peste David și-i șopti la ureche:

— Telefonul acesta a fost primul pas ca să trecem de agenții de la Securitatea Națională.

CAPITOLUL 31

Hipnotizat de ecran, Șarpele își petrecu toată noaptea lucrând.

În zorii zilei, ultimele două nume erau încă un mister.

Se năpusti încă o dată asupra formulelor. Părul său de un blond murdar era nespălat de două zile, mirosea a transpirație, iar degetele îl zburau pe tastatură. Minteia lui lucra cu viteză mai mare decât procesorul computerului pe care îl avea la dispoziție.

De zile în șir uitase să se spele, să mănânce și chiar să-și folosească bastonul. La un moment dat, îmbrâncise scaunul cât colo și sărise în picioare fără baston, doar pentru a se trezi prăbușit pe podea.

Înjurase, se chinuise să se ridice, înșfăcase blestematul de baston și făcuse zob una dintre îndrăgitele lui sculpturi.

Începuse să deteste numerele, graficele, inscripțiile suprapuse. În loc să-i pună în valoare inteligența uluitoare, toate păreau acum să-l batjocorească, refuzând să-și dezvăluie secretele și să înlăture perdeaua misterului. Nu mai

făcuse nici o descoperire, dar, pe de altă parte, din vara lui 2001 nici nu se mai descoperiseră papirusuri noi.

Tot ce-mi trebuie e chiar aici. *Trebuie* să fie aici. Sunt atât de aproape.

Suntem atât de aproape.

Și toată responsabilitatea cade pe umerii mei. Prăbușirea lui Dumnezeu. Sfârșitul lumii. Victoria grupării Gnoseos.

Se străduiseră atât de mult, de nenumărate ori. Istoria oamenilor lui îl emoționa tot timpul.

Își aminti de cel dintâi moment în care fuseseră cât pe aci să-i extermine pe Cei Tainici de pe fața pământului. Dezechilibrul provocat declanșase erupția Vezuviului și distrugerea orașului Pompei. Iar eroul, Attila Hunul, curmase fără milă atâtea vieți în secolul al V-lea, încât a fost numit „Biciul lui Dumnezeu”.

Ciuma, „Moartea Neagră”, care a înjumătățit populația Europei Occidentale în secolul al XIV-lea, fusese întâmpinată cu mare bucurie de către Gnoseos. Se rugaseră să se extindă și în restul lumii.

Inchiziția spaniolă sub comanda lui Torquemada și masacrele din Armenia îi seceraseră pe Cei Tainici, dar niciodată suficienți, niciodată pe toți treizeci și șase dintr-o generație.

Atâtea clipe încărcate de speranță. Fluviul Galben se revărsase peste China, ucigând aproape un milion de oameni în 1887. Scufundarea *Titanicului*. Ridicarea comunismului și a khmerilor roșii care au masacrat milioane de oameni în Cambodgia.

În multe țări de-a lungul istoriei se folosiseră de sclavie ca să înăbușe orice nădejde, să sufoce spiritul uman, stărpind sufletele pure ca pe niște paraziți.

Au avut și naziștii rolul lor. O vreme stră-străbunicul lui condusese Cercul generației sale într-o vitejească campanie de nimicire a lumii. Nu le lipsise decât foarte puțin să-și atingă scopul.

Dar acum, sunt și mai aproape, își spuse el, mai aproape decât oricând. Se duse cu gândul la Arcă, la proviziile proaspăt adunate în fortăreața subterană, și la cei două mii de discipoli credincioși care așteptau un semnal, semnalul de a pătrunde în noua lor lume, semnalul ce va fi dat de îndată ce el își va duce sarcina la bun sfârșit.

Încă două nume. De ce nu reușea să le descopere? Unde greșea?

Încercă un alt algoritm, o altă secvență, o nouă combinație de litere.

Porcării. Pe ecran nu apăreau decât porcării.

Își mușcă limba până la sânge. Sânge idiot, ce contează? Doar răbdarea contează.

Tinerețea sa, petrecută în întuneric, îl învățase valoarea răbdării. Știuse dintotdeauna că se va face lumină din nou. *Și o să se facă lumină în curând, își zise el. O să avem lumină și răspunsuri. Răbdare.*

Dar nu era chiar atât de ușor să aibă răbdare dacă Cercul îi sufla în ceafă. Pe măsură ce zilele se scurgeau, propriul său tată părea tot mai distant și mai dezamăgit. Oare cât de mult ar ajunge să-l disprețuiască dacă ar ști adevărul, tot adevărul?

Nu pot să dau greș. Nu accept.

Avea nevoie să-și limpezească mintea. Să se întoarcă la liniștea din acel loc întunecos, să audă sunetul vidului.

Răspunsul era în el. Avea puterea de a ascende, de a se reuni cu Sursa. Era un sentiment instinctiv, aflase asta încă din ziua în care primise amuleta.

Degetele băjbăiau în căutarea medalionului de aur prins la gât. Odată ce se opriră asupra uroborosului dublu gravat în mijloc, în minte i se născu imaginea lumii frântă în două. Cu capul plecat, îngână fără încetare o incantație străveche până ce se prăbuși pe podea în transă.

*Pământ murdar, tărâm iluzoriu,
Blestemată fie închisoarea ta,
Și carnea scârbavnică ce-mi înlănțuie spiritul.
Ca flacăra unei lumânări, caut Sursa,
Îmi croiesc drum spre ceruri,
Ca să mă contopesc cu Divinitatea.*

Soarele răsărise de mult când deschise ochii din nou. Pentru prima dată după lungi săptămâni avea mintea limpede, iar încordarea din umeri dispăruse.

Dintr-odată, își dădu seama ce anume pierduse din vedere. Nu era decât o variație aparent nesemnificativă a codului de litere și totuși putea strica totul.

Și așa se și întâmplase.

De data aceasta, după numai o oră de scormonit prin miriada de fișiere, pe ecran apărură în sfârșit o informație nouă.

Notă literele și porni din nou programul de variație. Rezultatul era mereu același.

Era un nume. Unul pe care înainte nu îl selectase.

Jack Cherle.

Două minute mai târziu, transmitea numele în rețea. Nu va dura mult și le va putea oferi Îngerilor Întunericului toate datele necesare.

Jack Cherle nu se va mai bucura mult de viață, dacă nu cumva murise deja.

Fără să facă o pauză în care să se spele și să mănânce, Șarpele se apucă de treabă.

CAPITOLUL 32

QUEEN MARY 2

Jack Cherle deschise larg ușile de la balcon și rămase cu privirile pierdute la imensitatea Atlanticului. Mai avea două zile până la Southampton și își propusese să profite din plin de timpul rămas.

Era o călătorie pe care să o ții minte pentru tot restul vieții. Soția lui visase în nenumărate rânduri să pornească într-o croazieră pe *Queen Elizabeth 2*, dar succesoarea acesteia, *Queen Mary 2*, depășea orice imaginație.

Îi făcea o plăcere deosebită să o vadă pe Yasmin suspinând de încântare după-amiaza când își servea ceaiul în acordurile muzicii. Era fericit să-i audă entuziasmul din glas când îl anunța că nu peste mult timp urmau să se imbarce din Oxford. Era fericit să o strângă în brațe, pe balcon, seară de seară după o cină copioasă.

Se hotărâse să scoată din buzunar oricât pentru această călătorie ce avea să marcheze treizeci de ani de căsătorie. Voiau să-și desfete cei trei fii și pe soțiile acestora cu o

croazieră de șase nopți, urmată de un weekend la Londra. Yasmin abia izbutea să-și stăpânească bucuria. Era prima vacanță în familie, de când fiul lor cel mare plecase la Universitatea Cornell.

Duceau o viață tihnită în St. Louis, dar clipele de răgaz, departe de cabinetul lor de pediatrie, și le petreceau alături de copiii altor oameni. An de an, Jack și Yasmin își puneau în bagaje loțiunea de soare, pantalonii scurți și sandalele, se vaccinau, își luau rămas-bun de la nepoți și se alăturau voluntarilor de la Doctori Fără Frontiere într-o călătorie spre părți ale lumii devastate de războaie și calamități.

Jack își aduse aminte de copiii subnutriți pe care îi îngrijiseră vara trecută la Darfur și de cei cinci colegi de breaslă care fuseseră uciși în Afganistan cu un an în urmă, la nici doi kilometri de tabăra lor. Pe balcon, hipnotizat de întinderea nesfârșită a mării și a văzduhului, Jack reușea oarecum să uite de haosul ce domnea în lumea întreagă. Oarecum.

Și totuși îl măcina. Fuseseră cât pe-aci să-și anuleze călătoria din cauza recentului tsunami care se abătuse asupra Japoniei. Dacă nu s-ar fi temut de dezamăgirea pe care le-ar fi provocat-o copiilor și nepoților și dacă n-ar fi făcut rezervări cu un an înainte, acum ar fi plecat în Asia. În schimb, el și Yasmin găsiseră o soluție de compromis și își schimbaseră biletele de întoarcere, astfel încât de la Londra să poată lua avionul direct spre Tokyo, înainte de a se înapoia acasă cu British Airways.

Uneori, Jack visa că își închid cabinetul și amândoi pornesc într-o îndelungată călătorie pe glob ca să-i îngrijească pe bieții copii uitați de lume.

Poate că într-o bună zi...

O bătaie în ușa cabinei îl făcu să părăsească balconul. Yasmin se spăla pe dinți, așa că el deschise ușa și dădu cu ochii de Emily, nepoțica lor de unsprezece ani, zâmbind cu gura până la urechi și cu un halat de baie pus peste pijama.

— Mai vreau un pupic de noapte bună, bunicule. Timmy a înnebunit-o pe mami fiindcă vrea să comande mâncare în cameră. Zice că e *lihnit de foame*.

— Slavă Domnului că fratele tău nu va cunoaște nicio dată ce înseamnă foametea, spuse Jack cu blândețe, netezind părul lung și castaniu al Emiliei. Așa e mai bine. Ți se văd ochisorii frumoși.

Se aplecă și depuse o sărutare pe obrazul proaspăt spălat al nepoatei mijlocii.

— Nu mai avem decât două zile pe vapor, oftă Emily, oprindu-se în prag. Nu ți-ar plăcea să rămânem aici pentru totdeauna?

Jack chicoti.

— Nu vorbești serios. Te vor aștepta atâtea aventuri în viață.

— Probabil, ridică fetița din umeri apoi chipul i se înseamnă. Și pe tine la fel, bunicule.

— Desigur, încuviință Jack.

Pe neașteptate, îl străbătu un fior. *Ce mai e și asta?*

Înfrigurat, se uită înspre ușa deschisă a balconului de la care se zărea marea înspumată. Dar fiorul dispăruse.

Yasmin ieși din baie, iar Emily se aruncă în brațele ei. Până să o conducă înapoi la cabina ei, Jack nici măcar nu-și mai amintea de bizarul incident. Îi pierise totul din minte,

cu excepția valurilor molcome ale mării și a zilelor minunate care îi mai rămâneau alături de familie.

PYONGYANG, COREEA DE NORD

La mii de kilometri depărtare, pe un computer ascuns într-o clădire aflată în proprietatea Băncii Centrale a Republicii Populare Democrate Coreene, apăreau coordonatele lui Jack Cherle. Câteva minute mai târziu, o echipă alcătuită din trei Îngeri ai Întinericului, staționată în Țara Galilor, pornea în întâmpinarea vasului *Queen Mary* care urma să acosteze în Southampton.

CAPITOLUL 33

JFK-ul era înțesat de călătorii dezorientați de toate zborurile amânate. Printre miile de clienți vizibil deranjați, funcționarii de la ghișeele de bilete se străduiau din răsuputeri să facă noi rezervări și să organizeze pasagerii și zborurile. David se trezi la o coadă ce șerpuia printre șiruri nesfârșite despărțite prin sfori, așteptând să-și cumpere un bilet dus-întors pentru Israel. Cu nervii încordați la maxim, se întreba dacă funcționarii de la capătul rândului îl pândeau deja.

La altă coadă, Yael părea calmă și netulburată, prinsă între o mamă cu doi copii zgomotoși și un grup de tineri îmbrăcați în echipament de fotbal. Stabiliseră să se așeze la cozi diferite în eventualitatea în care David va fi oprit de agenți.

Se uită încă o dată la pașaportul din mână, minunându-se de abilitatea lui Avi de a-i procura o copie atât de reușită într-un timp atât de scurt. Dar, pe măsură ce coada înainta, David sa ruga ca angajații prost dispuși de la

aeroport să nu-i țină cumva poza lângă computerul la care lucrau.

— Următorul.

Funcționara blondă, a cărei asemănare izbitoare cu Kate Wallace îl șocă peste măsură, își dădu părul după ureche și aținti asupra lui o privire injectată de sânge.

— Cu ce vă pot ajuta?

Deocamdată totul mergea bine. David ceru un bilet dus-întors până la Tel Aviv, cu escală la Londra. Știa că și Yael își făcea rezervare pentru următorul zbor, care avea să plece a doua zi dimineața.

— Să vedem. Următorul zbor pleacă mâine la ora nouă. Veți ajunge la Tel Aviv la 5:35. La Londra nu faceți decât o escală de două ore pe Heathrow. Și, adăugă ea, verificându-și computerul, aveți noroc. Mai sunt cinci locuri libere. Cei mai mulți oameni nu apucă exact ceea ce vor. Numele, vă rog.

David rămase o clipă buimăcit. Tot corpul îi înghețase de spaimă. Pentru un obsedat de nume, cum era el, se dovedi complicat să rostească unul.

— Alan Shiffman, zise el, expirând adânc și rugându-se ca bătăile inimii sale să nu ajungă la urechile femeii care-i introducea numele în computer.

— Îmi puteți arăta vreun act de identitate, domnule Shiffman?

David fu consternat să-și vadă mâna tremurând în momentul în care întinse pașaportul peste ghișeu. „Copia” lui Kate Wallace îl examinează cu atenție apoi i-l înapoie.

— Plătiți cu card de credit?

— Nu, cash.

Șmecherul de Avi Raz îi făcuse rost de un pașaport pe numele de Alan Shiffman, dar nici prin cap nu-i trecuse să-i dea și un card de credit pe același nume.

În drum spre aeroport, Yael îl lăsase cu gura căscată când îl anunțase că se vor întâlni cu o nouă persoană de contact care le va furniza încă un pașaport. Îl prevenise să se poarte cât mai firesc, ca și când ar fi fost trei afaceriști care se cunosc și care servesc un cocktail înainte de imbarcare.

„Cunoștința” îl lăsase perplex; era o femeie de vârstă mijlocie, cu un păr roșcat până la baza gâtului și un zâmbet ce dezvelise două șiruri de dinți proeminenți în clipa în care izbucnise pe neașteptate: „Vai, Alan, ți-a căzut pașaportul!”

David era cât pe-acți să o contrazică, în momentul în care se simți înghiontit pe sub masă de piciorul lui Yael. Reuși să se abțină, văzând-o pe femeie ridicându-se de pe scaun și luând pașaportul de jos.

— Mă îndoiesc că vrei să rămâi fără el, chicoti femeia roșcată și îi înmână pașaportul deschis.

David remarcă asemănarea cu cel adus de Avi, cu excepția numelui care însoțea fotografia.

Alan Shiffman.

Era numele lui. Alan Shiffman, al cărui pașaport fusese eliberat cu șapte ani în urmă, la Chicago.

Îi aruncă un zâmbet silit și dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar.

— Mulțumesc frumos. Nu ajungeam prea departe fără el.

Îl uimea viteza cu care se mișcase Avi, dar îi era recunoscător. Și totuși, să călătorești sub o falsă identitate,

mai ales în afara țării, și mai ales când poliția te căuta, era probabil o infracțiune destul de gravă.

David refuza să se gândească la posibilele consecințe. Tot ce trebuia să facă în acel moment era să-și întipărească bine în minte numele de Alan Shiffman, de parcă nu erau și așa destule care îi zumzăiau prin cap.

Depărtându-se de ghișeu, încă mirat că o scosese la capăt, o zări pe Yael pe un scaun, prefăcându-se că-și face ordine în geantă. Avu loc un schimb de priviri și femeia se ridică și o porni spre cordonul de securitate. David o urmă îndeaproape.

Alan Shiffman, își repeta el, în drum spre primul punct de control, cu degetele încleștate pe pașaport. Ajuns în fața toaletei bărbaților, pe ușă se năpusti un bărbat bronzat, într-un tricou cu sigla berii Coors Light, o șapcă de baseball și sandale din piele, care răcnea în gura mare. Prea ocupat să vorbească la telefon, nu-i lipsi mult să se împiedice de puștiul aplecat peste o cișmea.

— Omule, distruge-o. Ia-ți un avocat și desființează-o înainte să te nenorocească ea pe tine. Ți-am zis că abia ieșise de....

— Hei, se răsti David la domnul Coppertone care, în grabă, se ferise să nu-l răstoarne pe un bătrân, dar sfârșise prin a se ciocni de o stewardesă care abia își târa bagajul.

Femeia se dezzechilibrase și ar fi căzut dacă David nu ar fi tâșnit spre ea și nu ar fi prins-o de antebrăț, scăpându-și pașaportul în incident.

— Ai grijă pe unde mergi, amice, se răsti el la dosul nesimțitului.

— Pofțiți. V-ați scăpat asta, spuse stewardesa, aplecându-se ca să ridice pașaportul de jos. V-ați mișcat repede, îi zâmbi ea.

David strânse pașaportul în mână. La naiba, o pierduse din ochi pe Yael. Dar grăbi pasul și o zări așteptându-l la vreo șapte metri în față. Își aruncară o privire fugară în momentul în care David trecu prin dreptul ei. *Vrea să merg eu în față, își dădu el seama. O să vină după mine la punctele de control.*

Măsură din priviri masa de oameni care așteptau să fie verificați și se așeză la coadă.

Mai avea de trecut două puncte de control. Două posibilități în plus să fie prins.

Joe Fortelli dădu pe gât o ultimă ceașcă de cafea în holul Agenției pentru Securitatea Transporturilor și își prinse în piept ecusonul de identificare. Peste numai nouăzeci de secunde îi începea tura de douăsprezece ore. Și, în ciuda faptului că șeful lui era un cretin care modifica zilnic procedurile, Jeff știa că punctualitatea e importantă. Aproape la fel de importantă ca o privire ageră și o minte limpede. Acestea, la care se adăuga simțul disciplinei, erau trăsăturile unui bun agent de pază.

Mai ales ale unuia din cadrul Agenției pentru Securitatea Transporturilor, postat pe unul dintre cele mai mari aeroporturi internaționale, își zise el, ridicându-și pantalonii închiși la culoare. JFK-ul era una dintre cele mai importante răspândiri din lume, deși șeful și colegii săi păreau adeseori să piardă din vedere acest aspect. De cele mai multe ori erau

mai preocupați să permită accesul pasagerilor decât să facă un control amănunțit.

La naiba. Colegii de la încărcarea bagajelor îi spuneau mereu că liniile aeriene le fac viața amară fiindcă bagajele nu sunt încărcate la timp. Se plâneau de costurile pe care le implică să trimită bagajele rămase și le cereau agenților să le verifice mai repede, ca să ajungă la timp în avion, chiar dacă se vedeau nevoiți să mai sară câte un bagaj din când în când.

Ce fel de securitatea mai era și asta într-un moment atât de dificil?

Jeff aruncă paharul de unică folosință la gunoi și porni spre afișier, așa cum făcea în fiecare seară înainte de a intra în tură. Era foarte atent la toate comunicatele de securitate postate acolo, memora notificările și căuta toate numele nou apărute pe lista celor care au interdicție de zbor.

Nimic nou astă-seară.

Atunci îi căzură ochii pe avizul de căutare emis de Washington. Își încovoie umerii lați ca să se aplece și mai mult, desenând cu degetul mare o linie imaginară sub numele subiectului.

David Shepherd. Căutat spre a fi interogat cu privire la o crimă comisă la reședința sa.

Păcat că nu există și o fotografie. Deocamdată.

Reciti avizul de urmărire, întipărintu-și în minte semnalmentele celui căutat. Numele era ușor de reținut, David Shepherd.

Dacă aș avea ocazia să-l identific pe individ, mi-ar fi de mare ajutor ca să devin supervisor. Trebuie să descoperi o persoană sau un lucru remarcabil ca să te evidențiezi. Cât de curând asta

o să fac și eu. Și pe urmă, hocus-pocus. The Times îi va lua un interviu celui mai prevăzător și mai al dracului de indispensabil agent de pe JFK.

I se umflară venele de emoție. Doamne, ce-ar mai flutura prima pagină din ziar pe sub nasul lui taică-său. Să-i arate că nici fiu-său mai mic nu era un neisprăvit, chiar și în comparație cu *numero uno*, Tony, băiatul lui de aur, care-și pierduse un picior în Afganistan și fusese decorat cu Inima Purpurie.

Ei bine, tată, am ajuns și eu pe pagina întâi. Eu sunt prima linie de apărare națională, chiar aici, înainte ca cineva să ajungă la aparatul cu raze X sau să-și scoată pantofii înapoi.

Fortelli introduse fișa de pontaj și se îndreptă spre poarta de securitate, gata să preia șirurile nesfârșite de pasageri fără chip ce așteptau să treacă de el.

Hai, David Shepherd. Vino și fă-mă fericit.

Pe măsură ce coada înainta, David îl zări pe primul controlor. O tânără cu părul blond, scurt, prins la spate într-o codiță, și șuvițe rebele care-i ieșeau de sub clamele vișinii prinse la tâmple. David bănuia că avea și un cercel în limbă, pe care și-l scotea atunci când era la muncă.

Nu e prea fioroasă, îi trecu lui David prin minte, privind-o cum zâmbește de câte ori le înapoiază actele de identitate pasagerilor. În nici un caz pentru un individ ca Alan Shiffman.

În momentul în care cei din fața lui mai înaintară un pas, trăgând de bagaje, David se uită peste umăr, căutând-o pe Yael. Șapte persoane îi despărteau, printre care, chiar în fața

ei se găsea domnul Coppertone care nu-și încheiase încă convorbirea la afurisitul de telefon.

David mai înaintă puțin, cu ochii la pasagerii care își puneau laptopurile, pantofii și cheile în coșurile de plastic ce aveau să le transporte pe banda rulantă. Se strădui să pară cât mai destins, dar stomacul îi juca feste.

Poate că în loc de squash ar fi trebuit să joc pocher.

În secunda următoare, un bărbat de vreo douăzeci de ani, cu un gât gros ca de taur, își croi drum către capătul rândului. Purta uniforma Agenției pentru Securitatea Transporturilor, iar fata cu clame în păr îl întâmpină cu o expresie de ușurare care nu putea însemna decât un singur lucru. Bărbatul venise să o înlocuiască.

Nemaipomenit.

Individul îi amintea de unii dintre cei mai ambițioși studenți ai săi. Era ceva în postura lui. În momentul în care luă locul femeii, își luă o poziție fermă. Atitudinea lui emana agresivitate. După ce studie atent primele documente, le înapoie, clătinând rigid din cap. *Nu e tocmai genul care să-ți ureze „o zi bună”.*

În momentul acela se întâmplă un lucru care-i spori nelineștea lui David. Bărbatul care urma îi înmână documentele și controlorul îl verifică ceva mai îndelung decât în mod normal. Dar nu aceasta îl îngrijoră pe David. În loc să-i înapoieze omului pașaportul și permisul de îmbarcare, noul controlor ceru să i se arate încă un document de identificare.

Alan Shiffman avea unul singur.

Simți cum palmele i se umplu de transpirație și se sforță să-și potolească neastâmpărul în vreme ce bărbatul din capul rândului scotocea prin portofel.

După câteva secunde ce părură să nu se mai sfârșească, controlorul îi înapoie morocănos documentele, făcându-i semn să treacă mai departe.

David intră în panică, văzându-l pe pasager zorit să se îndepărteze. *Avem cam aceeași înălțime și greutate*, se agită David. *Și aceeași culoare a părului.*

Pe mine mă caută.

David se zbatu să-și înfrângă impulsul de a părăsi rândul. Va atrage cu atât mai mult atenția asupra sa. Nu exista cale de întoarcere. Nu exista decât un singur drum: înainte. Trebuia să reușească să treacă.

Sângele îi zvâcnea în urechi în momentul în care controlorul puse mâna pe pașaportul lui. Bărbatul îl măsura cu o privire rece și bănuitoare.

Dură o veșnicie până când îi verifică pașaportul și permisul de îmbarcare. Dar nu avea nici o intenție să i le dea înapoi. În schimb, rămase cu privirile lipite de chipul lui David și spuse ceva. David îl întrerupse.

— Aș vrea să raporteze ceva, șopti el. E un bărbat la coadă, cam al nouălea. Poartă un tricou imprimat cu Coors Light și o șapcă de baseball. Ne-am întâlnit la toaletă. Poate exagerez eu, dar se purta cam ciudat.

— Cum adică, ciudat?

Ochii controlorului păreau să-l analizeze cu raze X.

— N-aș putea băga mâna-n foc, poate că mă înșel, continuă David. Dar mi s-a părut că și-a vârât un obiect strălucitor sub șapcă. Poate că nu e nimic important, se grăbi

el să adauge. Mă gândeam că ar trebui să anunț pe cineva. În zilele astea, nici nu mai știi ce să crezi.

Pentru o milisecundă, ochii controlorului părăsiră chipul său și se ațintiră spre șirul de oameni. Maxilarul i se crispă ușor, iar privirile i se focalizară asupra domnului Coppertone.

— Ați procedat bine, domnule.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, îi înapoie actele lui David și întinse mâna după următoarele, cu ochii pendulând între femeia pe care o verifica și bărbatul cu șapcă de baseball.

David se strădui să se îndrepte cât mai firesc către aparatul cu raze X și banda rulantă, cu betelia pantalonilor îmbibată de sudoare. Un sentiment de ușurare i se prelinse prin vene fierbinte ca o ceașcă de sake în momentul în care se văzu din nou încălțat și îndreptându-se către poartă.

Câteva minute mai târziu, Yael traversă sala și se prăbuși alături de el pe un scaun. Pe față îi înflori un zâmbet care culmină într-un hohot de râs.

— Îmi dai voie să te-ntreb ce naiba i-ai zis controlorului de a tăbărât pe amărâtul din fața mea?

CAPITOLUL 34

MARYLEBONE, LONDRA

Nu mai înțelegea nimic. Nici o iotă. Să lase totul baltă și să alerge la Heathrow să-și ia tatăl? Nu putea să ia și el un taxi? Că tot veni vorba, îl putea ruga pe Gilbert să se ducă să-l ia. Dar nu. E-mailul era cât se poate de precis.

Crispin, trebuie neapărat să discut cu tine între patru ochi. Am aflat ceva și tu ești singurul care mă poate lămuri. Sosesc pe Heathrow la ora 21:47. Ne vedem când trec de vamă. Să nu mă dezamăgești.

Vorbește cu mine de parcă am zece ani. În mod evident îmi poartă pică pentru impactul pe care l-am avut asupra Cercului. Reușitele mele din ultimii doisprezece ani umbresc tot ce-a realizat el în toată ilustra sa carieră. Sunt la un pas de măreție, iar el îmi dă ordine ca un director care se adresează unui școlar.

Șarpele închise scârbit e-mailul și întinse mâna după baston.

Mare păcat. Acum va trebui să se spele și să înlăture parfumul de mosc pe care Chloe i-l lăsase imprimat în piele. Noaptea trecută fusese lungă și plină de aventuri, o eliberare viguroasă de presiunea vânătorii de nume. Zgârieturile pe care femeia i le făcuse pe piept îl ardeau la contactul cu săpunul. Savură durerea fierbinte, aducându-și din nou aminte de buzele ei deschise în momentul în care îi striga numele.

Draga de Chloe, una dintre cele mai pasionale femei cu care se culcase vreodată, dar și una dintre cele mai savuroase. Păcat că nu o va mai revedea niciodată. Era ultimul moment de răgaz pe care și-l va mai îngădui, ultimul răsfăț carnal înainte de a se alătura celorlalți pe Arcă și de a o părăsi pe Chloe și lumea aceasta cumplită. O să-și lase tatăl la club și va munci pe brânci până ce totul va fi isprăvit. Ultimul nume, ultimul obstacol. Coborârea la Arcă.

În momentul în care Ferrariul său o porni spre Heathrow, iritarea îi creștea proporțional cu viteza excesivă a mașinii.

Tu ești singurul care mă poate lămurii. Pentru prima oară, prin piciorul beteag îl străpunse un junghi de neliniște. Cu gândul în altă parte, își masă ușor cu muchia palmei mușchii zdrobiți.

Când ajunse în parcare, întârziase deja zece minute.

De parcă situația nu era oricum destul de complicată.

CAPITOLUL 35

Până să ajungă avionul la poarta aeroportului Heathrow, picioarele lui David erau deja amorțite ca niște butuci. Se târî împreună cu Yael până la Terminalul 4, urmați de restul pasagerilor zborului transatlantic. Nerăbdători să-și întindă oasele, se arătară cu toții cât se poate de încântați de plimbarea pe jos până la Terminalul 1, de unde aveau să se îmbarce într-unul din avioanele companiei El Al.

Se simțea inexplicabil de vlăguit deși, după cina servită în avion, trăsesse un pui de somn. Gândurile nu îl purtau decât la distanța tot mai mare care îl despărțea de Stacy.

— Ce-ar fi să cumperi niște cola să ne mai trezească, îi sugeră Yael.

— Mai înainte de toate trebuie să fac rost de niște euro, dar nu pot risca să-mi folosesc cardul Visa.

— Găsești o casă de schimb valutar la etajul pentru sosiri internaționale.

După ce așteptă la o coadă de vreo doisprezece pasageri mânați de o intenție similară, David își îndesă banii în buzunar, atingând fără să vrea cele două pietre. În clipa

aceea, îl năpădi o senzație bizară, ca și când un șarpe i s-ar fi strecurat pe sub cămașă și se târa spre umeri. *Mă urmărește cineva*, îi încolți brusc în minte. Își îndreptă spatele și se răsuci.

Bărbatul stătea neclintit în mijlocul forfotei de oameni.

Deși îi despărteau vreo zece metri, ochii bărbatului erau pironiți asupra lui David, ca și când nimic altceva nu ar fi existat.

Nu se poate. E imposibil.

Îi zvâcnea capul. Totul era tulbure. Se întoarse în timp. Era din nou doar un băiețandru mic și șovăitor. Cel care îl fixa din priviri era mai matur, mai puternic și mult mai îndrăzneț. O persoană care îl provoca să-și riște viața...

Era cu neputință. Bărbatul acela cu aer de orășean și coama blondă ca de leu nu putea fi...

Dezorientat de experiența fantasmagorică, David o porni către bărbatul misterios până ce vocea lui Yael risipi ceața ce îi întuneca mintea.

— Ai luat-o în direcția greșită. Acolo e sala de așteptare pentru zborurile internaționale. Restaurantul cu autoservire e în partea cealaltă.

— El e, Yael! rosti el cu glas spart. Doamne, chiar el e!

CAPITOLUL 36

Yael se uită în direcția privirii lui.

— Bărbatul cu baston? Cine e?

Înainte ca David să apuce să răspundă, o mare de oameni se năpusti printre ei și îl pierdură din ochi. Când atmosfera se liniști, bărbatul pe care îl remarcase nu mai era singur. Un bătrân îl bătu pe umăr, iar bărbatul mai tânăr își întoarse fața către tatăl său. David îl recunoscuse pe loc pe Erik Mueller. Părea mânios, chiar și în timp ce fiul său gesticula larg, bătrânul nu părea să-i dea nici cea mai mică atenție.

— Ori e o fantomă, ori e chiar Crispin Mueller împreună cu tatăl lui, zise David, clătinând buimăcit din cap. Dar nu e cu puțință. Era în comă ireversibilă.

Yael căscă ochii mari.

— Adică e băiatul care a pierdut nestemata?

— Aș putea să jur. Nu e ciudat? Nimeni nu se aștepta să-și mai revină. Tata s-a interesat de el la doi ani după accident, pe urmă după încă patru, și nu se mișcase din clinica

privată din Stockholm în care l-au internat părinții lui imediat ce starea lui s-a stabilizat și a putut fi transportat.

— Am învățat să nu cred în coincidențe, spuse Yael, neliniștită, trăgându-l pe David de lângă casa de schimb și împingându-l în mulțimea de oameni care mergeau spre Terminalul 1. Mai ales acum.

— Trebuie să deslușim ce legătură are cu piatra. Și cu Gnoseos, murmură David, privind în urmă.

Dar Crispin și tatăl său se pierduseră prin marea frământată de călători.

— De acord. Dar mai întâi trebuie să plecăm de aici, încuviință Yael. Înainte să găsească un mod de a veni să reînnoiască legătura cu tine.

Nici nu ieșiseră bine din parcare și Erik Mueller se puse pe butonat telefonul.

— Ești sigur că era David Shepherd?

— El era fără îndoială. Dacă m-ai fi ascultat pe aeroport, l-ai fi văzut cu ochii tăi. Aceeași față pe care am zărit-o acum luni de zile în *Daily Mail* alături de Tony Blair. A rămas aceeași lichea care m-a împins pe mine de pe aco-periș ca să-și salveze iubita, și care mi-a furat patru ani din viață.

— Eduardo, spuse grăbit Erik Mueller la telefon, David Shepherd și femeia tocmai au fost zăriți pe Heathrow.

Crispin se răsuci brusc spre tatăl său.

— De ce îi spui lui DiStefano?

— Gura, îl repezi Erik, ridicând palma spre fiul său.

Crispin scrâșni din dinți. De ce îl interesa pe DiStefano pe unde umblă Shepherd?

Glasul tatălui său îl zgâria pe creier cu intensitatea scârțâitului unui obiect metalic pe sticlă. Fierbea de dorința de a se întoarce în aeroport ca să-l urmărească pe Shepherd.

Furie, dispreț și teribilul sentiment al lucrului lăsat neisprăvit îl umpleau de dezgust. Dacă n-ar fi avut piciorul beteag...

Gândurile, în schimb, îi goneau în toate direcțiile.

Cine era frumoasa de la brațul lui Shepherd? Iubița lui din copilărie se transformase într-o femeie matură?

— Crispin, e timpul să fii sincer cu mine, spuse Erik, închizând telefonul, iar Crispin apăsă pe accelerație. În acest moment, e în joc toată munca noastră și vreau să-mi spui adevărul. Tu ai luat agatul care a dispărut din casa noastră acum nouăsprezece ani?

Crispin nu-și luă ochii de la drum.

— Puterile mele mentale îmi șoptesc că aceeași întrebare mi-ai pus-o la două săptămâni după ce am ieșit din comă.

— Vrei să spui că răspunsul tău e același?

— Desigur. Dar eu încă mai aștept să-mi răspunzi și tu la întrebarea *mea*. De ce se interesează DiStefano de persoana lui David Shepherd?

Erik Mueller își întoarse capul, cercetând chipul fiului său.

— Se pare că piatra a reapărut.

Pentru o clipă, degetele lui Crispin se încleștară pe volan. Spera ca tatăl lui să nu fi băgat de seamă.

— Serios? Atunci știi prea bine că eu nu am avut nici un amestec.

— Știi că se află în posesia fiului răposatului senator Shepherd.

În mintea lui Crispin se învolburau toate gândurile. *David Shepherd a pus mâna pe piatră?*

— Ne întoarcem, zise el, căutând un spațiu de manevră. Dau eu de nemernicul ăla.

— Ba nu, îl contrazise tatăl său. Asta e treaba Îngerilor Întunericului. Să nu ne abatem de la subiect. Tare bizar, nu, că piatra se află la Shepherd? Mai ales din moment ce dispariția ei coincide cu vizita în casa lor și... cu accidentul tău.

Așadar, Shepherd nu-i furase doar patru ani din viață, ci și piatra tăinuită de familia lui încă din secolul al XII-lea. Iar hoțul e chiar aici. Chiar în acest moment.

În secunda aceea, pentru Crispin deveni clar că soarta i-l scosese astăzi în cale pe David Shepherd.

Nu e un lucru rău, își zise în sinea lui, căznindu-se să-și vină în fire. Shepherd era împreună cu mine când a dispărut piatra, iar acum, pentru a-mi încununa toate eforturile, o să mi-o înapoieze. Doar că el nu o știe încă.

Crispin se prefăcu mirat.

— Bizar? De ce?

— Pentru că Shepherd colaborează cu dușmanii noștri, îi replică Erik, mânios. Din cauza asta am insistat să vii după mine. S-a dus cu agatul la rivalul nostru cel mai redutabil, rabinul ben Moshe, chiar în ziua în care Îngerii Întunericului l-au asasinat. Nu știu cum, dar Shepherd a reușit să fugă cu piatra și cu toate obiectele din seiful lui

ben Moshe. Dar nu va mai dura mult. Îngerii vor da de el. Mai ales acum.

— Ce-a mai zis DiStefano?

— Mi-a dat câteva detalii obținute prin microfoanele instalate în biroul lui ben Moshe. Vești tulburătoare. Succesul muncii noastre e din nou în primejdie. Shepherd colaborează cu o expertă israeliană în texte antice, o femeie pe nume Yael HarPaz. Și, cumva, a reușit să adune un jurnal plin cu nume. Numele Celor Tainici.

Crispin se pregătea să schimbe banda de mers chiar în clipa în care tatăl său îi aruncă „bomba”. Implicațiile vorbelor lui Erik îl mâniară într-atât încât nici nu băgă de seamă că mașina din față semnaliza că se oprește până în clipa în care aproape se izbi de spatele acesteia. Apăsă pe frână și viră brusc la stânga, în vreme ce tatăl său se propti în bordul mașinii, înjurând.

De peste zece ani lucrez și îmi bat capul cu calcule ca să-i aflui pe Cei Tainici, iar el știe toate numele pentru care eu am asudat sânge?

Cum e posibil? Cum găsește numele? Cât de multe știe?

— Calmează-te înainte să ne omori pe amândoi. Încă nu am pus mâna pe jurnalul lui, dar nu va mai dura mult. DiStefano crede că le-ar putea avea pe toate.

Crispin izbi cu pumnul în volan.

— Și când aveai de gând să mă anunți și pe mine?

— Doar ce-am aflat de jurnal. În ceea ce privește pietrele, asta e cu totul altă discuție. Tot nu ai nimic de mărturisit?

Ți-aș spune că David Shepherd nu va mai scăpa și acum cu fața curată dacă îmi distruge iar viața.

Dar Crispin nu dădu glas acestui gând, încăpățânându-se să nu răspundă în ciuda tăcerii întrebătoare a tatălui său.

— Înțeleg.

Erik se lăsă pe spătarul scaunului, strângând din dinți.

— Și asta nu e tot. DiStefano mi-a adus la cunoștință că existența jurnalului impune o schimbare de strategie. Misiunea Îngerilor Întunericului nu mai este de a pune mâna pe jurnal și apoi de a-l ucide pe Shepherd.

— De ce nu? răbufni Crispin.

— Cercul dorește să fie adus viu pe Arcă. Din cauza fetei, Stacy Lachman. Sunt sigur că numele îți sună cunoscut.

— Normal că îl știu. L-am dat Cercului cu nici o săptămână în urmă.

— David Shepherd cunoaște și el acest nume. Sunt chiar foarte apropiați. Fata e fiica lui vitregă. Chiar în clipa asta, Raoul o aduce la Londra.

— Și Shepherd va încerca să o salveze.

În minte îi veni imaginea lui Abby Lewis, fata cu obraji ca merele coapte, pentru care micuțul David își riscase viața.

— Cercul e convins de asta. Iar când o va face, noi îl vom prinde și astfel vom avea toată *Cartea Numelor*. Și odată ce-i vom lua chihlimbarul rabinului și agatul, continuă Erik, aruncându-i o privire plină de reproșuri, și le vom pune alături de smaraldul și ametistul pe care le-am dus deja pe Arcă, balanța puterii se va înclina și mai mult în favoarea noastră.

Crispin avea senzația că se luptă cu o forță nemăsurată. Era atât de aproape de reușită, iar David Shepherd, același nemernic de David Shepherd care-l aruncase de pe acoperiș, le distrăgea atenția de la realizările lui, unica lui forță în cadrul Cercului.

Ani de zile, eu am trudit pentru ca distrugerea finală să fie posibilă. Pe mine s-a bazat Cercul pentru a repurta victoria. Și iată cu apare Shepherd și-mi taie aripile. Din nou.

Un val de ură îi invadează întreaga ființă. Prin creier îi sfârâia un soi de negură sângerie.

— Trebuie să mă întorc la computer, îngăimă el. Trebuie să îmi termin treaba *astăzi*.

— Nu ți-o vei termina la Marylebone. DiStefano vrea să-ți strângi lucrurile și să-ți muți baza pe Arcă. Clipa finală e tot mai aproape. Cercul începe să se mute în subteran.

În sfârșit ceva plăcut care să-i mângâie auzul. *Shepherd va fi dus în subteran de asemenea.*

— Poate că o să am ocazia să mă întrețin puțin cu vechiul meu tovarăș de cățărări.

— Categorie. Dacă Îngerii Întunericului nu reușesc să-l aducă, cu siguranță o vor face rugămințile fiicei sale vitrege.

Cercul e complet, medită Crispin, calmându-se brusc. O reîntâlnire, după atâția ani.

CAPITOLUL 37

Zorii înveliră cerul plumburiu al Londrei în raze de lumină lăptoasă, dar Stacy nu avea să se bucure de ele.

La kilometri întregi sub furnicarul oraşului, fata dormea ghemuită într-un pătuţ de copil, încuiată într-o cameră slab luminată. Spaţiul era extrem de redus, ceva mai mare decât într-o cămară. Lipseau nu numai ferestrele, dar şi orice piesă de mobilier, cu excepţia unui scaun cu speteaza din zăbrele, a unui birou minuscule din lemn şi a pătuţului în care zăcea, cufundată într-un somn produs de droguri.

Camera în care Raoul LaDouceur o încuiase, după un şir de zboruri cu avioane private, era rece şi umedă, în ciuda sistemului subteran de încălzire săpat în stâncă.

Cuprinsă de frisoane, Stacy zăcea sub pătura din lână pe care răpitorul său i-o azvârlise peste umeri înainte de a părăsi camera şi de a zăvorî uşa. Va dura ore în şir până ce efectul sedativelor va dispărea. Ore până când fata îşi va aminti nenorocirea care o lovise şi se va trezi înlemnită de spaimă şi panică.

Din pieptul ei răzbătea un şuiarat din cauza imaginilor tulburătoare ce pâlpâiau la periferia creierului său. Cu fiecare amintire, adrenalina îi îmboldea picioarele inerte să o rupă la fugă.

Dar Stacy era atât de îmbuibată de droguri încât nu putea clinti un deget.

O voce interioară îi şoptea să stea nemişcată. I se supuse, simţind că nu ar fi putut să-şi mişte pleoapele, nici dacă ar fi vrut.

CAPITOLUL 38

SCOTIA, ZONA DE NORD A GLASGOW-ULUI

Cu roțițele valizei clămpănind în urma lui, Dillon se avântă pe treptele abrupte ale vechii abații din piatră. Cornelius McDougall îl întâmpină în pragul porții gravate din lemn. Cornelius era un bărbat înalt care încă se ținea țeapăn, dar, în anii de la ultima lor întâlnire, părul său roșcat căpătase o nuanță cenușiu-cafenie și își lăsase o barbă mică, bine îngrijită.

— Am o halbă de Belhaven care pe tine te așteaptă, îl întâmpină el pe Dillon, luându-i valizele. Mai întâi îți potolim setea și pe urmă poți să te speli puțin înainte de cină. Ne așteaptă o noapte lungă.

Dillon trase în piept parfumul abației, un amestec de ceară de lumânări, tămâie și mosc ce se ridica din bătrânele ziduri. Îi amintea de prima vară petrecută la seminar și de hotărârea de a se lepăda de toate cele lumești pentru a-l găsi pe Dumnezeu.

Ar fi vrut să se intereseze de sănătatea episcopului, dar își spuse să aibă răbdare până ce el și Cornelius vor da gata prima halbă. Era un subiect sensibil, chiar și pentru ei doi. În plus, mai trebuia să-i salute și pe ceilalți călugări și pe abatele care îi va ura bun venit la masă.

Se chinui să-și stăpânească nerăbdarea, să nu se mai gândească la piatră, cu toate că ea îi ocupase toate gândurile încă de când se afla deasupra oceanului. Și chiar și atunci când el și Cornelius ciocniră halbele înspumate, el tot la piatră se gândea, la piatra după care venise.

CAPITOLUL 39

IERUSALIM, ISRAEL

David încremeni la vederea Ierusalimului. Răsăritul trandafiriu îmbrăca bătrânele ziduri într-o aură diafană, nepământească.

— Acum înțelegi de ce orașul este numit Ierusalimul de Aur.

Alături de el, Yael părea să fi împrumutat din strălucirea vechiului oraș. Chipul îi era luminos, în ciuda frământării din priviri.

— Se spune că Dumnezeu a trimis pe pământ zece măsuri de frumusețe, dintre care nouă le-a dăruit Ierusalimului.

Cu privirile îmbătate de Orașul Sfânt inundat de lumină, David nu avea nici o îndoială că acesta era adevărul.

La doar câțiva metri de intrarea în oraș, Yael îi ceruse șoferului de taxi tocmit la Tel Aviv să oprească.

— Vino cu mine. Nu durează decât câteva minute, spuse ea, deschizând portiera și îndemnându-l pe David să coboare.

— Pot să întreb ce anume vrei să facem?

— Respectăm o tradiție. Cei ce vin la Ierusalim pentru prima dată se cuvine să intre în oraș pe jos.

Prinzându-l de mână, îl conduse pe trotuar și își continuă plimbarea dincolo de indicatorul care marca intrarea în oraș.

Deși extenuat, David se simți pătruns de un val de energie imediat ce puse piciorul pe trotuarul din ciment și pătrunse pentru întâia oară în vechiul oraș ce șerpuia printre coline.

— Acum trebuie să mergem să-l luăm pe tata, îl anunță Yael pe șofer după ce se urcară la loc în mașină.

Aterizaseră la Tel Aviv cu puțin înaintea zorilor, dar David nu apucase să admire modernul oraș de la malul mării înainte ca șoferul să-i ia de acolo. Nu remarcase decât că, în ciuda orei matinale, aerul era fierbinte și uscat, și fu recunoscător când șoferul îi întâmpină cu sticle de apă rece.

Autostrada 1 ce ducea la Ierusalim era mărginită de coline stâncoase presărate cu turle de biserici, bolovani prăvăliți, chiparoși, și resturi arse de mașini și camioane care, după cum îi explicase Yael, erau păstrate încă din 1948 acolo drept memorial al războiului de independență. David nu era sigur ce anume se așteptase să găsească în Israel, dar dincolo de toate chinurile îndurate în ultimele zile și de grija sfâșietoare pentru soarta lui Stacy, priveliștea ce i se înfățișa îl lăsa cu gura căscată.

Ca prin magie, această țărișoară era un amestec hipnotic de vechi și modern, o îmbinare omogenă de arhitectură milenară și zgârie-nori contemporani, de situri biblice alături de restaurante Burger King cu mâncare kosher, de cafenele spațioase și magazine elegante.

Se străduia să nu piardă nimic din privire, admiră turnul antic al regelui David în clipa când, prin poarta Jaffa, pătrunseră în Orașul Vechi, acolo unde tatăl lui Yael, Yosef Olinsky, își petrecuse noaptea la un văr. Profesorul de istorie antică sosise în oraș cu autobuzul cu două zile mai devreme și se refugiase în Templul Cărții — clădirea cu o cupolă albă de lângă Knesset, în care erau adăpostite Manuscrisele de la Marea Moartă și alte documente și obiecte antice. Tot aici se găseau și ultimele fragmente descoperite din Cartea lui Adam, pe care Yosef dorise să le cerceteze chiar la sursă.

— Ți-a zis tatăl tău dacă a descoperit vreo informație importantă în ultimele fragmente? se interesă David, propunându-se în scaunul din față în timp ce șoferul făcea slalom printre pietonii de pe strada David.

— Nu, din păcate. Dar e convins că până acum am procedat exact cum trebuie. E ca și cum ai încerca să rezolvi un puzzle uriaș, îi explică ea, în momentul în care mașina intră pe pitoreasca arteră principală, Strada Lanțului. În domeniul nostru, rareori se întâmplă ca piesele să apară simultan, sau măcar la distanță scurtă de timp. Departamentul de Istorie Antică se ocupă cu datarea pergamentului. Pe urmă, noi comparăm cerneala și caligrafia ca să găsim fragmentele care provin din același pergament.

Yael se încruntă la șoferul care frână brusc pentru a evita o pisică târcată care țâșnise în fața mașinii pe șoseaua pietruită.

Trase aer în piept și continuă.

— În cazul de față, tata a vrut să examineze cerneala originală de pe pergamentele noi. Uneori se întâmplă ca diferențele minore să nu fie vizibile pe diapozitivele cu care lucrăm la Safed.

Nările lui David se umplură de aroma mirodeniilor și a cărnii gătitе și își dădu seama că era lihnit de foame.

— Acum tata e absolut convins că nu ne-am înșelat când am făcut legătura dintre ultimele fragmente și documentul cel mai complet asamblat vreodată.

— Scuze, dar nu prea înțeleg ce înseamnă toate astea.

— Înseamnă că e posibil să descifrăm numele ascunse în aceste fragmente.

Yael desfăcu dopul sticlei și luă o înghițitură.

— În eventualitatea în care tu nu ai scris în jurnal chiar toate numele acestor Tzadikimi.

Se aplecă spre scaunul șoferului.

— La colțul următor. Acolo. La ușa roșie.

Apoi se întoarse spre David cu un zâmbet stânjenit.

— Ține-te bine. O să faci cunoștință cu tata.

Urmând-o pe Yael în casa îngustă, iar apoi pe niște scări din lemn de culoare închisă, David nu-și putea lua gândul de la jurnalul său și de la paginile pline cu nume. Îl cuprinse o nerăbdare subită ca Yosef Olinsky și colegii săi să le cerceteze cu ochii lor. Dacă ar reuși să potrivească numele din jurnal cu cele descoperite de pe pergamente...

Ar însemna că el *promise* numele purtate de Tzadikimi? Și că Gnoseos era pe cale să distrugă lumea?

O fată o zbughi dintr-un apartament și trecu în goană pe lângă ei, surâzând. Pe moment, îi sări inima din piept. Pe moment, i se păruse că seamănă cu Stacy.

O mai fi în viață? Se calmă, dar cu sufletul împovărat. Gândurile îi zburară la *bat mitzvah*-ul lui Stacy, la ceremonie și la rabinul care o chema pentru prima oară la Tora ca pe o evreică adultă. I se adresase pe numele ei ebraic, Shoshana.

Atâtea nume în urzeala iudaismului, remarcă el. Atâtea nume în mintea mea. Păcat că nu pot să le scot la iveală pe cele trebuincioase în acest moment.

În fața lui, Yael pătrunse într-o încăpere micuță, ai cărei pereți erau încărcăți de tablouri în culori vii, de toate dimensiunile, unele strâmbe, altele drepte. Ceaiul era așezat pe o tavă din alamă, lucrată de mână, de pe măsua joasă, dar lui David îi sclipiră ochii la vederea platourilor cu fursecuri, măsline și felii de pepene. Apoi, atenția îi fu atrasă de Yael care strângea în brațe un bărbat voinic și bronzat, cu chipul aspru și cârlionți grizonanți la urechi.

Avea privirea aprigă și ținuta dreaptă a unui general, iar David și-l putea ușor închipui atât pe câmpul de luptă, cât și pe un sit arheologic.

— *Baruch ha ba*, David Shepherd. Bine ai venit.

Yosef Olinsky traversă camera cu mâna-i bătătorită întinsă, dar cu chipul îngândurat.

— Te rog să iei loc.

Se îndreptă spre canapeaua cu spetează joasă, acoperită cu perne multicolore.

— Ședeți și mâncați ceva înainte să pornim la drum. Ne așteaptă o zi lungă și obositoare.

În vreme ce David își umplea farfuria, Yael și tatăl său discutau zoriți în ebraică. Deși nu înțelegea o iotă, tensiunea dintre ei era cât se poate de evidentă.

Câteva minute mai târziu, li se alătură o copie mai tânără a lui Yosef, îmbrăcat în pantaloni kaki, o cămașă largă din pânză și sandale.

— David, ți-l prezint pe vărul tatălui meu, Eli, zise Yael, apropiindu-se să-l sărute pe bărbat, după care luă loc alături de David.

— Nu avem măslina? întrebă Eli, ridicând din sprâncene.

— Eu sunt mai obișnuit să le servesc în martini.

Yael și cei doi bărbați izbucniră în râs.

— Dacă vrei să faci față arșiței de aici, ți-ar prinde bine să te obișnuiești să le mănânci la micul dejun, îl sfătui Eli.

— În Israel, la micul dejun servim mâncăruri sărate ca să ne fie sete, adăugă Yosef. În acest mod, nu avem cum să uităm să bem multă apă. O facem din instinct, continuă el și-și vârî în gură două măslina.

— E foarte ușor să te deshidratezi fără ca măcar să bagi de seamă, zise Yael.

— Așa că mănâncă multe măslina, spuse Yosef tăios. Avem nevoie de tine la Safed, nu în spital.

Nu-i de mirare că Yael e așa de îndârjită. N-are încotro. David își trânti un pumn de măslina în farfurie.

Mâncară în grabă și se pregătiră să plece. În timp ce David îi mulțumea lui Eli pentru ospitalitate, Yosef scotoci prin rucsac, scoțând o cutie din plastic pe care i-o dădu lui David.

— Deschide-o, spuse el, poruncitor, și puneți-l la gât.

David ridică lanțul de aur din cutie și recunoscă imediat pandantivul prins de acesta. Cu ani în urmă, primise unul asemănător cu ocazia *bar mitzvah*-ului, dar habar n-avea pe unde îl pusese.

— E un *chai*¹.

Îl privi nedumerit pe Yosef, apoi cele două litere unite din aur, *chet* și *yud*, care formau cuvântul *chai*, însemnând „viață”.

— În concepția iudaică, viața este lucrul cel mai important, îi explică tatăl lui Yael. *Totul* are legătură cu viața. Clipa prezentă. Înțelepții ne învață că a salva o viață e echivalent cu a salva întreaga lume. Iar dacă distrugi o viață e ca și când ai distruge lumea întreagă.

Ochii adânciți în orbite ai lui Yosef se intersectară cu privirile lui David. Erau de un verde mult mai închis decât ai lui Yael, iar în lumina dimineții păreau sumbri.

— Această învățătură se dovedește adevărată acum mai mult ca oricând. Căci, dacă Gnoseos reușește să-i ucidă pe cei rămași dintre Tzadikimi, lumea se va sfârși. După spusele rabinului ben Moshe, și ale fiicei mele, tu îi poți salva. Dar asta trebuie să se întâmple cât mai curând.

¹ Simbol și cuvânt de mare însemnătate în cultura ebraică, strâns legat de conceptul de viață. Este adeseori purtat de evrei la gât drept medalion.

Acestea fiind spuse, Yosef se răsuci brusc și porni spre scări.

Nimic nu se compară cu puțină presiune. David simți un nod în stomac, iar gustul amărui al măslinelor îl ardea pe gât.

Văzând graba tatălui ei, Yael oftă și luă lanțul din palma lui David.

— Așa e el. Nu o lua ca pe o chestie personală.

Îi prinse lui David *chai*-ul la gât cu mare îndemânare. În acel moment, asupra lui David se năpusti un soi nou de presiune, aceea de a simți atingerea moale a degetelor lui Yael. Încercă să-și îndrepte atenția asupra greutății metalului lipit de piept.

O nouă amintire îl năpădi pe neașteptate. Ceva din străfundurile copilăriei sale. Imposibil să fi avut mai mult de șapte-opt ani. În fața ochilor i se înfățișă imaginea limpede a tatălui mamei sale care-i arăta micuțului David propriul său *chai*.

Viața. Și moartea. David resimțea povara amândurora chiar și atunci când, împreună cu Yael, coborâră tăcuți scările în urma lui Yosef.

Călătoria spre nord dură aproape trei ore. Șmecheria cu măslinile funcționa cum nu se poate mai bine. Îi era teribil de sete și o mulțime de sticle cu apă fură încărcate pe bancheta din spate.

Îl măcina grija căci, oricât ar fi încercat, nu reușea să dea de Hutch, Meredith ori Stacy.

Nodul din stomac începea să se transforme în durere în clipa în care pătrunseră în Safed, în spatele unui autobuz cu turiști.

Urcară alene pe strada Ierusalim, care șerpuia pe colina principală dintre cele trei care alcătuiau orașul. Despre Safed nu știa decât cele povestite de Yael și Yosef în timpul călătoriei, dar se arătase mirat că, alături de Ierusalim, Tiberias și Hebron, acesta era unul dintre cele patru orașe sfinte ale Israelului.

Impresionat de priveliștea splendidelor coline ce coborau spre Kinneret, Marea Galileei, David rămase mut de uimire să descopere istoria îndelungată a Safedului. *Fondat în 70 d.H., cu un an înainte ca romanii să construiască Colosseumul, medita David. Cu zece ani înainte ca Pompeiul să fie devastat de erupția Vezuviului. Și cu mai bine de un secol înainte ca mayașii să-și ridice primele temple. Ceea ce înseamnă că originile sale preced căderea Imperiului Roman cu cinci secole.*

Cu toate acestea, din spusele lui Yael, misticii evrei nu s-au stabilit aici decât în secolul al XVI-lea. Cei mai mulți dintre aceștia erau refugiați, alungați din Spania în perioada Inchiziției.

Așadar, în timp ce Shakespeare scria Mackbeth, Michelangelo picta Capela Sixtină, iar Henric al VIII-lea îi tăia capul lui Anne Boleyn, misticii din Safed întemeiau orașul israelian situat la cea mai mare altitudine drept bastionul mondial dedicat studiului Cabalei.

— Imaginează-ți-l ca pe un fel de Sedona a Israelului, îl sfătuisse Yael. Populația e la fel de diversă — are o colonie absolut necesară de artiști, pelerini care se perindă valuri, valuri, și atracția unor forțe mistice nevăzute.

Prin urmare, pornind de la vizita făcută cu ani în urmă împreună cu Hutch la stâncile roșii de la Sedona, David își închipuia că știe la ce să se aștepte. Formațiunile stâncoase

din Arizona erau celebre pentru frumusețea și vortexurile lor mistice. Dar, pe măsură ce mașina urca spre orașul din piatră albă, ce se înălța grațios ca etajele unui tort de nuntă, sentimentele sale erau cu totul diferite.

Spre deosebire de Sedona, împodobită în culori cafenii, cu rădăcini adânci în pământ și cu vortexurile sale ce răbufneau din străfunduri, Safedul părea să-și tragă vigoare din ceruri. Până și aerul părea să împrăstie o lumină pură și splendidă ca miezul unui diamant. În momentul în care ajunseră pe culme, la semnul lui Yael, David scoase capul pe fereastra mașinii pentru a privi mai bine Parcul Citadelei.

— Pe locul acesta a fost ridicată prima fortăreață a Cruciaților. Când au ocupat orașul, i-au alungat pe toți evreii din Safed. Mai târziu, alții, printre care și Cavalerii Templieri, au stăpânit orașul până în 1517, când Israelul a căzut sub guvernarea Imperiului Otoman.

În centrul orașului, evreii hasidici alergau grăbiți pe străzi, îmbrăcați în redingote și pălării cu boruri largi, asemănătoare cu cele purtate în secolul al XIX-lea de strămoșii lor stabiliți în Polonia. Turiștii, în pantaloni scurți, tricouri și șepci, făceau turul galeriilor de artă, ocolind în mare parte sinagogile medievale, ce împânzeau străduțele pietruite, pierdute printre magazine elegante și cafenele.

— În față, pe partea stângă, se află Centrul Gabrieli Cabala, îi făcu semn Yael spre o alee șerpuitoare.

La capătul său, despărțită printr-un gard decorativ, se zărea o clădire lungă cu ferestre arcuite. Printre țepușele metalice, ce scânteiau arămiu sub razele soarelui, scoteau capul cactuși înfloriți și alte flori. Acoperișul roșiatic îl

fața să semene mai degrabă cu un restaurant toscan și nicidecum cu un centru internațional dedicat studierii misticismului.

În momentul în care David îi urmă pe Yael și pe Yosef pe poarta principală, țârâitul telefonului îl făcu să tresară.

Se uită la numărul apelantului.

— Slavă Domnului! E Stacy!

Yael se repezi spre el în clipa în care răspunse.

— Stace! Ești bine? E...

Inima i se opri în piept.

CAPITOLUL 40

Elizabeth Wakefield se trezi în patul somptuos și aruncă o privire satisfăcută prin apartamentul închiriat la hotelul Bloomsbury.

Patul uriaș din lemn de cireș la care visase din copilărie părea la fel de somptuos ca un tort de ciocolată și rom, ornat cu trandafiri și expus în vitrina unei cofetării, cu totul diferit de dormitorul ei curat și anost de acasă.

Iubitul ei admirase fiecare pernă brodată pe care o alesese, fiecare garnitură de cearșafuri egiptene, până și cuvertura crem-aurie, și îi spusese că patul în care ședeau amândoi era aproape la fel de frumos ca ea.

Elizabeth era conștientă că nu este o femeie frumoasă. Avea o bărbie prea ascuțită, părul castaniu avea o nuanță mult prea ștearsă, iar unicele trăsături distinctive erau degetele lungi și delicate și ochii mari, căprui. Dar în ochii lui era frumoasă, iar în camera aceasta îl credea.

Desigur, el era căsătorit. Și bogat. Și influent. Ea, de asemeni. Se întâlniseră la Old Vic, fiecare așteptându-și perechea la barul The Pit situat la parterul teatrului.

Fusese o atracție instantanee. Până în acea clipă, nici prin cap nu-i trecuse să aibă o aventură. Era o femeie serioasă și partener senior la o firmă de avocatură fondată de bunicul său. Avea o căsnicie solidă și comodă, soțul ei de meserie chirurg fiind un bun tovarăș de viață.

Astfel, fusese chiar și pentru ea o surpriză în momentul în care acceptase propunerea nonșalantă a necunoscutului de a bea ceva împreună și, puțin mai târziu, aceea de a lua cina cu el în săptămâna următoare.

Ce rău se putea întâmpla dacă lua cina cu un bărbat atât de seducător? Oricum, în seara aceea, soțul ei avea cursuri la universitate.

Îți spui mereu că te duci doar la o cină și atât, dar o singură cină se transformase în patru ani de seri petrecute pe furiș, conversații sclipitoare, și acest cuib al lor în care cădeau pradă acelei pasiuni toride pe care numai amanții o pot trăi.

La un moment dat, între weekendul petrecut în taină la Lyon și plimbările din miez de noapte pe plaja din St. Tropez, când soțul ei își închipuia că participă la o conferință despre proprietate intelectuală, se îndrăgostise de celălalt bărbat.

Cum ar fi putut să nu se îndrăgostească? Era generos, amabil și inteligent, își zise ea, în timp ce aprinse lumânările aurii de la capul patului și parfumă cearșafurile cu lavandă.

Inima îi tresăltă în piept la auzul soneriei câteva clipe mai târziu, se uită rapid în oglindă, aranjându-și colierul de rubine la gât și tivul rochiei negre, scurte. Deschise ușa

cu zâmbetul pe buze, dar o singură privire fu de ajuns pentru a-și da seama că se întâmplase ceva.

— Ce-ai pățit? Ești abătut.

Bărbatul clătină din cap.

— Nicidecum. Doar că am fost chemat de urgență la Geneva. Mă tem că nu pot să stau.

Dezamăgirea o străpunse ca un pumnal.

— Intră și povestește-mi.

Îl prinse de mână și îl trase înăuntru, închizând ușa și rămânând sprijinită de ea.

— Te rog, Elizabeth. Mă așteaptă o mașină. M-am oprit în drum spre aeroport ca să te anunț personal.

Aruncă o privire la ceas, mâhnit.

— Mă întorc peste câteva săptămâni.

— Câteva săptămâni? exclamă ea, neliniștită pentru întâia oară. Atât de mult timp?

— Mă tem că nu depinde de mine.

— Înțeleg.

Chiar îl înțelegea. Îi ascundea ceva. Îl cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama.

— Păi, atunci, spuse ea, ridicând ușor din umeri, o să am destul timp să-mi pun la punct dosarul în cazul Penobscot.

Bărbatul o strânse în brațe, acoperindu-i fața cu sărutări.

— O să-mi fie dor de tine, Elizabeth. În fiecare clipă.

— Și mie de tine, zise ea și îl sărută o ultimă dată, căutându-i privirea. Călătorie plăcută, iubite.

— Am să te sun, spuse el, șovăitor.

În momentul acela, Elizabeth știu că acest lucru nu se va întâmpla.

— Nu lăsa șoferul să aștepte.

Se străduia să-și înăbușe durerea ce îi zdrobea inima și plecă de lângă ușă.

După ce auzi clinchetul încuietorii, rămase nemișcată o secundă, apoi ridică privirea din pământ și plecă acasă.

CAPITOLUL 41

La mare distanță în străfundurile Londrei, mult sub liniile metroului construit în anii 1800, șerpuiește un labirint de tuneluri săpate în piatră. Uitate de majoritatea oamenilor, deși odinioară fuseseră o parte vitală a sistemului de metrou, unele dintre puțuri zăceau abandonate încă din anii 1930. Unele sunt sigilate, altele sunt încă folosite pe post de containere uriașe. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, multe dintre tuneluri au fost redeschise pentru a servi drept adăposturi antiaeriene, și apoi date din nou uitării.

Puțini londonezi își mai aminteau de amplasamentul scărilor spiralate ce conduc la tuneluri. Și mai puțini știau că ventilatoarele de la gurile de aerisire situate sub Turnul Londrei și sub Tamisa erau din nou puse în funcțiune.

Eduardo DiStefano își susținea soția de braț, ajutând-o să coboare pe scările spiralate. Știa că e datoria lui să o vadă aranjată, dar abia aștepta să scape de această corvoadă. Trebuia să dea neapărat de Șarpe. Cât mai repede.

Cercul făcuse mari eforturi pentru a construi sala subterană în care el să-și finalizeze cercetările. Dar el nu era nicăieri de găsit. Afurisitul de computer ar fi trebuit să zbârnâie în căutarea ultimelor nume, dar mai întâi trebuia pornit. Nici unul dintre cei aflați pe Arcă nu îl văzuse, iar Erik se lăsa așteptat.

— O să te înveți cu viața în subteran, *bella*. Trebuie să ne grăbim să te instalăm. Cercul se întrunește într-o oră.

— Tu doar arată-mi ușa, *caro*. N-am nevoie de tine nici ca să despachetez, nici ca să mă obișnuiesc cu atmosfera.

Pașii Florei răsunau fermi pe pardoseala metalică. Fascinată, femeia se uita în jur la ambianța măreață și în același timp primitivă. Deși Eduardo fusese de mai multe ori aici și îi povestise și ei, era pentru prima dată când vedea Arca.

Copiii și nepoții lor urmau să sosească chiar în acea seară de la Milano. Cât de limpezi erau amintirile în care îi învăța cântece pe copii, pregătindu-i pentru reunirea cu Sursa. Și ce aventură se așternea în fața lor.

Veselă, Flora ajunsese la primul nivel și se opri să-și tragă sufletul. Arca va răsună de cântece în fiecare noapte, atâta timp cât va fi nevoie pentru ca toți Cei Tainici să moară, iar sufletele discipolilor lui Gnoseos să plutească libere. Eliberate de sub greutatea trupului, gata să se înalțe până la Sursă.

Abia aștepta să audă glasurile unite în cântec, cuvintele lor ascunse apărute de pereții groși de stâncă și piatră.

Eduardo își închipuia că e agitată din cauză că își părăsese vila din vârful colinei, dar nu era așa. Ea nu avea nici

un motiv să se teamă. Era un moment măreț. În curând li se vor alătura familiile tuturor membrilor Cercului.

— Gândește-te, Eduardo, spuse ea încântată. Acesta e visul nostru de secole.

Zidurile răsunară de ecourile vocii sale triumfătoare.

— În sfârșit, Cei Tainici sunt pe cale să dispară. Eliberarea noastră este iminentă.

Simți pe umăr căldura mângâierii soțului ei în timp ce coborau cu atenție pe scări.

— Fără tine, *bella*, n-aș fi reușit să înfăptuiesc atâtea lucruri. Patima ta aproape a depășit-o pe a mea. Tu ai fost bucuria vieții mele.

— Ne așteaptă încă multe.

Femeia surâdea cu o încântare crescândă căci va apuca să trăiască ziua victoriei.

Cei rămași în urmă nu-i stârneau nici o remușcare. În ultima clipă înainte de plecare, vorbise cu fratele ei, bietul nerod. Nici nu bănuia Alfonso că își vorbeau pentru ultima oară. El nu făcea parte din Gnoseos și nu le era de nici un folos. Nici prin cap nu-i trecuse Florei să încerce măcar să-l convingă pe el și pe evlavioasa lui soție protestantă să adere la Ordin. Nici unul dintre membrii numeroasei sale familii milaneze nu știa despre convertirea ei, sau despre ritualurile secrete pe care le îmbrățișase imediat după căsătoria cu Eduardo.

Își închipuiau cu toții că devenise atee. O presupunere cât se poate de falsă. Flora era conștientă de existența lui Dumnezeu, dar nu Îl iubea și nu I se închina. Aflase adevărul — Dumnezeu crease o lume a iluziei și a răului.

Adevărata lume era una spirituală, tărâmul pe care i-l înfățișaseră soțul ei și Cercul.

Ritualurile străvechi la care Eduardo o făcuse martoră încetul cu încetul îi treziseră anumite emoții, le eliberaseră, dându-le ocazia să înflorească.

Cu fiecare săptămână, după băutura halucinogenă care le amplifică trăirile spirituale din timpul meditației, Flora se simțea tot mai strâns legată de Sursa sufletului ei.

Și mai dornică să sfideze zeitatea subordonată Sursei — Demiurgul — despre care confrății lor spuneau că ar fi creat carnea și materia, încătușând astfel sufletele care tânjesec după libertate. Eduardo o eliberase de servilismul religiei convenționale. Acum, alături de elita sectei, se afla la doar câteva ore distanță de dezrobirea spiritului interior din lumea amăgitoare, asupritoare și rea.

Ce ironie, își zise ea, ajunsă la baza scărilor, că Înălțarea va avea loc în străfundurile pământului.

Cercetă sala enormă de recepție, conștientă de faptul că nici piatra, nici stânca și nici oțelul nu vor putea zăgăzui sufletele odată ce lumea se va frânge în două.

Prima oară Dumnezeu a distrus lumea creată de El cu ajutorul Potopului. Acum a venit rândul celor din Gnoseos.

CAPITOLUL 42

SAFED

— Scuze, răsună o voce bărbătească, iubita ta fiică nu poate veni la telefon în acest moment.

David simți că îi îngheață sângele în vine.

— Cine ești? Unde e fiica mea?

— David, știi cine sunt, îl ironiză bărbatul. Ai ceva ce-mi aparține. Iar eu am ceva ce îți aparține.

Și atunci David știe. Nu-și dădea seama în ce fel, dar așa cum numele îi veneau în minte, tot așa se întâmpla și cu acesta.

Crispin Mueller.

— Ce poțestești, Mueller?

De la capătul celălalt al telefonului răbufni un hohot sălbatic de râs. Se auzi un bip și convorbirea se întrerupse.

— Ce se petrece? întrebă Yael și îl prinse de mână, văzându-l că se uită buimac la telefon.

— Mueller a prins-o pe Stacy, rosti el răgușit. Și nu știu unde o ține. Nemernicul mi-a închis.

Înfuriat, formă numărul lui Stacy. Tot corpul îi era ca un bloc de gheață în momentul în care sună ocupat.

Nu mai era nici o îndoială. Crispin era un Gnoseos.

Iar Stacy... Stacy e un Lamed Vavnik. La fel ca și ceilalți din jurnalul meu.

Era paralizat. Paralizat din cauza șocului și a revelației că Yael și tatăl ei aveau dreptate. Secta Gnoseos chiar distrugea lumea.

Dacă au ucis-o deja pe Stacy? Inima îi bătea nebunește.

Nu. Crispin o va lăsa în viață până va pune mâna pe piatră. Până când i-o voi duce eu.

Yael părea să-i citească gândurile.

— Se joacă cu tine, zise ea repede. Nu-i va face nici un rău până nu va obține ce-și dorește. Dar nu poți...

— Să-i dau piatra înapoi? De ce nu?

Valuri de mânie se ridicau prin toată ființa lui. Apucă chai-ul de la gât și îl strânse atât de tare încât îi străpunse pielea.

— Nu viața e lucrul cel mai important? Nu asta mi-a spus tatăl tău? Atunci, viața unui copil e mai importantă decât toate.

— Și restul lumii? Întrebă Yosef, deschizând brațele într-un gest larg.

Era pământiu la față, dar vocea îi era aspră.

— E viața unui copil mai valoroasă decât lumea întreagă?

— Stacy e un Lamed Vavnik, răspunse David, întorcându-se către el. Dacă o salvez pe ea, *doar pe ea*, salvez toată lumea. Nu așa ai spus?

Deschise din nou telefonul cu mâinile tremurânde.

— L-am văzut pe Mueller la Londra. Diseară plec acolo cu primul avion pe care-l prind. Poți să-mi ții tu jurnalul, i se adresă lui Yael.

Îl scoase din geantă și i-l împinse femeii, fără să-i pese de durerea întipărită pe chipul ei.

— Dă-i drumul, studiază-l, fă-l bucăți. Fă ce vrei cu el. N-ai nevoie de mine pentru asta.

Începu să gesticuleze cu telefonul prin aer.

— Cum sun la El Al? Dă-mi numărul.

— David, hai să intrăm în casă, rosti Yosef pe un ton cumpătat. O să-ți facem rezervare, dar trebuie să te gândești bine. Se prefigurează o stare de criză. Nu peste mult timp.

Uitându-se când la Yael, când la tatăl ei, lui David nu îi venea să creadă că cei doi nu înțeleg sentimentele care îl împingeau la un asemenea gest.

Prin minte îi treceau milioane de viziuni oribile.

Ce s-a-ntâmplat cu Hutch? Cu Meredith? Să fi murit amândoi?

Incapabil să se lupte cu imaginile de coșmar, David îi lăsă pe cei doi și intră în Centru.

O adiere răcoroasă îl întâmpină în momentul în care pătrunse în foaierul mare și luminos îmbrăcat într-un lino-leum cu reflexe cafenii. Pe neașteptate, o șoaptă de demult îi susură în ureche.

Muntele doar pare insurmontabil.

David înlemni.

Glasul lui Hutch, calm și încurajator, la poalele muntelui. *Urcușul e ca și cum ai mânca o friptură, prietene.*

O tai bucată cu bucată și niciodată nu bagi în gură mai mult decât poți mesteca.

Îl copleși o senzație bizară de liniște autoimpusă, același gen de liniște autoimpusă pe care o mimase la primele cățărări împreună cu Hutch. Mimată până în clipa în care spaima din pânțele fu înlocuită de încredere. Inspiră adânc, așa cum îl învățase Hutch, și încercă să înăbușe furia prin luciditate.

Ca prin vis, o auzi pe Yael. Suna la aeroport.

Crispin Mueller deține controlul.

David scoase cele două pietre din buzunar și se apucă să le examineze, ignorându-l pe Yosef care trecuse pe lângă el pentru a discuta în hol cu câțiva bărbați ieșiți din camerele învecinate.

Agatul și chihlimbarul păreau ceva mai grele, iar lumina ce licărea jucăușă pe cele două nestemate îi ardea ochii. Strânse degetele și le vârî la loc în buzunar.

L-am urmat o dată pe Crispin. Am acționat din impuls. De data asta nu trebuie să mai joc după regulile lui.

De data asta, își zise David, o să mă bazez doar pe mine. Și o să am mare grijă pe unde calc.

— Cum adică zborurile sunt anulate? exclamă David, stăpânindu-și pornirea de a-i smulge telefonul din mână lui Yael.

— Nu mă crezi? N-ai decât să-i convingi tu pe cei de la El Al să se ridice de la sol în timpul unei alerte de securitate. Sincer, mă îndoiesc că vei reuși.

David trase aer în piept. *Controlează-te*, își spuse în sinea lui.

— Ce fel de alertă de securitate? întrebă el.

— E posibil ca Iranul să lanseze un atac nuclear, spuse ea, neliniștită. Hai să ne uităm la televizor.

O porniră grăbiți spre salon, o încăpere înșirată cu mese lungi acoperite cu fețe din hârtie și scaune roșii de-o parte și de alta. Semăna cu o banală cantină de liceu, cu excepția televizorului mare postat pe peretele din fund. Se așezară alături de Yosef, cu ochii ațintiți la ecran, la fel ca încă vreo doisprezece israelieni tăcuți și îngândurați.

— Dau vina pe SUA și pe Israel pentru petrolierul care a explodat săptămâna trecută în portul Deyyer, o informă pe Yael o femeie mărunțică cu ochelarii atârnați la gât de un lăntișor.

David înlemni. Raportul anunța că numărul victimelor se ridică la trei sute. Nu trecuseră doar câteva zile de când urmărise știrile la televizorul de pe aeroportul din New York? Avea senzația că trecuse o veșnicie de la plecarea sa din Washington.

— Și pentru accidentul ăsta ar trebui să moară milioane de nevinovați? murmură un israelian cu fața rotofeie și aspră. Avem nevoie de o minune, șopti el pătimaș.

— Rabi, el este omul care ar putea săvârși minunea.

Zece capete se întoarseră dintre televizor spre Yosef Olinsky. Zece perechi de ochi îl priviră așezându-și mâna pe umărul lui David.

— Acesta este David Shepherd, rabi Cardoza. A sosit la Safed cu jurnalul său și două nestemate din pieptarul lui *Cohen Gadol*.

În clipa în care sala începu să se frământa, Yael băgă de seamă cum maxilarul lui David tresărea spasmodic. Știa că el se simte încătușat. Știa că se simte neputincios să-și salveze copilul.

— Colaborează cu noi, David, șopti ea rugător, văzându-l pe rabin că se apropie cu mâna întinsă. E singurul mod în care o poți ajuta pe Stacy. Îți jur că poți să pleci imediat ce se redeschide aeroportul. Dar, deocamdată, nu numai de jurnal avem nevoie, ci și de tine. E posibil ca în mintea ta să mai fie ascunse și alte informații. Acesta este locul, unicul loc, în care trebuie să te afli. De dragul lui Stacy și pentru ce a mai rămas din Tzadikimi. Pentru lumea întreagă.

Am încotro? își spuse David. Disperarea făcu front comun cu neputința, dar era conștient că Yael are dreptate.

Îl fixă cu privirea pe rabinul cu chip aspru, un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât el, și îi strânse mâna.

— De unde începem? întrebă el fără să stea pe gânduri.

În timp ce străbăteau uriașul laborator informatic situat la ultimul etaj, rabinul îi făcu o scurtă prezentare a Centrului Gabrieli Cabala.

— Aici studiem fragmentele de papyrus care au fost autentificate de Departamentul de Istorie Antică, spuse el, gâfâind din cauza efortului de a urca scările. După ce sunt descoperite de arheologi, Departamentul le autentifică și le datează, și pe urmă noi introducem copii digitale în computere ca să putem căuta mesajele ascunse de la *HaShem*.

— Rabi, David nu e prea religios, îl întrerupse Yael. S-ar putea să nu cunoască numeroasele nume ale lui Dumnezeu, așa cum e HaShem, și nici puterea acestora.

Și mai multe nume? Oare de ce nu mă miră? gândi David.

— Câte mai sunt? întrebă el cu glas tare.

— Șaptezeci și două, răspunse ea într-un suflet. *HaShem, Adonai, Elohim* sunt unele dintre cele mai cunoscute. *Shekhinah* e numele dat laturii feminine a lui Dumnezeu pe pământ. Misticii meditează asupra fiecărui Nume Sfânt în parte și și-l închipuie în forma sa ebraică.

Rabinul Cardoza zâmbi aprobativ către Yael.

— Bag de seamă că ai învățat multe în timpul petrecut aici.

Se întoarse apoi spre David.

— Ca mistici, suntem de părere că întreaga Tora, dacă elimini spațiile dintre cuvinte, formează încă un nume al Domnului.

— Imposibil de pronunțat, bănuiesc, murmură David.

Rabinul se încruntă puțin, dar se stăpâni să-i răspundă în vreun fel. Printr-o ușă masivă din sticlă, pătrunseră în bibliotecă. În lumina ce pătrundea prin nenumăratele ferestre arcuite, câțiva bărbați cu capetele acoperite de *yarmulke* erau cufundați în studiul fotocopiilor după fragmentele de pergamente împrăștiate ca niște insule plutitoare pe mesele lungi din stejar. Alții, așezați la mese îngropate în cărți, examinau mormane întregi de foi scoase la imprimantă.

Aici au potrivit numele din jurnalul meu cu numele descoperite de ei în pergamente, își dădu seama David.

— Pe Binyomin și pe Rafi o să-i cunoști mai târziu, îl anunță rabinul Cardoza, conducându-l într-o cămăruță izolată. Dar mai întâi să stăm aici. Ai remarcat multitudinea de cărți din bibliotecă. Dar, în clipa de față, nu există decât una pe care mi-aș dori din tot sufletul să o studiez.

Cardoza trase un scaun de lângă o masă rotundă ticsită cu foi și creioane bine ascuțite.

— Pot să-ți văd jurnalul?

David o privi pe Yael care îi înmână jurnalul.

Rabinul Cardoza își scoase ochelarii din buzunarul de la piept și se prăbuși greoi pe un scaun.

— Luați loc. Faceți-vă comozi. Avem multe de discutat și prea puțin timp.

Răsfoi caietul pagină cu pagină, comparându-l cu o foaie luată din vârful teancului. *Ce anume caută?* se întreba David, arzând de nerăbdare.

Minutele treceau fără ca rabinul să-și ridice ochii din jurnal. În momentul în care închise în cele din urmă caietul și își dădu ochelarii la o parte, David mai avea puțin și exploda. Dar cuvintele ce ieșiră de pe buzele rabinului îl ținură de scaun.

— Acest jurnal s-ar putea dovedi chiar mai valoros decât și-a închipuit rabinul ben Moshe.

Cu chipul înnegurat, Yosef tresări și se aplecă în față. Yael nu schiță nici un gest, dar rămase mută de uimire.

— În ce fel? întreabă David. Ați descoperit numele care lipsesc?

— Nu. Pentru asta trebuie să introducem jurnalul integral în computer. În orice caz, la o primă examinare,

am remarcat că există ceva ciudat în modul în care vă apar numele, domnule profesor.

— David. Vă rog.

— Fie. David. În toate fragmentele descoperite, numele se află în aceeași ordine. Nu și ale tale. Prin urmare, de ce numele tale sunt în altă ordine față de cele ascunse în *Cartea Numelor* a lui Adam? E posibil, continuă el, ridicând caietul, ca în jurnalul tău să se găsească cheia unui progres vital.

— Credeți că există un mesaj codat în jurnalul lui David, șopti Yael, entuziasmată.

Cardoza își sprijini mâna pe burtă și încuviință din cap.

— Cred că există un motiv pentru care David a primit numele în *această* ordine. În timpul viziunii mistice i s-au arătat în grup dintr-un scop precis, ca să-i dea numele purtate de Tzadikimi iar aceștia să fie salvați. Dar sunt de părere că *ordinea* în care a primit numele ascunde un alt mesaj. Un mesaj pe care David nu l-a deslușit încă.

Toate privirile se întoarseră spre David. Simțea cum povara de pe umerii săi devine tot mai apăsătoare.

— Și cum fac să-l deslușesc, rabi? Din moment ce timpul ne presează, poate îmi puteți da un indiciu, să mă hipnotizați sau nu știu ce altceva.

— Vai, de-ar fi atât de simplu, oftă Cardoza. Nici unul dintre noi nu este matematician. Și totuși, matematica este cea care ne-a ajutat să descifrăm Tora sacră, Cele Cinci Cărți ale lui Moise: Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronomul. Aici, la Centrul Gabrieli Cabala, folosim aceleași programe computerizate pe care le folosesc

cercetătorii israelieni în studiul Torei. Doar că aici noi le folosim pentru a extrage numele de Tzadikimi ascunse în *Cartea Numelor* a lui Adam.

David încuviință, amintindu-și de vorbele lui ben Moshe despre cartea lăsată moștenire de Adam fiilor săi și transmisă din generație în generație până când i s-a pierdut urma.

Rabinul Cardoza continuă:

— Căci, deși Adam a scris numele tuturor ființelor vii, numele acestor Tzadikimi au fost tănuite în text, astfel încât să nu li se poată afla identitatea.

— Dar eu nu am scris decât numele purtate de Tzadikimi. Vreți să spuneți că printre ele ar mai putea fi ascunse și alte informații? zise David cu degetele încleștate pe mânerul scaunului.

— Asta urmează să aflăm.

Rabinul ridică jurnalul și se îndreptă către ușă.

— Binyomin, îl strigă cu blândețe pe unul dintre bărbații cu *yarmulke*, care se ridică de îndată și se apropie grăbit, cu fruntea spână lucind în contrast cu tichia neagră.

— Binyomin, fă o copie după jurnalul domnului profesor și apucă-te degrabă să-l studiezi. O să observi că numele lui sunt într-o altă ordine decât cea de pe pergamente. Încearcă să descoperi care ar putea fi motivele. Nu trebuie să-ți repet cât de urgentă e toată treaba.

Bărbatul prinse cartea în mâinile sale grăsulii și o luă din loc fără să scoată un cuvânt.

— Cum procedează ca să găsească un mesaj codat? se interesă David perplex.

Nu-și putea imagina cum funcționează un program de decodare.

— E un proces complicat, dar am să încerc să-ți explic cât mai simplu și mai succint.

Cardoza se întoarce la masă și își împinse tichia un pic mai spre față. Tuși ușor ca să-și limpezească vocea și îl fixă pe David cu o privire sinceră.

— Mai întâi de toate, trebuie să înțelegi că în *alef-bet*-ul ebraic totul este curios. Fiecare literă posedă propriile puteri mistice.

— Ca și nestematele.

David se aplecă în față, cuprins de o dorință subită de a crede că toate aceste presupuse puteri se vor uni și își vor face simțită prezența. Că jurnalul lui cuprindea încă un capitol, iar misticii din oraș îl vor ajuta să-l găsească.

— Exact ca nestematele, zise rabinul privindu-l în ochi. Că tot veni vorba, dă-mi-le.

CAPITOLUL 43

ÎNTR-UN SAT SCOȚIAN

— Mai vrei niște ceai, fiule?

Mâna ațoasă a episcopului Ellsworth tremura în momentul în care turnă ceaiul Ceylon în ceașca lui Dillon McGrath. Dillon nu putea să nu remarce cât de mult se subrezise episcopul acum când se apropia de pensionare.

— Regret nespus că nu te pot invita la cină, mai ales că ai bățut atâta drum ca să mă vezi, dar, din păcate, avionul spre Londra pleacă în mai puțin de trei ore.

Episcopul ridică stânjenit din umeri și îl privi pe Dillon cu ochii săi blânzi și cenușii.

— Îmi pare rău că trebuie să te zoresc. Avem atâtea lucruri de depănat.

— Nu e nevoie să vă scuzați, Excelență. Mie îmi pare rău că am venit neanunțat într-un moment atât de nepotrivit.

Fără nici cel mai mic regret, Dillon sorbi puțin din ceaiul în care turnase o picătură de lapte. Întinse mâna spre platoul cu prăjituri cu lămâie pe care menajera îl așezase

pe măsuta din mijloc înainte să-i ureze episcopului „un weekend plăcut” și să plece acasă.

În căsuța modestă de țară nu mai erau decât ei doi. Părea atât de mică și de neînsemnată în umbra ruinelor castelului ce fusese odinioară reședința estivală de vânătoare a familiei regale.

Și totuși, băgă de seamă că vesela era de cea mai bună calitate, fața de masă era din cea mai scumpă pânză irlandeză, și că episcopul era îmbrăcat ca pentru o seară la operă și nicidecum pentru o vacanță târzie în sudul Franței. Până și perdelele erau din dantelă lucrată de mână, iar ceasul octogonal de pe perete era din aur masiv, cu limbile și cifrele din obsidian.

Dar, dincolo de toate comorile care împodobeau căsuța modestă, ceea ce îi atrase cu adevărat atenția, deși nu îndrăzni să-i dea ceva de înțeles bătrânului, era inelul de pe arătătorul drept.

Rubinul, montat în aur, lucea ca un strop de sânge. Era exact cum îl văzuse cu ani în urmă la conferința de la Roma pe când nici nu visa la simbolul inscripției gravate pe suprafața șlefuită. Tăietura caboșon era identică cu a pietrei despre care îi vorbise David. Identică cu celelalte unsprezece pietre descrise în cartea de căpătâi.

Dillon înghiți și ultima fărâmbă de prăjitură și își linse buzele. Era singura soluție ca să-și ia ochii de la inelul episcopului care începuse deja să strângă masa.

— Dați-mi voie să vă ajut.

Dillon se ridică și apucă tava masivă din argint. Își urmă gazda în bucătărie și lăsă tava pe bufet în vreme ce episcopul îngână un „mulțumesc” peste umăr. Dar în loc

să se întoarcă în salon ca să ia și restul de prăjituri, Dillon apucă un ceainic solid, cu piciorușe, și îl pocni pe episcop în cap. Urmă un trosnet care-ți întorcea stomacul pe dos.

Bătrânul preot firav se prăbuși în față, izbindu-se cu nasul de robinet înainte de a se prăvăli pe podea.

În clipa în care îngenunche lângă trupul episcopului și îi apucă mâna dreaptă, Dillon nu simțea altceva decât dispreț. Strângând din dinți, trase de inelul vârât pe degetul uscățiv al bătrânului.

Era înțepenit și nu voia cu nici un chip să iasă de pe încheietura umflată. Dillon se ridică în căutarea detergentului de vase și turnă puțin lichid peste deget. Dintr-o singură mișcare, inelul sări de pe deget ca un dop dintr-o sticlă de șampanie.

Dillon rămase o clipă cu ochii la faimoasa nestemată înainte de a și-o pune pe deget. *Reuven*. În sfârșit, distingea inscripția ebraică.

— Se pare că o să pierdeți avionul, Excelență.

Sări peste trupul inert întins pe podeaua lustruită și apucă plicul pe care episcopul îl așezase pe valiză. Într-unul din colțuri se vedea însemnul Lufthansa. Dillon aruncă o privire grăbită în el, zâmbi și îl puse în buzunarul de la piept.

— Sper că nu ați omis să cumpărați și asigurarea de călătorie, Excelență.

O secundă mai târziu, se urcă pe bicicleta cu motor închiriată și se năpusti pe drumul de țară umbrit de copaci ce avea să-l ducă înapoi la abație. Bagajele îl așteptau deja făcute.

Avionul său pleca în mai puțin de trei ore.

CAPITOLUL 44

Rabinul Cardoza așteptă răbdător ca David să scoată pietrele din buzunarul pantalonilor.

Acum, când sosise vremea să se despartă de ele, pe David îl încerca o oarecare împotrivire, deși știa prea bine că aici era locul lor. Totuși, agatul îi aparținea de aproape două decenii. Era ciudat să se despartă de el.

Oftă și le depuse în palma dolofană a lui Cardoza.

Rabinul se uită la cele două pietre ca și când ar fi fost darul cel mai de preț.

— Unde le veți ține? întrebă David.

Rabinul își ridică privirile luminate de recunoștință și speranță.

— Într-un loc sigur. Alături de celelalte pe care le-am recuperat din pieptarul Înaltului Preot. Trebuie să ne rugăm ca, odată reunite, să-și îndeplinească puterile ce pot fi vitale în această bătălie.

Cardoza strecură pietrele într-un săculeț pe care îl scoase din buzunarul cămășii albe cu mâneci lungi. După aceea îl puse la loc și își aranjă încă o dată tichia, aruncând

o privire dezaprobatore în momentul în care se auzi zbârnăitul telefonului lui David.

David îl scoase grăbit din buzunar, cu inima strânsă.

— David... Vai, David...

Era Meredith. Glasul îi tremura atât de puternic încât fu nevoit să se concentreze pentru a o putea auzi. Pe măsură ce asculta, din cauza greutății din piept simțea că i se învâрте pământul sub picioare.

— La ce spital ești? reuși să o întrebe în clipa în care femeia făcu o pauză. În regulă. Încearcă să te liniștești. Te sun imediat ce aflu ceva. O s-o aduc înapoi, Meredith. Îți jur că o s-o aduc înapoi.

Închise telefonul fără să-și revină din stupoare. *Hutch a murit. Meredith e grav rănită. Iar Stacy...*

Încetul cu încetul, băgă de seamă că toți cei adunați în cameră îl privesc nelămuriți.

— David? rosti Yael, palidă ca ceara.

— Avea un ochi albastru și unul căprui, spuse David răgușit.

— Cine, David? întrebă Yael, ridicându-se și venind spre el. Despre cine vorbești?

David închise ochii prin fața cărora se perinda o imagine numai de el văzută — Stacy prizoniera unui monstru.

— Asasinul care a luat-o pe Stacy.

O oră mai târziu, rabinul Cardoza îl privea cu un amestec de compasiune și grabă.

— Îmi dau seama că ți-e mintea în altă parte, dar trebuie să acționăm cât mai avem timp. Ești gata să afli despre puterea literelor și a numerelor?

Nu cred că pot face prea multe în momentul de față, își zise David, încă buimac. Zborurile din Orientul Mijlociu sunt încă anulate așa că n-am cum să ajung la Londra, să dau de Crispin Mueller și să-l rup în bucăți cu mâinile mele.

— Vă ascult.

— Perfect.

Rabinul se aplecă în față pe scaun și îi făcu semn să se așeze alături.

— Aici folosim zilnic litere și numere pentru a desluși mistere. Ți amintești de *alef-bet*-ul ebraic? Douăzeci și două de litere, dintre care cinci se scriu diferit dacă sunt poziționate la finalul unui cuvânt, adăugă el.

David încuviință din cap.

— Atâta lucru mi-a rămas și mie în cap de la orele de *bar mitzvah*. Dar cam asta e tot.

— Ceea ce mă îndoiesc că ai învățat, reluă rabinul, este faptul că fiecare literă ebraică are propria putere mistică, o energie sau vibrație unică. De asemenea, fiecărei litere îi corespunde o valoare numerică.

Îi dădu lui David un tabel cu alfabetul ebraic și începu să mâzgălească în grabă primele litere pe o foaie albă — *alef, bet, ghimel, dalet, hei* — numerotându-le pe măsură ce scria.

— Numerologia ebraică se numește *gematria*. Primelor zece litere le corespund numere de la unu la zece. Astfel, *alef* este egal cu unu, *bet* cu doi, și așa mai departe.

— Dar după zece? întrebă David, privind tabelul.

Răspunsul îl află de la Yael.

— Numeri din zece în zece. Apoi din sută în sută. O tehnică similară a folosit și Iulius Cezar când a construit Imperiul Roman în Galia. Folosea coduri pentru a trimite mesaje secrete.

David își trecu degetele prin păr.

— Sper că nu aveți de gând să mă supuneți vreunui test.

— Fără teste. Timpul nu ne permite să te învățăm decât câteva exemple banale, îl liniști Cardoza.

Pe neașteptate, David înșfăcă tabelul și se apucă să-l studieze cu mai mare atenție.

— Litera *Lamed* este egală cu numărul treizeci, murmură el. Iar *Vav* e șase.

Își ridică privirile, încântat de descoperirea făcută.

— *Lamed Vav*. Treizeci și șase. Cei Drepti, de-aia li se spune *Lamed Vavniki*.

— Exact.

Yael dădu ocol mesei ca să se poată uita peste umărul lui.

— Exact așa misticii aplică gematria. Și cabaliștii cred că există o interconexiune între cuvintele din Tora care au aceeași valoare numerică. Iar prin cercetarea acestor cuvinte legate între ele, se pot scoate la iveală sensuri ascunse.

— Sensuri ascunse?

— Mai profunde, îl lămuri ea, dându-și părul după ureche. În Tora există mai multe niveluri ale cunoașterii, unele la suprafață, iar altele într-atât de adânc ascunse

încât după mai multe secole misticii tot nu reușesc să le scoată la lumină.

— Nu doar evreii folosesc gematria, îl informă Yosef. La fel procedează și arabii. Iar sufiții o folosesc pentru a explora sensurile profunde ale Coranului.

— Unii sunt de părere că inclusiv Părinții Fondatori ai Statelor Unite ale Americii au utilizat gematria atunci când au compus sloganul vostru național, *e pluribus unum* — din mai mulți, unul, zise rabinul. *Echad*, echivalentul ebraic pentru „unu”, are o valoare numerică egală cu treisprezece. Statele Unite, *un* stat sub care s-au unit cele *treisprezece* colonii inițiale.

— E uimitor, exclamă David, scuturând din cap. Tata a fost senator al SUA. I-ar fi făcut mare plăcere să afle aceste lucruri.

O bătaie timidă la ușă îi întrerupse.

— Da, Rafi, intră, i se adresă rabinul bărbatului înalt și uscățiv care aștepta șovăitor în pragul ușii.

— Tocmai am primit un e-mail de la Avi Raz. Singurul Percy Gaspard pe care l-a găsit a murit acum șase luni într-un incendiu suspect.

David și Yael își aruncară o privire. Încă un Lamed Vavnik ucis. Rabinul Cardoza tuși ușor cu o expresie gravă.

— Mulțumesc, Rafi.

Când bărbatul se întoarse la treabă, rabinul își verifică ceasul.

— Trebuie să continuăm, murmură el. Să trecem la codurile Torei.

David se concentrează, iar rabinul își începu explicațiile.

— Codurile Torei nu sunt ceva nou. De mii de ani circulă teorii despre mesaje secrete. Nu mai târziu de 1291, Rabbeinu Bechaye le-a menționat în lucrarea sa despre Cartea Genezei. În secolul al XVI-lea, misticul R. Moshe Cordovero i-a preluat teoria conform căreia fiecare literă din Tora este plină de sensuri divine.

— Până și Isaac Newton a fost de părere că în Biblie există mesaje ascunse, interveni Yael. Dar în ciuda inteligenței sale, nu a reușit niciodată să o dovedească.

— Fiindcă s-a născut prea devreme, chicoti scurt Yosef. Ar fi avut nevoie de un computer ca să găsească dovada.

Cardoza desfăcu dopul unei sticle cu apă și luă o înghițitură zdravănă.

— Așa e, David. Și iată de ce până în secolul XX nimeni nu a găsit mesajele secrete. Codurile sunt mult prea subtile pentru a fi detectate cu ochiul liber.

— Tastează SLE, îl îndemnă Yosef.

David ridică din sprâncene. SLE?

— Și asta înseamnă?...

— Secvențe de litere echidistante, zise rabinul și se lăsă pe speteaza scaunului. E metoda prin care computerul detectează cuvinte sau sintagme ascunse în Tora și alte scrieri. Acestea se evidențiază în manuscris pentru că literele ce alcătuiesc cuvintele ascunse se găsesc la intervale echidistante una față de alta.

David se încruntă.

— Luați-mă mai ușor.

— Să presupunem că îți alegi un punct de pornire în Tora.

David trebuia să admită că rabinul Cardoza era un profesor peste măsură de răbdător.

— Începând de la litera aleasă, programezi computerul să „sară” înainte sau înapoi un x număr de litere. Să zicem zece, ca să fie mai clar. Așadar, computerul sare la cea de a zecea, a douăzecea, a treizecea literă, și așa mai departe, dând naștere unei înșiruii formate din fiecare a zecea literă.

Spre ușurarea lui David, începea în sfârșit să priceapă tiparul.

— Odată ce-ai obținut șirul, îl iei la mână și cauți cuvinte sau sintagme prin tot acel amalgam?

— Exact.

Ochii adânciți în orbite ai rabinului străluciră confirmativ.

— Cu ajutorul computerului poți programa SLE-ul în toate felurile posibile, înainte, înapoi, pe diagonală, orizontală sau verticală. Poți modifica atât lungimea secvenței, cât și direcția de căutare din orice punct dorit. Îți dai seama, bănuiesc, că o asemenea căutare e practic imposibilă doar cu creionul și o foaie de hârtie, chiar dacă îi dedici ani de zile.

— Dar computerul o poate realiza cât ai clipi, încuviință David. Când ai cercetat fragmentele din *Cartea Numelor* a lui Adam ce secvență ai folosit pentru Tzadikimi?

Ochii rabinului sclipiră scurt. Yosef zâmbi, dar răspunsul îl află de la Yael, al cărei glas răsună adânc și gutural în liniștea bibliotecii.

— Treizeci și șase. Secvența care să scoată la iveală numele acestor Tzadikimi a fost de treizeci și șase de litere.

O clipă, David nu scoase nici un cuvânt. Încerca să permită informațiilor abia primite să se sedimenteze. Brusc, îl cuprinse sentimentul propriei micimi în momentul în care conceptul cunoașterii absolute — imensa strălucire a lui Dumnezeu și scopul tuturor lucrurilor, de-a lungul infinitului timpului — îl lovi ca un trăsnet. Deși Adam dăduse nume tuturor ființelor lui Dumnezeu și le însemnase într-o carte scrisă de propria-i mână, Dumnezeu tănuise un secret în paginile acesteia. Numele tuturor sufletelor cu adevărat curate.

Pe David îl durea capul din cauza efortului de a descifra misterul.

— Dumnezeu cunoaște totul, rosti rabinul cu blândețe. Încă de la începuturi, de pe vremea când Adam își scria cartea, El a știut identitatea acestor Tzadikimi din fiecare generație.

David se ridică din scaun și începu să se plimbe prin cameră în vreme ce ceilalți îl urmăreau în tăcere.

— Avem liberul arbitru, la fel ca și Adam, reluă Cardoza. Domnul nu i-a impus ce să scrie și, cu toate astea, totul se găsește în cartea lui Adam.

— Numele tuturor acestor adevărați sfinți de la începutul timpurilor..., murmură David. Ascunse în lista întocmită de Adam cu toate ființele vii.

Până atunci stătuse cu fața la ușa din sticlă, cu privirile pierdute la oamenii care lucrau la mese, dar brusc se răsuci spre cei aflați în cameră cu el.

— Dacă Dumnezeu a știut numele tuturor acestor Tzadikimi, înseamnă că a știut și numele membrilor sectei Gnoseos și ai altor dușmani ai Săi.

— Amaleciții, zise Yael, făcând ochii mari. La fiecare generație, aceștia se ridică împotriva poporului evreu și a lui Dumnezeu.

— Amaleciți? întrebă David, nelămurit.

Nu mai auzise niciodată termenul.

— Tribul care i-a urmat pe israeliți prin deșert după ce au scăpat din Egipt, îi explică rabinul Cardoza. I-au atacat din spate pe israeliți și au ucis mii dintre ei. Cartea Exodului povestește bătălia și faptul că în momentul în care Moise și-a ridicat brațele către Dumnezeu, israeliții i-au învins pe amaleciți, dar când i-au obosit brațele și le-a coborât, amaleciții au biruit. Atunci, Aaron și Or i-au venit în ajutor. Fiecare îi sprijinea câte un braț și amaleciții au fost zdrobiți.

Yosef oftă obosit.

— Deși poporul lui Israel i-a masacrat în cele din urmă pe amaleciți, rabinii noștri insistă să ne aducem mereu aminte de ei. Vezi tu, David, la fiecare generație tribul lui Amalec se ridică pentru a distruge poporul evreu. S-a întâmplat de nenumărate ori. Haman, Herod, Hitler, și chiar și astăzi...

La fiecare generație. Cuvintele îi înghețară inima lui David.

— Care e gematria în cazul amaleciților? întrebă el.

— Două sute patruzeci, îl informă rabinul. De ce?

David se năpusti spre ușă și examinează biblioteca.

— Unde e Binyomin? Îmi trebuie jurnalul meu.

Rabinul îl privi mirat, apoi fără o vorbă se strecură pe lângă el în căutarea cabalistului. Yael se întoarse spre David.

— De ce-ți trebuie? La ce te gândești?

— Ați căutat prin fragmentele din cartea lui Adam numele adeptilor sectei Gnoseos cu o secvență de două sute patruzeci?

— Din câte știu eu, nu, zise Yael. Hai s-o-ncercăm și pe-asta. S-ar putea să ai dreptate.

La întoarcerea rabinului urmat de Binyomin, David le explică teoria sa.

— Cred că ar trebui să cercetăm atât fragmentele cât și jurnalul cu o secvență de două sute patruzeci. Poate că reușim să descoperim identitățile membrilor Gnoseos și să-i atacăm pe la spate înainte să-și ducă planul la îndeplinire.

Ochii rabinului se luminau plini de speranță.

— Repede, Binyomin. Împarte copii după jurnalul lui David întregii echipe. Spune-le să ruleze o secvență de două sute patruzeci simultan pe jurnal și pe pergamente.

Se prăbuși în scaun și se frecă la ochi.

— Cât timp așteptăm, vreau să-mi povestiți tot ce-ați aflat de la rabinul ben Moshe, *alav ha'shalom*, fie-i amintirea binecuvântată.

David scotoci prin geantă și scoase tașca rabinului pe care o așeză pe masa din mijloc.

— Jurnalul meu nu e decât o parte a misterului, rabi. Împreună cu Yael am încercat să aflăm care este legătura dintre ben Moshe, cartea asta de tarot, zise el și puse cartea pe masă, și un tipograf evreu din Cracovia care a fost ucis de curând pentru a i se lua matrițele.

David băgă din nou mâna în geantă.

— Cartea asta am luat-o de la un Înger al Întunericului care a încercat să ne omoare la New York, continuă el, trist. E identică cu cartea rabinului, cu excepția numerelor de pe spate.

David împrăștie pe masă toate obiectele, străduindu-se să nu se gândească unde se află Stacy și ce i-ar putea face Crispin Mueller.

CAPITOLUL 45

SOUTHAMPTON, ANGLIA

Pentru Geoffrey Bales sau ceilalți doi Îngeri ai Întunericului obținerea unui permis de liberă trecere s-a dovedit doar o formalitate. Scrisorile lor de acreditare erau impecabile. Lordul Hallister se pusese chezaș pentru ei și le făcuse rost de toate documentele necesare. Și de ce nu ar fi făcut-o? Ajutarea unui Înger al Întunericului a cărui misiune este de a-i elimina pe cei din urmă Tainici era o mare onoare și, pe deasupra, va fi în avantajul lui în momentul în care membrii Gnoseos aveau să se înalțe din Arcă. *Alături de noi, el va fi unul dintre eroi*, își zise Bales în intimitatea apartamentului închiriat, în timp ce își puneă uniforma verde-închis de hamal.

Pantalonii erau un pic cam lungi, dar nu avea încotro. Nu avea timp de croitorie. Diseară, Lionel va ascunde și ultimele arme în zidul toaletei bărbaților de pe chei. Nimeni nu bănuia că în spatele suportului metalic pentru hârtie igienică se ascundea un întreg arsenal. Și nimeni nu

bănuia că trei dintre hamalii de serviciu în ziua acostării navei *Queen Mary 2* se vor bate pentru privilegiul de a se ocupa de un pasager unic.

Bales avea o presimțire bună în legătură cu ultima lui misiune. Se duse la oglinda prăfuită pe care lipise o poză lucioasă cu Cherle. O cercetă fără nici o grabă, străduindu-se să rețină fiecare rid sau cută de pe chipul zâmbitor al bărbatului.

Rânji, convins că va băga un glonț în beregata lui Cherle înainte să se obișnuiască să simtă pământul sub picioare.

ARCA

Așezat de partea cealaltă a pătuțului în care Stacy începuse să se foiască, Crispin pufni pe nas. Cămăruța subterană mirosea a aer stătut și a medicamente. Îi dispăcea mirosul căci îl ducea cu gândul la anii petrecuți în întuneric, la spitalul în care își risipise anii tinereții. Într-un fel, era cât se poate de echitabil ca această copilă, atât de dragă lui David Shepherd, să zacă leșinată în acel pătuț.

Fiecare primește ceea ce merită. Îi venise vremea lui Shepherd să plătească.

Cât de ironic era faptul că preaiubita „fiică” a lui David Shepherd părea să fie cam de aceeași vârstă cu creatura aceea Abby. Culoarea pielii era ușor diferită, dar amândouă erau rumene ca niște adolescente care se pregătesc să devină femei. Același păr mătăsos până la umeri, aceeași gură cu buze pline și inocente, și un soi de promisiune stângace a feminității viitoare.

Îl străfulgeră o idee și pulsul i se accelera. *Poate că cea mai chinuitoare pedeapsă pentru Shepherd nu este moartea ei, ci gândul că o voi lua cu mine în lumea nouă, un alt recipient alăturat celorlalte femei alese...*

Crispin tresări. Ce-i trecea prin minte? Fata aceasta nu era Abby. Era unul dintre Cei Tainici. Trebuia să moară pentru ca toți Gnoseos să trăiască și să se ridice spre Sursa primordială.

Fie. Preanobilul David va fi și așa destul de chinuit de propria-i neputință de a o salva pe ea și lumea întreagă.

Prin pereți își făceau loc scâncete ușoare. Iarăși femeile. Recipientele prizoniere. Îl distra ideea că își puteau imagina că le va lua cineva în seamă. Nu peste mult timp vor fi scoase din țarc. Iar el, Șarpele, va avea întâietate în alegerea recipientului care să-i ducă sămânța în lumea nouă. Izbucni într-un hohot de râs zgomotos, un sunet gutural ce părea să izvorască din adâncul pieptului.

Fata deschise brusc ochii.

Migrena o făcu să se strâmbe de durere. Avea senzația că prin creier îi trec șocuri electrice repartizate alternativ cu bătăile inimii. Pentru o clipă totul i se păru cenușiu, apoi clipi de mai multe ori și reuși să distingă tavanul jos și grosolan de deasupra capului.

Mișcă-te. Străduiește-te. Ridică-te în capul oaselor.

Izbuti să-și ridice capul de pe pernă dar se prăbuși la loc, îngreșată.

Râsete. Se auzeau râsete. Aceleași pe care le auzise prin vis. Anevoie, luptându-se cu camera ce părea să se învârtă, își întoarse privirile spre sursa sunetului.

Bărbatul care o privea aducea cu un leu pe care îl văzuse la Grădina Zoologică din San Diego. Un păr lung și arămiu îi acoperea ochii, iar zâmbetul său era sălbatic. Se lipi de perete, încercând să se țină cât mai departe de el, dar sfârși prin a-i stârni noi hohote de râs.

Bărbatul se ridică de pe scaun și veni spre ea.

— Ce anume te face atât de deosebită? Am citit undeva că sufletele Celor Tainici nu sunt acoperite de un înveliș la fel ca cele ale muritorilor de rând. Pe ei nimic nu îi desparte de divinitate.

Stacy se ghemui și mai mult în perete, ferindu-se de săgețile din privirile lui.

— Ce... tot... spuneți?

Bărbatul își îndreptă spatele și strânse din dinți.

— Ai dreptate. Habar nu ai, așa e? Nici unul dintre voi nu știe nimic. De ce îmi mai pierd timpul?

Îi întoarse spatele și porni spre ușă. În curând, nu va mai conta.

— Vine tatăl tău vitreg după tine, o anunță el, ajuns în pragul ușii. Vești bune, nu? Pentru mine, nu și pentru tine. Fiindcă o să-l omor de îndată ce recuperez obiectul pe care mi l-a furat.

Crispin ridică brațele, într-un gest de încurajare.

— Stai liniștită. Nu te voi omorî imediat. Mai întâi o să-l pun pe el să se uite cum te omor.

CAPITOLUL 46

David se trezi la auzul telefonului și țâșni din fotoliu. *Când ațipise?* În momentul în care își limpezi ochii, își dădu seamă că îl trezise țârâitul imprimantei care scotea ultima analiză a jurnalului. Telefonul stătea neclintit ca o stâncă și se încărca pe masa din fața lui.

De ce nu-l mai sunase Crispin?

Așteptarea era sfâșietoare. Exasperantă. David avea sentimentul propriei inutilități. Își epuizase toate resursele, indiferent ce își închipuiau ceilalți că ar fi ascuns în mintea lui. Nu mai primise nici un nume nou. Era secătuit. Toată noaptea, Cardoza și ceilalți se străduiseră să-i decodaze jurnalul. Dar el nu știa nimic despre foile scoase la imprimantă, despre incantații ori rugăciuni sacre. Munca lui acolo luase sfârșit. Stacy avea nevoie de el.

Londra era ultimul loc în care îl văzuse pe Crispin Mueller. Era unicul loc din care s-ar fi gândit să înceapă.

În sfârșit, iranienii s-au retras, alarma de securitate a încetat, iar aeroportul s-a redeschis în jurul orei 4 dimineața. Avea avion la două după-amiaza.

Își întinse mușchii încordați și se îndreptă împleticindu-se spre ușă cu ochii la cei care munceau pe brânci în camera alăturată. O zări pe Yael, cu părul prins într-un coc neglijent, urmărind atentă peste umărul tatălui ei. Nesomnul își lăsase amprenta pe obraji ei trași și totuși radia aceeași grație severă pe care o remarcase încă din clipa în care intrase în biroul rabinului ben Moshe.

Imediat, tânăra își înălță capul, ca și când i-ar fi simțit privirile, și îi aruncă un zâmbet palid.

— Ți-ar prinde bine o gură de aer proaspăt, îi spuse Yael.

— Du-l pe David să vadă probabil singurul răsărit pe care îl va apuca la Safed, o îndemnă Yosef, abătut. E de-a dreptul spectaculos și ar putea fi ultimul nostru răsărit.

David coborî tăcut scările alături de ea. În salon, era pregătit un mic bufet din fructe, brânză, măslina și sucuri. În timp ce David turna cafeaua în ceștile termoizolante, Yael apucă o portocală și un cuțit pentru decojit. Aruncară o privire la întunericul care începea să se risipească și ieșiră afară cu picnicul frugal, încă marcați de cuvintele sumbre rostite de Yosef.

— Poți să duci ambele cești? îl întrebă Yael. Vreau să te duc undeva.

Traversară în liniște străzile pietruite sub bolta cenușie pe care se nășteau primele raze de lumină, iar orașul Safed se înfioră sub adierea unei noi zile.

— Cine știe cât timp ne-a mai rămas, șopti Yael în momentul în care dădură colțul și o luară pe o potecă îngustă. Zile, ore. Dar totuși...

— Te înțeleg. Dar nu putem să ne dăm bătuți, nu?

— Soțul meu nu s-a dat bătut, zise Yael și îi oferi câteva felii de portocală. Înainte să fie trimis în Liban, Yoni a avut un vis. Un vis de pace. O pace care se va instaura cu mult după ce el nu va mai fi.

Yael se opri la intrarea într-un cimitir brăzdat de morminte, unele năpădite de iarbă, altele bine întreținute și frumos aliniate printre aleile străjuite de smochini. David băgă de seamă că fiecare moviliță era frumos împrejmuțată cu un brâu de cărămizi și ciment și acoperită de verdeață.

— Aici e îngropat, în cimitirul militar. Nu avea decât douăzeci și opt de ani.

Se întoarse spre David, cu ochii înnegurați de osteneală și deznădejde.

— Îmi pare nespus de rău, rosti David cu blândețe.

Yael vârî cuțitul în buzunarul pantalonilor militari și se aplecă să culeagă câteva pietricele pe care le puse în ceașca goală.

Inconștient, David o prinse de mână. Avea degetele călduțe și puternice și zvâcnind de viață la fel ca și ea.

— Îmi pare rău pentru soțul tău și pentru că ieri m-am pierdut cu firea. Nu meritai.

— *Lo davar*, nu-i nimic. Ai uitat că sunt o *Sabra*¹? Noi, evreii israelieni, suntem precum cactusul după care am fost numiți, duri și țepoși la exterior, dar blegi și sentimentali la interior. Să nu mai spui asta nimănui.

— Blegi și sentimentali? Chiar așa? întrebă David, zâmbind ironic, uimit să descopere că este atât de iertătoare.

¹ Termen folosit pentru a desemna un evreu născut în Israel.

Într-un alt loc și un alt timp, poate că ar fi sărutat-o. În schimb, el îi dădu drumul la mână și o urmă pe cărăruia din cimitir.

Merseră câțva timp până ce ajunseră la o piatră funerară pe care stătea gravat *Yonaton HarPaz*.

— Să știi că sufletul lui este încă aici, zise ea, cu ochii pierduți pe suprafața înverzită a mormântului. Cabaliștii cred că, la moartea cuiva, *nefesh*, cea mai joasă dintre cele trei dimensiuni care alcătuiesc sufletul, plutește veșnic pe deasupra mormântului. Rabinul Cardoza mi-a spus că *nefesh* rămâne în urmă ca să apere sufletul celui viu în vremuri de restriște, iar cele două dimensiuni superioare, *ruach* și *neshamah*, se îndreaptă către tărâmurile mai înalte.

— Fără îndoială, acestea sunt vremuri de restriște, mărturisii David. Dar cum ne pot ajuta?

— Rabinul mi-a explicat că în momentul în care cei vii vin la cimitir pentru a cere ajutorul celor trecuți în neființă, *nefesh* se înalță spre tărâmul lui *ruach* și îi aduce la cunoștință necazurile celor rămași pe pământ. La rândul său, *ruach* o pornește spre tărâmul lui *neshamah*, cel mai apropiat de Dumnezeu, iar *neshamah* intervine și îl roagă pe Dumnezeu să fie milostiv cu lumea.

— De-asta suntem aici, nu? Ca să-l rugăm pe *nefesh*-ul lui Yoni să-i amintească lui Dumnezeu de necazurile care s-au abătut asupra noastră. Și să-i ceară ajutorul.

David își plecă ochii spre ferigile grațioase de pe mormântul lui Yoni, străduindu-se să înțeleagă atât ierarhia cât și coeziunea existente într-un suflet. Dintotdeauna i se spusese că fiecare persoană are propria-i linie directă cu

Dumnezeu, că orice intermediar este inutil. Te poți duce la sinagogă și recita rugăciunile străvechi, sau poți merge oriunde altundeva și rosti rugăciuni izvorâte din suflet. În ochii lui Dumnezeu toate sunt permise.

Aceasta era învățătura iudaismului tradițional. Toate aceste credințe mistice ale cabaliștilor încă i se păreau stranii. Și totuși, amintindu-și de propria-i experiență în apropierea morții și de tot ceea ce învățase în zbuciumul ultimelor zile, ideea că Yael i-ar putea cere sufletului soțului ei să intervină pe tărâmul ceresc i se părea la fel de logică ca sufletele neîntinate care îl imploraseră să intervină în numele lor pe tărâmul material.

O privi cum se apleacă ca să depună pietricelele pe mormântul lui Yoni, alături de cele deja existente. David știa motivul, la fel procedase și el la mormântul părinților săi. Yael lăsa în urmă o mărturie a trecerii ei.

O atinse ușor pe umăr și se îndepărtă pentru a-i acorda o clipă de intimitate. Pașii îl conduseră la niște trepte din ciment care duceau la poalele colinei. Începu să coboare și, odată ajuns jos, dădu peste un alt cimitir. Era mai vechi, mai neobișnuit, dar la fel de tihnit, cu vizitatori ce se rugau la mormintele vopsite în culoarea cerului și acoperite cu pietre.

În momentul în care citi câteva dintre numele gravate pe pietrele funerare, înțelese că era un străvechi loc de îngropăciune pentru cabaliștii renumiți.

Pe măsură ce străbătea cimitirul scăldat în lumina soarelui, îndreptându-se spre ieșire, se simți copleșit de un puternic simț al istoriei. Hoinări pe potecile din preajmă ce duceau în susul colinei. Fără să-și dea seama, se trezi pe

o alee unde un indicator cu litere albe pictate pe un fundal albastru îi arăta încotro se află Sinagoga Abuhav.

David traversă micuța curte exterioară presărată cu pietre cafenii ocrotite de umbra copacilor și pătrunse în vechiul *shul*.

Interiorul era spațios și golaș. Își întinse gâtul să arunce o privire la tavanul boltit aflat cu patru etaje mai sus și împresurat de ferestre pătrate. Podeaua din piatră și mozaic strălucea în lumina dimineții. Îl usturau ochii și o vagă durere de cap îl făcu să se încrunte.

Își întoarse atenția către pereții pictați într-un albastru liniștitor. Deasupra, se legănau nenumărate candelabre, iar arcadele zvelte mărginite de frunzulițe dantelate se întindeau până la frescele care împodobeau domul.

— Superb, nu-i așa?

David nici măcar nu tresări la auzul glasului lui Yael.

— Într-adevăr. Și pe deasupra impresionant, răspunse el, fără să se întoarcă.

— Nici nu-ți poți imagina.

Femeia se opri în dreptul lui, bucurându-se de frumusețea calmă a locului în care se aflau.

— Această sinagogă abundă în simbolism cabalistic. Domul nu este doar o capodoperă arhitecturală, ci simbolizează credința iudaică într-un singur Dumnezeu. Iar cele patru coloane, zise ea, arătând spre ele, reprezintă atât cele patru elemente ale creației — aerul, apa, focul și pământul — cât și cele patru lumi ale Cabalei — cea materială, cea emoțională, cea intelectuală și cea spirituală.

David le dădu ocol, mângâind una dintre coloane și grilajul albastru ce înconjură *bimah*-ul, platforma înaltă de la care sunt citite pergamentele Torei după ce sunt scoase din Chivotul Legii.

— Ai observat cele șase trepte care duc la *bimah*? întrebă Yael, văzându-l că se apropie de platforma îmbrăcată în albastru. Simbolizează cele șase zile ale săptămânii, iar *bimah* — mai înaltă decât ele, o simbolizează pe cea de-a șaptea, cea mai sfântă dintre zile, Sabatul.

Migrena lui David se agrava. Fără să rostească vreun cuvânt, se îndreptă spre pictura reprezentând zidul vestit al Ierusalimului. Era încadrată de trei chivoturi, trei lăzi înalte din lemn care adăpostesc pergamentele Torei. Spre uimirea lui, descoperi că oriunde s-ar fi poziționat în fața picturii, strada de pe fundalul acesteia părea să fie mereu îndreptată spre el ca și cum s-ar fi aflat chiar în direcția ei.

— Și asta nu e tot, zâmbi Yael, făcându-i semn către chivoturi. Fiecare are scopul său, câte unul pentru fiecare patriarh, Avraam, Isaac și Iacob. Iar arcadele, zise ea ridicând brațul, sunt nouă la număr, câte una pentru fiecare lună de graviditate.

David se simțea înconjurat de mister, de un simbolism străvechi ce îi umplea sufletul de uimire. Fiecare aspect al acestui măreț locaș de închinăciune era impregnat de scopuri mistice. Dintotdeauna se considerase un om instruit, dar educația lui se limita la alcătuirea guvernelor, procese politice, instituții și comportament. Putea purta o discuție avizată despre teoria politică, guvernare comparată și relații internaționale. Dar rabinul ben Moshe,

Yael și cabaliștii din Safed îi înfățișaseră o lume pe care nici nu o bănuise.

Din cele spuse de mama lui, străbunicul său cunoscuse această lume. Pentru David era ceva cu totul nou. *Poate că totuși, își zise el, lăsându-se învăluit de simbolismul spiritual, am moștenit de la străbunic mai mult decât mi-aș fi închipuit.*

În sinagogă, cu gândul la Stacy, la Îngerii Întinericului, la Crispin Mueller și la existența primejduită a sufletelor sfinte în lume, David se ruga ca bănuielile sale să se adeverească.

Capul începuse din nou să-i zvâcnească. Închise ochii ca să oprească durerea și încercă să cheme numele din jurnal. *Din generația actuală, cabaliștii au găsit treizeci și patru de Tzadikimi ascunși printre miile de nume din jurnalul său. Dar două lipseau. Oare să le fi scris deja? Sau stăteau încă ascunse în mintea lui? Cei din Gnoseos le cunoșteau? De ce nu reușea să...*

O durere înfiorătoare îl doborî. Se prăbuși gemând în genunchi, frecându-se la ochi cu podul palmei.

— David, ai pățit ceva?

Vocea lui Yael părea să răsună din depărtare, ca și când ar fi fost pe aleea din afara sinagogii. Era singur, sub bolta acoperită de fresce cu harpe și palmieri și scene biblice. Singur în locașul sfânt, zdrobit de durerea înfiorătoare.

Încercă să se ridice. Trebuia să se întoarcă la Centru și să găsească niște analgezice. Nu peste mult timp avea și un avion de prins. Dar durerea se dezlănțui din nou și îl doborî.

Se prăvăli pe dalele din piatră, zvârcolindu-se. Nimic nu mai exista, decât durerea.

Și chipurile... vocile... s-au întors. Țipete, rugăminți, cereri.

David se căznea să le asculte, dar agonia era atât de puternică încât părea să-i sfărâme craniul. Vocile încercau să se facă auzite, trebuia să le asculte...

— Mă auzi, David?

Yael era aplecată peste el, dar nu o vedea. Ochii îi erau pironiți pe tavan, imobili, iar chipul schimonosit de durere.

Gulerul cămășii era îmbibat de sudoarea ce i se prelingea de la tâmpile și de pe gât.

Speriată și cu inima bătându-i nebunește, Yael îi puse o mână răcoroasă pe frunte. Era sfâșiată între dorința de a chema ajutoare și aceea de a rămâne alături de el. David avea o piele atât de rece și umedă. Dintr-odată, în privirile lui tulburi se văzu o schimbare. Durerea fu înlocuită de o expresie liniștită, iar mușchii feței se relaxară. În clipa în care îi desfăcu nasturele de la guler, tot corpul i se destinse.

David deschise ochii, epuizat.

— Jack Cherle, îngăimă el, cu o voce sfârșită. Guillermo Torres.

Yael respiră ușurată.

— Stacy Lachman, murmură David numele care îl tortura.

Epuizat și pustiit, se chinui să se ridice. Migrena se făcuse nevăzută ca și când nu ar fi fost decât o iluzie. Brusc, mintea i se limpezi.

Gata cu numele din capul lui.

— Trebuie să... ne întoarcem. Să le spun numele.

Femeia îl ajută să se ridice. Slăbit, David se sprijini de ea, iar Yael îl prinse de mijloc.

— Sigur nu vrei să mai așteptăm puțin? Ești îngrozitor de palid.

— Trebuie să... ne grăbim, bolborosi David, împleticindu-se spre ușă.

Găsise numele. Ultimele nume. Dar nu scăpa de senzația că mai este ceva. Mai lipsea ceva.

Poate când mă întorc și discut cu misticii, or să știe cum să procedeze, își zise el, străduindu-se să-și convingă picioarele să-l ajute să se îndrepte spre ușă.

Yael își feri privirea în clipa în care ieșiră în lumina din curte. Cu David prăbușit peste ea, i se păru că aude pași pe caldarâm. Trebuia să-l ducă până la o bancă.

— Ajutor! strigă ea.

Și în momentul acela, îi zări pe alee.

Erau doi. Un bărbat și o femeie. *Turiști*, își zise, liniștită, văzându-i îmbrăcați în tricouri și pantaloni scurți.

— Vă rog, ajutați-mă să-l duc pe bancă.

Cei doi se îndreptară în grabă spre ea, dar liniștea îi pieri brusc în clipa în care observă că bărbatul înalt și voinic ținea în mână o bucată de țevă, iar femeia, ce aducea cu o aruncătoare de discuri din Bulgaria, avea înfășurată în jurul pumnilor vânjoși o funie cu noduri.

Yael aruncă priviri deznădăjduite spre sinagoga pustie. *Era prea departe. Nu ar reuși să încuie ușa la timp.*

— David, ne-au dat de urmă!

Lăsat fără sprijin, David se întoarse șovăitor și dădu cu ochii de Îngerii Întunericului. Încă slăbit, își luă avânt,

sprijinindu-se de zidul cald. Cu un efort supraomenesc, își forță trupul să se adune și să asculte de comenzile creierului.

Adrenalina îi pompa prin vene, îndemnându-l să lupte, dar mușchii îi erau moi ca ceara caldă. O zări pe Yael repezindu-se asupra celeilalte femei care era cu cel puțin douăzeci de kilograme mai voinică. Înainte să apuce să facă vreun pas, bărbatul ajunsese în dreptul lui și îl izbi cu țeava peste genunchi.

Durerea i se împrăstie în gambe. Căzu la pământ cu un urlet. Ca prin ceață, o zări pe Yael în dreapta lui lovind-o pe femeie în stomac și dezechilibrând-o.

Îngerul Întunericului cu chip ascuțit își ridică din nou brațul. Îndreptă țeava spre pieptul lui David, dar acesta reuși să se rostogolească într-o parte înainte ca lovitura să se abată asupra lui. Prin coapsă îl străpunse o durere ascuțită.

Auzi strigătul unei femei. *Yael!*

Panica îi dădea forțe noi și, în momentul în care Îngerul Întunericului îl înșfăcă de guler ca să-l ridice, David își înfipse pumnul în golul de sub sternul bărbatului. „Față-ascuțită” expiră tot aerul fetid din plămâni, scaldându-l pe David într-o duhoare de ficat fiert. Înainte ca dușmanul să-și recapete suflul, David îl lovi încă o dată, împlântându-și pumnul cât mai aproape de cutia toracică.

O văzu pe Yael căzută la pământ, cu unul din brațe răsucit la spate. Namila de femeie era urcată pe ea și trăgea cu putere de funia încolăcită în jurul gâtului lui Yael.

Chipul său era pământiu și David se năpusti spre ele, cuprins de panică.

Nu apucă să ajungă la cele două femei, căci o greutate de aproape o sută cincizeci de kilograme îl izbi în spate. Se prăbuși la pământ ca un sac de nisip, cu „Față-ascuțită” călare pe el, amândoi zbatându-se și lovindu-se ca doi hocheiști scoși din minți. Pumni care se izbeau de oase, coate care se înfingeau în terminații nervoase, salivă și sânge împrăștiate prin curte.

Prin agonia ce îi paraliza aproape tot corpul, David își dădu brusc seama că „gorila” îi cruța fața și chipul, deși nu avea nici o milă pentru trunchi.

Nici unul nu a scos arma, îi trecu prin minte în timp ce se feri de o lovitură. Și atunci înțelese care era motivul.

Mă vor în viață. Au nevoie de nume.

Nici nu observă pumnul îndreptat spre el până ce acesta nu se opri în stomacul lui. Înainte să apuce să se rostogolească și să-și recapete suflarea, țeava se abătu peste unul dintre coate. Steluțe roșii îi dansau prin fața ochilor de durere. Scrâșnind din dinți și chinându-se să respire, își stăpâni convulsiile și își căută o poziție mai bună chiar în clipa în care inamicul său sări în picioare.

„Față-ascuțită” venea iar spre el, cu țeava gata să lovească dar, într-un efort deznădăjduit, David își proiectă genunchiul în pieptul lui și continuă să-l lovească cu tot ce-i cădea în mână.

Îl pocni direct în plexul solar. Îngerul Întunericului se încovoie și scăpă țeava, ducându-și instinctiv mâinile la coaste.

Fără să stea pe gânduri, David se năpusti spre armă chiar la timp pentru a vedea cum fața lui Yael devine vânăta. Cu ochii ieșiți din orbite, se opintea în genunchi, chinuindu-se să scape de namila care se cocoțase pe ea.

Nu apucă să facă nici o mișcare căci Yael reuși să-și elibereze mâna prinsă la spate. Brățara de la mână scăpă-ră în clipa în care își abătu pumnul spre fața atacatoarei. Doar în ultima clipă, David se dumiri că nu era vorba de brățară ci de cuțitul pe care se zbătuse să-l scoată de sub ea. Împietrit, David o privi cum îl înfige cu toată puterea în beregata femeii.

Sângele țâșni ca apa printr-o țeavă de scurgere. În timp ce femeia slobozi un țipăt înăbușit, Yael îi înfipse cuțitul încă o dată în căușul gâtului.

David apucă țeava. Se ridică în picioare, chinuindu-se să-și stăpânească durerea. Cu privirile încețoșate de sudoare, se îndreptă spre Îngerul voinic care găfâia ca un animal, gata de atac.

— Fugi, Yael! Pleacă de aici! îi strigă el, dar ea nu îl ascultă.

Făcu câțiva pași în lateral, hotărâtă și agitând cuțitul prin aer. Părea de-a dreptul sălbatică, cu obrajii și hainele mânjite de sânge.

Îngerul Întunericului îi privi pe rând, femeia slăbuță cu un cuțit plin de sânge în mână și bărbatul care aștepta să întoarcă propria lui armă împotriva lui.

Cu un urlet, se năpusti asupra lui Yael, și David simți un gol în stomac. *Vrea să o folosească pe post de scut.*

În timp ce Îngerul Întunericului alerga spre ea iar David își luă și el avânt, Yael părea împietrită.

Nu voi ajunge la timp, își dădu seama David disperat, dar în ochii lui Yael zări luciul lamei de oțel.

Femeia așteptă până în ultima secundă, apoi se lăsă pe vine și îi înfipse cuțitul între picioare.

Curtea întreagă se cutremură de urletele lui până ce David se hotărî să le pună capăt, plesnindu-l cu țeava în cap.

CAPITOLUL 47

La centrul Gabrieli Cabala, atmosfera se schimbase. Prin aer plutea precipitarea, un soi de electricitate frenetică zumzăia la etajul al doilea, în timp ce rabinul Cardoza și tot personalul centrului își puseseră computerele la treabă, în căutarea lui Jack Cherle și a lui Guillermo Torres.

Nimeni nu știa unde este Stacy, dar peste doar câteva ore, David avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a afla.

În același timp, datorită unui telefon dat de Avi Raz, Mossadul își mobilizase toate forțele pentru a-i găsi pe cei trei Tzadikimi. Ultimele informații aflate de la rabinul Cardoza cu o oră în urmă fuseseră impulsul care îl pusese în mișcare. În doar un sfert de oră, Avi îi scuti de săptămâni întregi de hârțogărie și birocrație pentru a lansa cea mai amplă urmărire din istoria departamentului de informații secrete al Israelului.

David se aplecă încruntat peste una dintre nenumăratele analize secvențiale de două sute patruzeci efectuată pe jurnalul său. Deocamdată, textul nu părea să ascundă

vreo informație despre Gnoseos. Doar o înșiruire ininteligibilă de litere.

Rănit și plin de sânge, David nu acceptase să i se acorde decât niște îngrijiri cât se poate de simple. Odată ajunși cu chiu, cu vai la Centru ca să cheme poliția, nu mai avea timp să-și bată capul cu niște zgârieturi. Își bandajase doar rănila cele mai grave, preocupat de ceea ce avea de făcut în continuare.

Pe chip i se strecură o grimasă la vederea lui Yael atentă la monitorul din partea opusă a mesei. O rană lungă îi străbătea gâtul în locul în care funia pătrunsese în piele și îi rănisese laringele atât de puternic încât abia putea să vorbească.

Își văzuse moartea cu ochii. Amândoi o văzuseră.

Și Jack Cherle, Guillermo Torres și Stacy aveau să moară dacă nu...

Dacă nu cumva Mossadul reușea să-i găsească. Sau Interpolul, sau CIA, sau oricare altă agenție internațională la care apelase Mossadul.

SLE-ul nu ne duce nicăieri, își zise David, plin de ciudă. Se uită la ceas, măcinat de o nerăbdare aproape la fel de dureroasă ca și pieptul zdrelit și degetele umflate. Cu nici o oră în urmă, sosise mașina ce avea să-l ducă la Tel Aviv. Ca să se poată ocupa de găsirea lui Stacy.

Treaba lui în locul acesta se încheiase. Își dusesese sarcina la bun sfârșit. Yael și Yosef aveau dreptate — Safedul reușise să elibereze și ultimele nume ascunse în mintea sa. Acum nu-i mai rămânea nimic de făcut în orașul mistic. Dacă nu pleca, lucrurile ar putea degenera, iar cabaliștii s-ar putea trezi la ușă cu mai mulți Îngeri ai Întunericului.

Și totuși, ceva nu îi dădea pace. Nu reușea să scape de senzația că a omis ceva. Dar ce anume? Poate că totuși mai avea ceva de îndeplinit. Un lucru pe care rabinul Cardoza i-l semnalase. Numele din jurnalul său. De ce îi apăruseră chiar în acea ordine? Era o întâmplare ori exista un tipar pe care nu izbutea să-l vadă?

Dacă exista, într-adevăr, un mesaj secret, gematria cuvântului „amalecit” nu îl scosese la iveală. *Și dacă trebuie să aplic o altă SLE pe jurnal? Un alt cuvânt... „Gnoseos”, de pildă?*

Sări de pe scaun și îl căută pe Binyomin pe care îl întreabă despre gematria cuvântului „Gnoseos”.

— Ia încercă o SLE pornind de la el.

Deznădejdea lui devenea tot mai adâncă pe măsură ce imprimanta scotea pagină după pagină. Nimic nou, aceeași păsărească care rezultase și în cazul cuvântul „amalecit”.

Gemând, David își ridică geanta, mult mai ușoară după ce scăpase de tașca rabinului și de toate obiectele din ea. De absolut toate, până și de nestemate.

Șovăi o clipă, la gândul agatului cu care mersese la rabinul ben Moshe.

Tonul ironic al lui Crispin încă îi răsuna în cap.

Ai ceva ce-mi aparține și eu am ceva ce-ți aparține.

Crispin voia să-l convingă că ar fi de acord să i-o dea pe Stacy în schimbul pietrei. David știa prea bine că este o înșelătorie, dar în lipsa agatului, cum ar fi putut răspunde la cacealmaua lui Crispin?

O zări pe Yael ridicându-și privirile de la monitor. Îl privi un minut, apoi se apropie de el. *Ca să-și ia rămas-bun,* îi trecu lui David prin minte.

— A sosit deja timpul să pleci?

Glasul ei atât de profund în general suna dureros de slab și de străin.

— Mașina trebuie să ajungă din clipă-n clipă. Nu mai sunt de nici un folos aici.

Privirea pătrunzătoare a femeii îl blocă o secundă.

— Nu fi așa de convins. Vreau să-ți vorbesc despre o idee care mi-a venit în legătură cu cărțile de tarot. Îți mai aduci aminte de carnetul pe care ni l-a dat rabinul ben Moshe?

Duse mâna la gât, ca pentru a-și alina durerea.

— A scris ceva despre încăpățânarea celor din Gnoseos de a folosi parole secrete și talismane. S-au zbatut destul de mult să-l ucidă pe tipograf pentru matrițe. Cărțile trebuie să rămână secrete și sunt probabil extrem de importante.

David își lăsă geanta pe scaun.

— Toți membrii Gnoseos peste care am dat aveau câte una, recunosc el. Stai așa. Poate că sunt un fel de metodă de a se recunoaște între ei. Un fel de carnet de conducere.

— Sau, zise Yael, mușcându-și buza superioară, un fel de pașaport.

Un pașaport.

— Un pașaport pentru ce anume? Pentru ce loc? Intenția lor este să distrugă lumea, nu să călătorească prin ea, o contrazise David.

— Așa e.

Yael își strânse ochii verzi, adâncită în gânduri.

— Și dacă totuși se adună cu toți undeva pentru a sărbători sfârșitul lumii?

Inima lui David începu să bată tot mai tare.

— Și ce metodă mai bună de a-și dovedi apartenența, invitația la sărbătorirea victoriei, decât un pașaport secret?

— Exact, spuse Yael, cu flăcări în priviri. Pașaport, invitație. Sau cum i-o fi spunând. Au nevoie de o dovadă palpabilă. De un bilet de intrare.

— Ce grozav că o am pe-a lui Gillis.

Femeia îl privi drept în ochi.

— Îmi trebuie și mie una. Vin cu tine.

— Yael, nu!

— Mi-am rezervat deja bilet. Stau chiar pe locul din spatele tău. Nu te las singur să o cauți pe Stacy.

Coborî vocea. Blândețea îi accentua răgușeala. Cuvintele ei abia îi ajungeau la urechi.

— Așteaptă-mă. Mă duc să iau cartea rabinului ben Moshe. Am văzut unde a pus-o rabinul Cardoza.

În momentul în care se întoarse spre ușă, David o prinse ușor de braț.

— Îmi trebuie și nestemata. Agatul.

Yael îl fixă prelung cu privirea, frământată de nesiguranță și îndoială. Fără să rostească un cuvânt, o zbughi în direcția bibliotecii.

Yael îl însoțea la Londra. David se simți surprinzător de îmbărbătat. Iar dacă nu se înșelau în privința cărților de tarot, atunci își făcuseră rost și de pașapoarte pentru „orașul” Gnoseos, pe unde s-o mai afla și acesta. Poate cărțile îi vor conduce la Stacy. Sau la o persoană care să știe unde o ține Crispin închisă.

Scoase cartea misterioasă din portofel și o cercetă încă o dată, încercând să-i deslușească simbolismul. Oameni care se aruncau din turnul distrus.

Sinucidere? Ba nu. Dezastru, moartea, haos, îi spusese ghi-citoarea. *Și renaștere*. Se concentrează asupra trăsnetului care despica cerul din spatele turnului. În ultimul timp, Mama Natură îi cam lovise cu fenomene electrice.

Și podul mobil, cel care îi amintea de Podul Turnului de la Londra.

Londra. Locul în care îi ieșise Crispin în cale... spre care se îndrepta, în căutarea lui Stacy.

Yael veni spre el, cu gentuța din piele prinsă la brâu.

— Le-am luat pe amândouă, îl anunță ea, fără să clipească. Erau chiar acolo unde îmi aminteam.

Dintr-odată, David simți o furnicătură pe șira spinării. Urechile începură să-i țiuie de parcă discuția din bibliotecă s-ar fi amplificat.

Era exact acolo unde îmi aminteam. Îmi aminteam...

— *Zakhor*, rosti David și o prinse de mână. Amintește-ți. Femeia își înclină capul, aruncându-i o privire nelămurită.

— Ce să-mi mai amintesc? întrebă ea, vizibil încurcată.

— Nu tu. Eu. Mie mi-au spus să-mi amintesc. Îmi tot strigau să-mi amintesc... *zakhor*. Poate că asta trebuie să-mi amintesc. Cuvântul *zakhor*.

Yael căscă ochii de mirare. Alergă la cea mai apropiată masă și mâzgăli niște cifre pe o foaie de hârtie.

— Uite gematria cuvântului *zakhor*.

233. David scoase jurnalul și îl deschise la prima pagină, la primul nume.

— D, îi spuse lui Yael.

Cu degetul, numără o secvență de 233 de litere.

— Următoarea e I, anunță el.

Continuă să numere frenetic și îi mai dădu un U, apoi un A, în vreme ce degetele și mintea îi zburau peste pagini cu o viteză amețitoare. Să fi găsit oare soluția? Cheia misterului din jurnalul său?

Yael nota literele pe măsură ce i le indica: S, T, E, F, A, N, O, E, D, U, A, R, D, O...

Femeia rosti înăbușit.

— Doamne Dumnezeule, David. Rezultatul e DiStefano Eduardo. Eduardo DiStefano. Prim-ministrul italian!

— Rabi Cardoza!

Biblioteca răsuna de strigătele lui David. Rabinul se întoarse spre el, ușor speriat de înflăcărarea din glasul lui David. Apoi se apropie în grabă, cu chipu-i aspru frământat de griji.

— Aplicați o SLE de la *zakhor* pe tot jurnalul. Cred că vom descoperi numele membrilor Gnoseos. Yael și cu mine tocmai l-am găsit pe primul. Trebuie să mai fie și altele.

— Care este numele, David?

— Eduardo DiStefano, rosti el cu emoție în glas. Prim-ministrul Italiei.

Cardoza rămase cu gura căscată. Uluirea sa nu dură însă mai mult de o secundă.

— Binyomin, vino repede! strigă el.

Când David îl sună din mașina care îl ducea pe el și pe Yael la aeroportul Ben Gurion din Tel Aviv, rabinul îi citi lista de nume găsite de computer.

În momentul în care auzi numele lui Crispin Mueller, David se simți ca și când cineva ar fi apăsât pe un întrepunător când el avea degetele în priză. *Asta era. Membrii Gnoseos. O listă cu numele lor, ascunsă în substratul jurnalului său.*

Nu numai că îi oferise numele sufletelor Tzadikimi, dar pe deasupra îl ajutase să le scoată la lumină și pe cele ale dușmanilor acestora. Îl auzi pe rabinul Cardoza rostind încă un nume.

— Wanamaker...

Îi țiuiau urechile. *Judd?* Uite cum ne-au găsit Îngerii Întunericului în prăvălia ghicitoare. Judd i-a sunat imediat ce-am ieșit din restaurant.

— David, m-ai auzit? Am zis că tocmai l-am sunat pe Avi, răsună vocea rabinului peste larma din mintea lui. Toate agențiile sunt în alertă. Cei de la Interpol au spus că DiStefano a sosit ieri la Londra.

— Apelați și la MI6, îi sugeră David. Ceva îmi spune că ei le vor da de urmă tuturor adeptilor Gnoseos care vin la Londra.

Telefonul lui David sună din nou în timp ce stăteau pe aeroportul Ben Gurion și își așteptau autobuzul care să-i transporte până la avion.

— Mă tem că mititica nu doarme prea bine. Plânge întruna după tine să vii să o salvezi.

— Javră, zbieră David, înnebunit de furie, fără să-i pese de cele câteva capete care se întorseseră în direcția lui. Unde o ții?

— Alături de mine, bineînțeles. Nu departe de locul în care ne-am văzut.

— Londra, zise David, uitându-se la Yael.

— Ai luat un 10, profesore, îl ironiză Crispin.

— Și tu un 4 pentru efortul depus. Cei doi Îngeri ai Întunericului zac pe masa medicului legist.

Crispin bufni în râs.

— Mă flatezi. Ai impresia că eu i-am trimis? Nu, nu, nu. Alții le dau ordine Îngerilor Întunericului. Chestiunea asta e între tine și...

— Dă-mi-o la telefon, Mueller. Dovedește-mi că e în viață.

— Nu ai încredere în mine? îl înțepă celălalt bărbat cu o asemenea voioșie încât David și-ar fi dorit să-l strângă de gât.

— Vreau să-i aud glasul.

— O să-l auzi. Dacă îndeplinești o ultimă indicație. Atunci o să poți auzi glăsciorul dulce al iubitei tale Stacy. Și, dacă reușești să îndeplinești indicația așa cum trebuie, și îmi înapoiezi ceea ce-mi aparține, cine știe? Poate îi cruț viața.

— Unde te găesc? se răsti David.

— Hai să nu ne grăbim prea tare, îl muștră Crispin. Mai e o chestiune care mă interesează. Am auzit că ai scris o carte.

— Am scris mai multe.

— Știi la care mă refer. Spre binele fiicei tale, sper că ai luat-o cu tine. Mi-ar face plăcere să o citesc.

Cuvintele lui David alunecară ca niște cuburi de gheață.

— Unde... te... gădesc?

— Vino la Trinity Square Memorial Gardens. Când ajungi, sun-o pe micuță.

Clic.

David simțea flăcări în pânțele și abia reușea să respire.

Așteptă să li se permită accesul la aeronavă, apoi o puse pe Yael la curent cu întreaga discuție.

— Trebuie să-l sun din Trinity Square Memorial Gardens. Ai mai fost pe acolo?

Femeia îl privi în timp ce se îndreptau spre avion.

— Cu mult timp în urmă. E aproape de Turnul Londrei. Un memorial în cinstea neguțătorilor și marinarilor britanici care au participat la ambele războaie mondiale. Și care nu au alt mormânt decât marea.

Așteptă ca una dintre stewardese să se strecoare pe lângă ei pentru a ajuta un pasager mai vârstnic, apoi reluă:

— M-am plimbat pe acolo chiar la prima călătorie la Londra. Are o grădină interioară și...

Cuvintele i se frânseseră pe buze.

— Ce, Yael? Și ce anume?

— Crispin Mueller are un simț al ironiei destul de dezvoltat. Mai are un zid, David. Un zid acoperit de nume.

CAPITOLUL 48

PE ARCA

Tensiunea și mânia se răspândiră prin toți mușchii lui Crispin în momentul în care DiStefano dădu frâu liber nemulțumirilor sale. Tatăl său stătea lângă ușa cămăruței ce adăpostea computerul, atât de indiferent încât îi dădea impresia că nu ar ridica un deget chiar dacă DiStefano s-ar năpusti asupra lui Crispin cu un iatagan în mână.

— Datoria ta aici este să îndeplinești un lucru. Doar unul, dragul meu Șarpe.

Cuvintele lui DiStefano ardeau ca niște picături de acid.

— Treaba ta e să-l descoperim pe ultimul Tainic, nu să-ți pierzi timpul cu cel pe care l-am prins deja. Am fi putut să ne descotorosim de ea până acum dacă ți-ai fi dat silința să găsești ultimul nume. Jack Cherle mai are de trăit până după-amiază, când vasul de croazieră ajunge la Southampton. Mai avem atât de puțin, răbufni el, și tu trândăvești.

Crispin deschise gura să-i răspundă, dar DiStefano i-o tăie scurt înainte să apuce să rostească vreun sunet.

— Așază-te la computer și află-mi și ultimul blestemat de nume.

Crispin se înroși până în vârful urechilor. Cu degetele încheștate pe măciulia bastonului, își închipuia cum s-ar simți dacă l-ar plesni pe DiStefano în cap. De mai multe ori.

— Ai auzit ce ți-a spus Comandantul Cercului, îi atrase atenția tatăl său cu o voce aspră și inflexibilă.

Erik Mueller deschise ușa și se întoarse spre fiul său cu o privire inexpressivă.

— Treci pe scaun și termină treaba cu care ai fost însărcinat.

Ușa se trânti în urma lui.

— Tzadikimii *sunt* treaba de care mă ocup.

Crispin își mușcă buza și se îndreptă șchiopătând furios către DiStefano.

— După toate câte am făcut, sunt mai îndreptățit decât mulți alții să văd de ce sunt așa de deosebiți acești așa-zisi oameni Drepti.

— Îngerii Întunericului se ocupă exclusiv de Cei Tainici.

Din cauza transpirației, părul cărunt de la tâmpilele lui DiStefano căpătase o nuanță întunecată.

— Dacă nu ești în stare să găsești ultimul nume, va trebui să-l aflăm din jurnalul lui David Shepherd. Așa vrei să-și amintească lumea de tine? Șarpele care a clacat la final? Care s-a împotmolit chiar în clipa în care victoria

ne era la îndemână? Ori ca pe omul care de unul singur a rezolvat misterul celor treizeci și șase de nume?

Crispin lovi cu bastonul în podea.

— Ieșiți afară ca să mă pot concentra.

Ochii lui DiStefano îi susținură privirile câteva secunde ce păreau a nu se mai sfârși.

— Nici prin cap să nu-ți treacă să ieși din cameră înainte să afli ultimul nume.

O venă de la gâtul lui Crispin începu să zvâcnească după ce DiStefano părăsi încăperea.

Cine dracu' își închipuie că e ca să mă închidă în cameră ca pe un copil? Eforturile mele ne-au adus atât de departe într-o singură generație. Când a mai descoperit altcineva măcar jumătate din câți am găsit eu? Lumea e în pragul dezastrului numai datorită mie. Și mulțumită aportului meu, sfârșitul este inevitabil.

Sprijinindu-și bastonul de fișet, Crispin își revăzu tabelul de calcul. Nu mai conta că nu avea să mai iasă niciodată la suprafață. Nu simțea nevoia. Își întocmise deja un plan. Va putea îndeplini toate lucrurile după care tânjise, chiar aici, sub pământ, pe Arcă.

Când Shepherd va ajunge la Trinity Square Memorial Gardens și va suna pe telefonul iubitei sale Stacy, Raoul va fi cu ochii pe el. Îl va pândi împreună cu Enrique la memorialul navigatorilor, la doar câțiva pași depărtare, pitiți în spatele zidului ce înconjoară grădina.

Cei doi nici nu bănuiau că primeau ordine de la Crispin și nu de la DiStefano. Doar câteva combinații de taste și Crispin intrase în computerul bine protejat al lui DiStefano și le trimisese mesajul. În scurt timp, Raoul și Enrique îl vor aduce pe Shepherd, jurnalul și nestemata.

În curând, se va petrece mult așteptata și foarte intimă reîntâlnire.

Odată ce mi-l aduc pe Shepherd, eu voi controla totul. Nu va mai avea încotro să fugă. Va fi disperat să-și salveze fiica. Disperat să salveze lumea. Sau pe el însuși. Pe urmă o să anunț public și cel din urmă nume, iar Cercul și toți cei de pe Arcă mă vor aclama căci am înlesnit victoria noastră.

Își întoarse privirile către tabelul de calcul în care ultimul nume stătea scris cu litere roșii.

Dacă DiStefano și tatăl său l-ar fi tratat cu respectul cuvenit, poate că le-ar fi spus numele imediat. Dar acum n-aveau decât să se frământa și să se alarmeze. Iar pe David Shepherd îl vor primi încântați, închipuindu-și că le este încă de folos.

Dar cel ce avea nevoie de Shepherd era Crispin însuși. El avea nevoie să trăiască satisfacția încheierii, a încheierii finale. Înainte de Înălțare simțea nevoia să vadă suferința lui Shepherd. După cum și el suferise în toți acei ani petrecuți în întuneric.

Intră din nou în computerul lui DiStefano și trimise un ordin oficial ce avea să declanșeze sfârșitul.

Cel de-al treizeci și șaselea nume și ordinul de a fi găsit.
Guillermo Torres.

CAPITOLUL 49

AEROPORTUL HEATHROW

Dillon rămase cu ochii pironiți la propria-i reflexie în oglinda de deasupra chiuvetei din toaleta aglomerată. Arăta ca dracu' și nu încăpea îndoială că acolo se și ducea. Și în plus, probabilitatea era destul de mare să ajungă acolo cât mai repede.

În clipa în care se spală pe mâini, își dădu seama cât de bine i se potrivea inelul cu nestemată. Să fie oare doar imaginația lui, sau era într-adevăr la fel de greu pe cât îl simțea?

Nu avea timp de remușcări sau de îndoieli, își zise el, uitându-se la ceas. În mai puțin de o oră trebuia să prindă avionul de legătură.

O porni spre ușă, dar în clipa aceea în toaletă dădu năvală un bărbat evident disperat să se ușureze. Se izbi de Dillon, servieta și umbrela zburându-i cât colo în momentul în care servieta se poticni în șoldul acestuia.

Cu o strâmbătură de durere, Dillon se aplecă să ridice umbrela necunoscutului asudat și voinic care își aduna de pe jos obiectele căzute din servietă.

Dillon împietri la vederea cărții de tarot ce înfățișa Turnul cu o secundă înainte ca bărbatul să o vâre la loc în servietă împreună cu pașaportul și cu trusa de ras.

— Poftim, îi zâmbi Dillon, înapoiindu-i umbrela.

— Scuze, greșeala mea. Mă grăbesc, spuse bărbatul cu un puternic accent german, îndreptându-se iute spre pisoar.

Odată ieșit din toaletă, Dillon se rezemă de perete. Când neamțul dădu buzna afară un minut mai târziu, o luă pe urmele lui.

— Se pare că avem ceva în comun.

Dillon scoase din buzunarul de la piept cartea colorată de tarot, identică cu cea din servieta neamțului.

Ochii adânciți în orbite ai bărbatului se luminau. Obrajii săi rumeni se relaxară într-un zâmbet.

— Trăim vremuri palpitate, nu?

— E puțin spus, zise Dillon micșorând pasul ca să nu se îndepărteze de noua sa cunoștință.

— Dacă tot mergem în aceeași direcție, ce-ar fi să luăm împreună un taxi? sugera Dillon.

Împinse ușa în lături și păși în burnița cenușie ce în-cețoșa străzile Londrei.

— Asta voiam să spun și eu.

Un hamal ridică brațul pentru a le chema un taxi, apoi așează în portbagaj valiza verde și umflată a neamțului. Noul său prieten se aplecă spre șofer și îi preciză destinația și Dillon trase portiera după el.

— La Dealul Turnului. Ne lași chiar la Monument.

Preumblându-se prin tunelurile joase, nu-și putea lua gândul de la ea. *Elizabeth*.

Poate că era din vina întunericului, a mirosului de pământ și rocă, a susurului permanent al apei ce-și săpa făgașe prin pereții de piatră ascunși în spatele scării din fund.

Ori să fi fost vaicărele femeilor ce-i răsunau în urechi atunci când trecea prin zona în care erau închise?

Îi veni în minte Anna Boleyn, închisă în Turnul Londrei, ce se ridica în toată faima sa pe pământul de deasupra Arcei. Și ea fusese prizonieră.

Îndreptându-se spre scara din dos, se întoarse brusc, atras de hăul ce se căsca printre umbre întunecate. O luă pe un tunel neluminat care ducea la puțul subteran. Cu mâna prinsă de balustrada jilavă, simți cum îl cuprinde o bizară înfiorare. Nici măcar el nu știa cât de adânc se poate coborî.

Nu contează, își spuse. Nu avea de gând să coboare. Și el și ceilalți urmau să se înalțe. Spre o lume nouă din înalțuri, în sfârșit liberi și reîntregiți cu Sursa lor spirituală.

Era lucrul la care visase și pentru care se zbatuse dintotdeauna. Lucrul pentru care strămoșii lui se luptaseră în van.

Ar fi trebuit să fie extaziat că un asemenea miracol se va petrece în timpul vieții sale. Se gândi la soția sa care aranja cu grijă cele câteva bunuri personale în camera pe care o primiseră la etajul superior. Nu simțea nimic.

Poate că dacă Elizabeth ar fi aici cu el...

Niciodată nu-și pusese credința la îndoială. Căutarea cunoașterii interioare, a înălțării, erau lucruri cu care se obișnuise de copil, lucruri după care tânjise încă din adolescență.

Dar acum, când totul era iminent și urma să părăsească lumea materială, simțea o curioasă împotrivire de a abandona tot ceea ce știa. Și știa prea bine că o iubește pe Elizabeth.

Pentru el, ea era mai reală decât această Arcă subterană, mai reală decât toate planurile și comploturile și crimele pe care le săvârșiseră pentru a ajunge aici. Cu ochii pierduți în hăul negru, revăzu neliniștea pe care Elizabeth se străduise să o ascundă în momentul în care o anunțase că pleacă.

Era prea târziu să mai schimbe ceva. Duse mâna la buzunar și mângâie micuțul talisman de argint pe care Elizabeth și-l scosese de pe brățară într-o dimineață. Un talisman sub forma unei cupe de șampanie pe care sora ei mai mare i-l dăruise la aniversarea a douăzeci și unu de ani. Elizabeth îi spusese că i-l oferă pentru că o învățase cum să-și trăiască viața din plin. Îl păstra în buzunar, alături de mărunțiș, iar clinchetul lor îi amintea în permanență de iubirea ei.

Deschise palma și privi micuța cupă. *Face parte din această lume, din lumea materială și ostilă*, își repetă el. În lumea viitoare nu va mai exista șampanie. Și Elizabeth nu își va găsi locul în ea.

Cu o mișcare bruscă, azvârli talismanul în adâncul negru și așteptă cu urechile ciulite să-l audă cum este înghițit de întuneric. Și totuși, nu se auzi nici cel mai mic sunet.

CAPITOLUL 50

MEXICO CITY

Guillermo Torres se plimba de colo-colo pe holul maternității, cu pulsul tot mai ridicat cu fiecare secundă care se scurgea.

Nouă luni așteptase această clipă și se rugase ca bebelușul să fie sănătos. Acum, venise momentul ca rugile lui să fie ascultate și sufletul îi era copleșit de fericire și nerăbdare.

Rosa mai pierduse două sarcini anterioare, dar slăvit fie numele Fecioarei, de data aceasta sângerările se opriseră în a doua lună de sarcină și bebelușul putea fi născut la termen. Astăzi avea să-și strângă copilul în brațe.

Făcu o pauză ca să se roage pentru doctorii care-i făceau cezariana, pentru însănătoșirea grabnică a soției sale, dar, mai presus de toate, pentru un copilaș sănătos care să le binecuvânteze căminul.

Îi dădură lacrimile și își șterse ochii cu mâneca. Nu avea decât douăzeci și doi de ani, era mezinul familiei sale, și

frații săi îl luaseră mereu în răs fiindcă era prea sentimental. În loc să se simtă jignit, el râdea alături de ei. Era bucuros că sentimentele sale erau atât de profunde și nu prea înțelegea de ce majoritatea oamenilor nu iubeau viața cu aceeași intensitate ca el.

Guillermo aruncă o privire la ceasul agățat deasupra biroului asistentei. Cât mai e? Trecuseră treizeci și cinci de minute de când o sărutase pe Rosa de rămas-bun, iar doctorii o transportaseră în sala de operație. Când se va întâmpla minunea și or să vină să-i dea propriul halat și să-l lase să stea alături de soția sa?

Când o să ajungă mama lui să-și vadă nepotul? Jumătate din familie venea din Toluca.

La parter, doi doctori cu clipboarduri în brațe traversară sala de urgențe a spitalului Nuevo Juarez și se urcară în lift.

În drum spre etajul al treilea, cei doi nu schimbă nici o vorbă. Nu aveau nevoie. Ieșiră din lift și pătrunseră într-un labirint de holuri lustruite și dezinfectate, cu nonșalanța unor oameni care știu bine ce fac.

Dar nici unul dintre cei doi nu depusese jurământul de a salva vieți.

LA 5 900 KILOMETRII DEPĂRTARE
BARCELONA, SPANIA

Când urca pe scenă, Guillermo Torres îi fermeca pe toți. În timpul melodiei „What a Wonderful World”, simțea cum căldura publicului îl mângâie asemeni unei amante

voluptuoase. Era alături de el o mulțime de oameni pasionați de mâncare spaniolă, care îl aplaudară îndelung la finalul primului recital.

Îl căută din ochi pe Armando, proprietarul barului, care îi tot promitea un contract de noapte. Dacă nici astăzi nu reușea să-și convingă patronul că poate să țină publicul pe scaune, bând și aplaudând din plin, atunci nu-i mai rămânea nimic de făcut.

Îi plăcea să cânte aproape la fel de mult pe cât îi plăcea meseria de profesor. Muzica era pasiunea lui. Limbajul sufletului său. Și îi provoca o plăcere egală, fie că îi împărtășea bogăția elevilor săi, fie că se bucura de publicul subjugat de talentul său.

În momentul în care aplauzele se stinseră, Guillermo se retrase pe un scaun la bar. Ca de obicei, îl așteptau un strop de Pernod și o porție mică de *boquerone*¹ în oțet, o bucată de brânză Cabrales și un pahar umplut cu măsline. Claudia îi cunoștea bine preferințele.

În clipa în care duse o măslină la gură, din bucătărie ieși un barman slăbuț și mustăcios, încărcat cu tăvi de ciuperci în sos de usturoi, cașcaval pane și pui cu chimen.

Guillermo nu-l mai văzuse niciodată.

— Unde-i Claudia? Era aici ceva mai devreme.

— Bolnavă, zise bărbatul, ridicând din umerii săi firavi. Probleme femeiești.

Făcu semn din cap spre paharul gol din fața lui Guillermo.

— Încă unul?

De ce nu? se gândi Guillermo, întinzând paharul.

¹ Sardele (l. span.).

Chiar în acel moment, din public țâșni o femeie, își strecură mâna pe sub brațul lui și se lipi de el, șoptindu-i gâfâind cât de mult îi place să-l asculte cântând. Nu băgă de seamă când barmanul îi umpluse paharul și nici picătura pe care i-o turnase în băutură dintr-o sticlută pe care apoi o vârî grăbit la loc în buzunar.

Nu știa decât că mâncarea era bună, Pernod-ul era excelent, iar femeia care îi zâmbea atât de ispititor avea o rochie cu decolteu adânc și un parfum îmbătător.

Guillermo bău cu nesaț. Viața era frumoasă.

ATLANTA, GEORGIA

LA 4 600 KILOMETRI DEPĂRTARE

Guillermo Torres trăia pentru baseball. Venise de la un club de juniori din Puerto Rico, își croise loc din liga secundă până în liga superioară, iar acum se apropia cu repeziciune de marcarea punctului cu numărul trei mii.

Dar, astăzi nu era în apele sale. Încă se resimțea după ziua precedentă când alunecase pe cea de-a patra bază și se izbise cu șoldul de cauciucul acesteia. Din fericire, nu era decât un meci demonstrativ împotriva echipei locale de poliție, menit să strângă fonduri pentru victimele abuzurilor domestice.

Guillermo făcea parte din consiliile a șase organizații caritabile naționale, dar cauza pentru care militau astăzi avea o semnificație aparte căci în copilărie asistasese adeseori neajutorat la bătăile pe care tatăl său vitreg i le aplica mamei sale. Acum, mama sa ședea mândră alături de soția

și cei doi copii ai lui chiar deasupra băncii de rezerve, iar ofițerii de poliție își făceau apariția pe teren.

Nici nu-l băgase de seamă pe individul supraponderal, îmbrăcat într-un tricou al celor de la Atlanta Braves, ce se plimba agale cu o tavă cu bere și pizza și care se strecurase pe un loc liber la patru rânduri în spatele familiei sale. Guillermo intră pe teren, salutând mulțimea care îl aclama.

La finalul primei reprize, când răsună împușcătura fatală, toată lumea își închipuise că era doar pocnetul bătei lui Guillermo.

LONDRA

Prin perdeaua de ploaie, David îl privea pe bărbatul care cobora din taxi în fața Turnului. Semăna cu... nu putea fi...

Dillon.

— Șofer, coborâm aici, zise el, scormonind grăbit prin buzunare după euro.

— Ce faci? Trinity Square e mai încolo, îi spuse Yael.

Dar David sărise deja pe trotuarul ud, fără să-i piardă din ochi pe cei doi bărbați care se îndreptau spre Turn.

Yael ieși în urma lui. În clipa în care taxiul se îndepărta, îl trase ușor de mânecă.

— Îi cunoști?

— Pe unul dintre ei, spuse el, cu dinții încleștați. Cel mai bun prieten al meu, Dillon McGrath. Preotul care m-a trimis la rabinul ben Moshe.

Prietenul care nu-mi putuse găsi pașaportul. Care nu o găsisese nici pe Eva. În noaptea în care l-am trimis acasă la mine, Eva a murit. Poliția mă caută, dar nu mi-a explicat de ce a trebuit să părăsească țara.

— Ce naiba caută Dillon la Londra? îngăimă el.

— Celălalt bărbat cine e? Îl cunoști?

— Nu încă.

David traversă strada. Dillon și tovarășul său ajunseseră deja pe strada King William și se îndreptau cu pași repezi spre Podul Londrei. Bărbatul mai scund scoase o umbrelă pentru a se feri de ploaia mărunță. Dillon își ridică gulerul și se gârbovi puțin în timp ce ținea pasul cu amicul său voinic.

David nu părea deranjat de ploaia ce îi îngreuna pleoapele și i se scurgea pe obraji. Yael călca în ritmul lui, dar tensiunea ei era aproape palpabilă în timp ce pretutindeni în jur londonezii îngândurați alergau prin ploaie.

— Presupun că ai tu un motiv dacă nu l-ai strigat, zise ea.

— Nu sunt sigur dacă... pot să mă încred în el, rosti David, șovăitor.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că ar putea spune un asemenea lucru despre Dillon. Suspiciunile pluteau prin aerul umed, la fel de mohorâte ca cerul de deasupra capetelor.

— Crezi că a fost implicat în uciderea Evei?

David mai încercase și altădată să se lepede de această bănuială, dar acum era imposibil. Să-l vadă pe Dillon la Londra, când știa că și Crispin este aici... și Stacy.

— Mă întreb și dacă nu cumva a avut un cuvânt de spus în uciderea lui ben Moshe. Gândul acesta mă termină, dar el știa că voi fi cu rabinul în acea după-amiază.

— Intră pe strada Arthur, îl întrerupse Yael, gâfâind. Ar fi bine să nu ne ținem chiar așa aproape în urma lor.

În cartierul industrial din zona docurilor, pietonii erau mai răzleți și David nu dorea să fie cumva remarcat de Dillon. În depărtare, apele Tamisei răspândeau scânteieri plumburii. Cu fiecare pas, Trinity Square rămânea tot mai mult în urmă.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Yael își mușcă buza și se întoarse spre David.

— Cum rămâne cu telefonul pe care trebuie să i-l dai lui Crispin?

Chinuit, David se străduia să nu dea frâu liber neliniștii.

— Mai întâi trebuie să văd unde se duc. Pe urmă, ne întoarcem.

Și sperăm, își zise el deznădăjduit, că Mueller nu a ajuns la capătul răbdării.

Valuri de teamă îi sfâșiau sufletul pe măsură ce privea cum cei doi bărbați grăbiți pătrunseră pe Aleea Swan. *Oare îi pun viața lui Stacy în pericol în zadar?* Dillon era persoana cea mai sinceră pe care o cunoscuse vreodată. Poate că devenea paranoic. Secta Gnoseos îi răvășise viața într-o asemenea măsură încât ajunsese să se îndoiască chiar și de cel mai bun prieten. Un om a cărui viață era închinată lui Dumnezeu, nu răului.

Dillon mi-ar putea fi de ajutor în momentul de față. Nu trebuie decât să-l strig...

Dar nu se putu convinge să o facă. Cuvintele îi rămaseră lipite de limbă ca niște boțuri de lut.

Atunci ochii îi căzură pe numele următoarei străzi pe care cotiră cei doi. Mîntea începu să i se frămînte alarmată.

Aleea Îngerilor.

Îngerii *Întunericului*?

Yael îl prinse de mână.

— David, uite-i că intră în depozit.

— Intru și eu. Vii cu mine?

Femeia iuți pasul, dar glasul îi rămase slab și liniștit.

— N-ai observat până acum? Îți sunt alături până la capăt.

CAPITOLUL 51

PE ARCA

De unde veneau acele zgomote?

Stacy își lipi urechea de fiecare dintre cei patru pereți și ascultă cu mare atenție. Suspinele erau atât de slabe, atât de neclare, încât nu-și putea da seama. Dar știa că erau reale.

Cineva suferea sau era înfricoșat. Dacă ar reuși să scape din cameră, ar putea încerca să salveze acele persoane.

Ce glumă! Nu era în stare nici măcar să se ajute pe sine. Încercă ușa pentru a suta oară, răsuci măciulia clanței în toate părțile, dar nu făcu altceva decât să-și sporească sentimentul de frustrare. Habar nu avea de cât timp se găsea închisă acolo, sau ce urma să i se întâmple. Știa doar că, la final, bărbatul cu coamă de leu avea de gând să o ucidă.

O să vină David. Se agăță de acea informație, străduindu-se să nu piardă nici o fărâmbă de speranță. Și-ar fi dorit să se poată bucura de sosirea lui David, dar în realitate era îngrozită. Știa că bărbatul acela era sincer când îi spusese

că o va ucide și apoi îl va ucide și pe David. Știa la fel de bine că bărbatul care o răpise îi omorâse mama și pe Hutch.

Lacrimile îi șiroiau pe față prea repede pentru a apuca să le șteargă. *Mami*. Nu-și putea scoate din minte imaginea mamei sale, întinsă în praf și sângele care i se prelingea din rana de la cap. *Unde e mami?* se întrebă ea, legănându-se dintr-o parte în alta cu ochii în lacrimi. *Tot acolo zace? Len o fi aflat? Sau David?*

Se sforță să-și stăpânească suspinele, îndemnându-se să cerceteze camera mai bine. *Trebuie să găsesc ceva cu care să-l dobor pe bărbatul acela când se întoarce. Dacă reușesc să trec de el cât e ușa deschisă, pe urmă pot să o iau la goană. Sunt rapidă. Am reflexe și instincte bune. Așa zice mereu domnul antrenor Wilson. Mă strecor pe lângă el, șchiopătatul o să-l încetinească. Pot să fug, să scap...*

Împietri în mijlocul camerei în clipa în care se auzi cheia în yală. *Nu, nu încă!*

Își aruncă disperată ochii prin camera goală. Nimic cu care să-l poată doborî.

Ușa se deschise și în cameră pătrunse o gură de aer. Stacy se ghemui într-un colț, amuțită de spaimă.

În cameră își făcu apariția un bărbat pe care nu-l mai văzuse.

CAPITOLUL 52

Imediat ce Dillon și tovarășul său se făcură nevăzuți pe ușa depozitului de pe Aleea Îngerilor nr. 8, clădirea se pierdu printre celelalte construcții identice cu două etaje și ferestre acoperite cu obloane.

David iuți pasul prin burnița care se transformase într-o ploaie hotărâtă, înfrigurând-o pe Yael care se căznea să țină pasul cu el.

— Cred că ar trebui să așteptăm puțin, David. Să tragem cu urechea înainte de a intra, spuse ea, scuturându-și picăturile de pe pleoape. Dacă nu cumva te simți pregătit să dai buzna înăuntru și să-i ceri socoteală.

— Nu chiar acum. Hai să verificăm ușa de serviciu.

David încerca să ocolească băltoacele în timp ce se îndreptau spre spatele clădirii.

Se opri atât de brusc, încât Yael se izbi de el. Se lipiră de peretele depozitului la vederea celor câțiva oameni care își făceau de lucru pe lângă rampa de încărcare. David examină cu atenție camionul alb parcat cu spatele la doc. Câțiva muncitori descărcau valize și cutii pe care le

transmiteau din mână în mână până la cei care le aranjau înăuntru.

— Uită-te la ecusoane, șopti Yael.

David încuviință din cap, mut de uimire. Ecusoanele prinse la centurile muncitorilor i se păreau înfiorător de cunoscute. Chiar și de la distanța la care se aflau, se putea distinge turnul și trăsnetul care despica cerul.

Cartea de tarot.

— David, i-am descoperit. Trebuie să intrăm în depozit.

David se gârbovi sub rafalele de ploaie.

— Pe urmă îl urmărim pe Dillon.

— Ce facem cu Stacy?

— Dacă ăsta e un fel de cartier general al sectei, s-ar putea să fie și Crispin pe aici, împreună cu Stacy. E posibil să ne fi scutit să mai dăm telefon.

— Și avem de partea noastră elementul-surpriză.

Nici nu apucă să termine propoziția că David își scoase cartea de tarot luată de la Gillis. O scoase și Yael pe a rabinului.

— Intrăm pe ușa din față, ca și când am fi de-ai casei, o informă David scurt și o porni spre intrarea principală.

Să ne rugăm să ajungem la Stacy.

— Yael, sigur vrei să mă urmezi? Ne-am putea duce să vedem cum stau lucrurile la Trinity Square.

— Am spus că te urmez oriunde te-ai duce.

Femeia i-o luă înainte și încercă să deschidă ușa metalică.

Încuiată.

— Sesam, deschide-te, murmură David.

Ciocăni la ușă. Apoi, observând vizorul, ridică cartea de tarot și o lipi de lentila convexă a acestuia.

Ușa se deschise aproape instantaneu. În prag stătea un bărbat la fel de voinic ca și Gillis ce aducea cât se poate de bine cu un camion blindat. Un camion blindat prevăzut cu o mitralieră.

Fără să schițeze nici un surâs, bărbatul întinse mâna rămasă liberă după cele două cărți de tarot. În vreme ce acesta le examina, David se strădui să-și alunge senzația de vis iluzoriu. Lumea din jurul său nu era un vis. Mai degrabă un coșmar. Dillon făcea parte din Gnoseos. Era un trădător.

Dillon.

Înghiți lichidul amar ce i se ridicase în gât, căznindu-se să pară cât mai degajat, în momentul în care paznicul le înapoie cărțile și se dădu într-o parte pentru a le permite accesul.

— Pe culoarul din dreaptă, spuse el, făcându-le semn cu mitraliera. Bagaje?

— Ne-am ocupat de ele.

David trecu pe lângă el cu calmul omului care nu se grăbește și cu un braț în jurul taliei lui Yael.

Depozitul era aproape gol, cu excepția a vreo șase bărbați înarmați, ce dădeau impresia de vigilență și hotărâre. *Îngerii Întunericului.* Ceva mai departe, ascunse într-un con de umbră, se zăreau cutii, valize și baxuri întregi de apă îmbuteliată. *Provizii.*

Auzea răsuflarea stinsă a lui Yael în clipa în care ajunseră la capătul culoarului și se treziră în fața unei uși din lemn. Care, bănuiau ei, conducea în biroul șefului de depozit.

Și totuși, nu era un birou. Când David deschise ușa, își dădură seama că se aflau la intrarea într-o stație de metrou. Coborâra pe o scară din ciment, mărginită de o balustradă metalică. De o parte și de cealaltă, străjuiau globuri luminoase, asemeni unor ochi fantomatici, care pe măsură ce se îndepărtau se transformau în puncte minuscule de lumină. Lipită de el, Yael își trase răsuflarea.

Ce noroc pe el că își învinsese frica de înălțimi, altminteri nu ar fi îndrăznit nicicând să coboare treptele, mai ales într-o lumină atât de slabă. Nu se zărea nici un capăt, scările coborau în străfunduri, fără să-ți dea de bănuir unde și dacă se sfârșesc vreodată.

Cu pieptul clocotind de o bizară nehibzuintă, David se avântă în josul scărilor urmat îndeaproape de Yael. Era convins că Dillon coborâse pe aceleași trepte cu doar câteva minute înainte. În aerul rece și umed încă mai plutea parfumul coloniei Aramis pe care o folosea prietenul său.

În urma sa răsunau pașii lui Yael. Femeia nu se arătase câtuși de puțin înfricoșată, ceea ce nu putea spune și despre el. Pe măsură ce coborâșul devenea mai abrupt, sperau și emoțiile lui.

Scările nu păreau să se termine.

— O să fie necaz mare când va trebui să urcăm înapoi, șopti Yael.

Tot ce-i rămânea de făcut lui David era să spere că nu vor trebui să gonească pe scări urmăriți de o ceată de Îngeri ai Întunericului. Se abținu să o spună cu glas tare.

Lumina devenea tot mai difuză, aerul tot mai rece.

În sandale, Yael simțea cum picioarele i se transformă în cuburi de gheață. Petrecuse mulți ani prin excavații

subterane, dar niciodată nu mai dăduse peste ceva atât de straniu și de profetic ca această scară ce părea infinită.

Chiar în secunda în care își spuse că sunt osândiți să coboare la nesfârșit, îi căzură ochii pe o platformă din ciment. Răsufală ușurată și porni cu pași grăbiți spre aceasta.

Dar, când se opriră, își dădură seama că nu îi aștepta nimic decât o ușă metalică la dreapta și altă scară care ducea și mai jos. Aceasta din urmă era un soi de spirală din oțel și cupru, ce cobora printr-o gaură săpată în stânca din jurul platformei.

— Of, Doamne, suspină Yael.

David nu mai văzuse așa ceva. I se părea că se scoboară în Lumea de Dincolo și nu l-ar fi mirat câtuși de puțin dacă s-ar fi trezit pe malul râului Styx.

— Alege. Ușa sau scara, îi zise Yael în vreme ce își masa picioarele dureros de reci.

David alese ușa. Trase de ea fără nici un rezultat.

— Dacă o sparg, facem prea mare gălăgie. Hai să riscăm pe scări.

— Mă întreb câți ani le-or fi luat ca să sape un asemenea tunel? se întrebă Yael.

Ura răgușeala din vocea sa, dar cel puțin încă mai avea voce. Se sprijini de zidul din piatră și începu să se întindă în speranța că își va mai alina durerea. Din fiecare rană părea să țâșnească foc, iar usturimea din gât devenea tot mai supărătoare.

Se întreba dacă lui David îi trecuse prin cap că veniseră până acolo fără nici cea mai mică armă.

— E prea târziu să-ți mai atrag atenția că suntem neînarmați împotriva dușmanilor lui Dumnezeu.

— Doar îl avem de Dumnezeu de partea noastră, nu?

David nu glumea decât pe jumătate. Regreta că nu se gândise să cumpere un briceag la ieșirea din aeroport. Dar regretele erau inutile.

Mirosul de mucegai devenea tot mai pregnant în momentul în care porniră pe cel de-al doilea rând de trepte.

— Ai grijă, o avertiză David și se făcu nevăzut prin deschizătură. Treptele astea sunt cam alunecoase.

— Se face condens.

Yael se străduia să-și țină echilibrul, uitându-se atentă la fiecare treaptă pe care pășea ca nu cumva să o ia la vale.

Pe neașteptate, de deasupra capetelor lor, răsună un zumzet de glasuri și pași. Alți oameni coborau în urma lor.

Probabil ei știu încotro s-o ia, își zise Yael.

David și Yael își continuă drumul, bâjbâind atenți pe treptele metalice. În viața lui, David nu mai fusese la o asemenea adâncime. Se întreba dacă vreunul dintre ei va mai vedea vreodată lumina soarelui.

Alungă acest gând și se concentrează asupra sufletelor Tzadikimi, repetându-și în minte că atâta vreme cât unul dintre cei treizeci și șase este încă în viață, mai există o speranță.

Din adâncuri începeau să se ridice murmur de voci și susurul apei.

— Cred că am întârziat la petrecere, șopti Yael.

— Să sperăm că nu-și dă nimeni seama că venim neinvitați.

Peste doar câteva clipe, ieșiră din cilindrul vertical de stâncă și pătrunseră într-o grotă spațioasă și slab luminată.

Coborând și cele din urmă trepte, David aruncă o privire spre zidul din capătul grotei, străjuit de două statui uriașe

din bronz. Sculptate sub forma unui uroboros dublu, cele două tronau în fața porții duble, și totuși, păreau neînsemnate în comparație cu zidul stâncos din spatele lor.

Dar atenția îi fu atrasă de coloana singuratică din piatră neprelucrată ce se ridica la dreapta lui. Asemeni unui turn, aceasta era încununată de o protuberanță cât se poate de evidentă — un fel de balcon cioplit în stâncă. Aducea cu un post de observație primitiv. *Sau cu balconul de la care se adresează papa mulțimii*, îi trecu prin minte lui David, aproape așteptându-se să-l vadă pe conducătorul sectei cum își face apariția și face cu mâna alaiului său de favoriți.

Privirile i se opriră pe ușile din sticlă ce se distingeau din spatele balustradei balconului. *În spatele lui e o cameră. Probabil acolo duce ușa de pe platformă.* I se păru că zărește ceva mișcându-se. Era cineva acolo sus.

Apoi se întoarse către biroul de recepție amplasat la vreo trei metri în față. O femeie slabă ca un țâr le arunca priviri furioase. Broșa mare din cristal înfățișând un uroboros prinsă de taior și costumul de un roșu aprins răspândeau scânteieri de gheață.

Cel mai tare îl îngrijora Îngerul Întunericului postat în spatele femeii, un bărbat cu o expresie vicleană, bine înfipt pe picioare și cu ochi cenușii la fel de lucioși ca și pistolul de la brâu.

Gata, nu mai suntem în Kansas.

Femeia își țuguie buzele rujate în culoarea costumului și le făcu iritată semn să se apropie.

— Pe aici. Sunteți ultimii sosiți. Trebuie să vă verificăm pașapoartele.

CAPITOLUL 53

Crispin năvăli pe culoar, fără să-i bage în seamă pe toți cei care se dădeau grăbiți la o parte pentru a-i face loc. Se îndreptă spre scara din dos care ducea la nivelul inferior și se repezi în josul ei, cu capătul bastonului zornăind pe treptele metalice.

Era mistuit de o furie neagră. Unde dracu' era Shepherd? *Se joacă cu mine*, răbufni el. Raoul îl informase că Shepherd și israelianca aterizaseră pe Heathrow cu două ore în urmă. *De ce n-au ajuns în Trinity Square și nici n-au sunat?* Raoul și Enrique scotociseră fiecare colțișor al parcului și nu dăduseră de ei. *Nici un telefon.*

Poate că îi va capta atenția lui Shepherd dacă îl pune să asculte țipetele fetei. Scrâșni din dinți, imaginându-și cum îi frânge brațul copilei ca pe un covrigel în vreme ce Shepherd o ascultă cum urlă.

Își scoase cheia din buzunar și o băgă în broască, dar, spre mirarea lui, ușa se deschise înainte să apuce să o descuie.

Ce mai e și asta?

O cameră goală, asta era. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Crispin cercetă cu atenție pătuțul, scaunul și toate ungherele.

În clipa aceea slobozi un răcnet de mânie.

Apăsă furios pe tastele telefonului.

— A dispărut! zbieră el în momentul în care îi răspunse cineva din centrul de comandă al Îngerilor Întunericului, situat la nivelul superior. Camera e goală! La cine crezi că mă refer? Ultimul dintre Cei Tainici. *Găsiți-o!*

Până să se răsucescă, întregul subteran răsuna de țuitul soneriilor de alarmă. Mistuit de furie, Crispin urcă șontăcâind pe scară, cu chipul schimonosit, în timp ce vreo doisprezece Îngeri ai Întunericului coborâră în fugă pe lângă el.

Odată ajuns la etaj, dădu nas în nas cu DiStefano.

— Un singur lucru vreau să-ți spun, Șarpe, îl anunță DiStefano, surprinzător de calm.

— Trebuie s-o găsim pe fată, mormăi Crispin.

— Ah, o s-o găsim. Nu are unde să se ascundă pe aici, nu?

DiStefano își aplecă ușor capul, cu buzele strâmbate într-un zâmbet vag.

— Nu știu de-a ce te joci și nici motivul pentru care nu ai venit imediat la mine cu numele lui Guillermo Torres, continuă el. Și n-am de gând să te întreb cine a trimis ordinul de asasinare de pe computerul meu. Îți spun doar că s-a rezolvat. Trei bărbați cu numele de Guillermo Torres au fost uciși astăzi.

Ochii îi străluceau de mulțumire.

— Vaporul lui Jack Cherle e pe cale să acosteze chiar în clipa aceasta. Încă un Tainic de care vom scăpa cât de curând. Înseamnă că nu ne mai rămâne decât fetița.

— Când o vor găsi, vreau să fie adusă la mine.

Ochii lui DiStefano aveau luciri înghețate.

— Va fi *ucisă* în momentul în care va fi găsită, îi răspunse el calm. Nu mai este problema ta personală, Șarpe. Atribuțiile tale s-au încheiat, cu succes, așa putea spune. A sosit clipa noastră. Nu mai are nici un rost să o ținem pe Stacy Lachman în viață. David Shepherd nu a reușit să ne împiedice, iar moartea ei reprezintă victoria noastră. Singura ta preocupare este să te pregătești pentru final și pentru noul nostru început.

Nici nu termină bine ce avea de spus, când o bubuitură zdruncină tavanul tunelului. Cei doi bărbați își ridicară ochii.

— Cherle, zise DiStefano, consultându-și vesel ceasul. A murit sau va muri în curând. Nu ne mai rămâne decât unul.

Gândurile se învolburau prin mintea lui Crispin. *Nu încă*. Nu era pregătit.

Cândva, exact așa planificase lucrurile. Dar, în momentul de față, îl deranja ceva. Lipsea ceva. Odată ce descoperise legătura dintre Stacy Lachman și Shepherd totul se dăduse peste cap. Acum își dorea totul — nestemata care îi fusese furată, plata pentru anii pierduți în comă și satisfacția răzbunării. *Pe urmă*, Înălțarea. Nici o clipă mai devreme.

Se îndepărtă de DiStefano fără să rostească un cuvânt. *Dacă conducătorul Cercului își închipuie că mă poate opri,*

se înșală amarnic. Dacă reușesc să pun mâna pe fată, a mea e. Și eu decid când îi vine timpul să moară.

SOUTHAMPTON

În decurs de câteva secunde, răsunară trei focuri de armă.

Jack Cherle se prăvăli la pământ în urletele familiei sale, în vreme ce restul pasagerilor se ascunseră din calea gloanțelor.

— Punct ochit, punct lovit, prieteni. Ne vedem la Londra.

Glasul lui Geoffrey Bale se auzi prin căștile celorlalți doi Îngeri ai Întunerului chiar în clipa în care mașinile acestora părăseau docul.

Bales își scoase telefonul și, cu o mână pe volan, începu să scrie un mesaj.

„S-a rezolvat.”

CAPITOLUL 54

David și Yael își depuseră cărțile de tarot pe biroul de la recepție. David își ținu respirația cât timp femeia le ridică pe fiecare în parte și le examinează cu atenție pe ambele fețe. *Verifică numerele, se lămuri el.*

Cu o viteză uluitoare, femeia introduse numerele în computer, apoi se apropie încruntată de ecran. Își ridică privirile și o măsură îndelung pe Yael.

Nu ne crede, își zise David, prefăcându-se captivat de tabloul de Lichtenstein de pe peretele din dreapta. Într-o clipă, Îngerul Întunericului o să-și ridice arma și-o să ne împuște unul după altul.

Simțea și neliniștea lui Yael, care se ținea aproape de el. De la subraț i se scurgeau picături de sudoare. *Ar trebui să țâșnesc acum, să-l iau pe nepregătite...*

Dar înainte ca picioarele lui să facă vreo mișcare, vocea aspră a femeii i se adresă lui Yael.

— Numele dumneavoastră. Cum vă numiți?

În momentul acela, Îngerul Întunericului făcu un pas înainte, strângând arma între degetele sale groase.

— E vreo problemă?

— Nu e nici o problemă, îi replică Yael, cu sânge rece. Aveți numele meu chiar acolo. Și, în plus, aveți și cartea de tarot.

— Tocmai asta-i problema, contraatacă femeia. Cartea a fost eliberată pe numele unui bărbat.

— Nu se poate, interveni David.

— Clar ați făcut o greșeală, îi spuse Yael pe un ton glacial.

Dacă David nu ar fi cunoscut situația, și-ar fi putut închipui să Yael e cu adevărat ofensată.

— Vreau să vorbesc cu premierul DiStefano. Sau cu Crispin Mueller. Chiar acum!

Pentru prima dată, femeia părea să ezite. Aruncă o privire în spate către Îngerul Întunericului, ca și când ar fi cerut ajutor.

Încruntându-se spre Îngerul Întunericului, David i se adresă femeii pe un ton poruncitor.

— Zi-i să lase arma jos. E cartea ei. În mod evident, s-a făcut o încurcătură cu numerele. Dacă doar noi mai eram de sosit, e logic că nu mai vine nimeni după noi.

Se aplecă la doar câțiva centimetri de fața femeii.

— Îți închipui că cineva din exterior are acces la aceste cărți? Folosește-ți creierul, încheie el disprețuitor.

Femeia era vizibil jenată, sfâșiată între adeziunea la codul de discreție impus de Gnoseos și discrepanța vizibilă din fața sa.

— Dar aici scrie Paul Wright...

— Paula Wright, zise Yael și se întoarse spre David, scrâșnind din dinți. Cine s-ar aștepta la incompetență

într-un asemenea moment? şuieră ea. Greşeli de ortografie într-o zi crucială? E inacceptabil!

David îi făcu semn Îngerului Întunericului.

— Cheamă-l imediat pe DiStefano. El o să rezolve problema fără să mai pierdem atâta timp.

— Nu e nevoie.

Femeia deschise numaidecât un sertar din care scoase două inele micuțe pe care atârna câte o cheie din aur. David o auzi pe Yael răsuflând ușurată, iar bătăile propriiei inimi se potoliră simțitor.

— James Gillis, sunteți în camera 17 de pe coridorul D, la etajul principal. Paula Wright, camera 42, coridorul C, etajul inferior, aproape de ultima scară, spuse femeia, făcându-i semn spre dreapta.

Yael puse mâna pe cheie și o porni pe coridor, ca o adevărată personificare a indignării.

— Haide odată, James, dacă tot am întârziat atât de mult.

David își înfrânse impulsul de a privi înapoi.

— A fost cât pe-acî, îngăimă el în momentul în care o prinse din urmă. Ai fost spectaculoasă.

— Am riscat. Îți vine să crezi cum arată locul ăsta? șopti ea, odată ajunși în marea de oameni de pe coridor.

Tunelul înțesat de oameni le dădea senzația că s-au întors la New York. Dar nu era așa. Era golaș și ireal și prost luminat printr-o combinație de becuri și lumânări groase cocoțate pe niște polițe. Arhitectura consta într-un amestec șocant de metal și rocă, iar aerul era îmbâcsit de mirosul de mucegai ce se răspândea din infiltrația de pe

muchia zidului. Cu toate acestea, în atmosferă plutea un sentiment de nerăbdare și emoție.

David nici măcar nu-și imaginase vreodată un asemenea lucru. Buncărul era un soi de hibrid straniu dintre o peșteră și un adăpost nuclear. Ocupa o suprafață mult mai întinsă decât își imaginase, chiar și pentru cei două mii de oameni cărora li se dăduseră cărțile misterioase de tarot.

Unde e Stacy în tot labirintul ăsta? se întrebă el, cercetând chipurile vesele care se îndreptau spre el. Fiecare persoană întâlnită părea absolut normală, dar cu toții îi erau dușmani. Dușmanii lui și ai restului lumii.

Stacy ar putea fi cea din urmă speranță de a-i înfrânge, însă nu avea nici cea mai vagă idee unde anume să o caute.

Grăbiți, traversară o aulă mare înconjurată de statuile în formă de uroboros, apoi un salon și o bucătărie.

Slabe șanse să o gășesc într-un loc aglomerat, își zise David, văzându-și de drum.

Spre ușurarea lui, în afara câte unui salut din cap sau a unui zâmbet, nimeni nu îi băgă în seamă în timp ce se îndreptau spre scările din spate.

Dintr-odată, un bubuit slab zgâlțâi pereții din stâncă. Lumânările se cutremurară pe polițe, iar David și Yael își ridicară ochii neliniștiți.

— Ce-a fost asta? Încă mai simt vibrațiile sub tălpi, murmură Yael.

— Nu știu, dar nu-mi place situația. Tot ce ne mai lipsește e să ia foc văgăuna asta, spuse David, posomorât. Trebuie s-o găsim pe Stacy și s-o ștergem de-aici.

De jur împrejur, un vuiet de emoție se răspândi printre cei prezenți. Imediat după aceea, pe coridor răsunară niște sonerii.

— A sosit vremea, probabil, strigă frenetic un bărbat.

— Spre aulă! se auzi glasul unei femei.

Mai multe glasuri se înălțară.

— Spre aulă! Spre victorie!

Pe măsură ce toată lumea dădea năvală în direcția din care David și Yael tocmai veniseră, cei doi își continuară drumul în goană, spre capătul tunelului.

În ceea ce-l privea pe David, inima îi bătea mai degrabă din cauza fricii decât a efortului. Timpul se scurgea și încă nu știa unde să o caute pe Stacy în văgăuna aceea blestemată. Dar acum, când toată lumea se aduna în aulă, poate că vor reuși să o caute și prin cotloanele mai îndepărtate ale buncărului, fără să fie prinși.

Nici nu apucă să-și ducă gândul până la capăt, când dădu cu ochii de patru Îngerii ai Întunericului care veneau în goană din ambele direcții, cu armele pregătite.

Înlemniră amândoi. Însă, spre uimirea lui, paznicii trecură pe lângă ei. Cu excepția unuia singur.

— N-ați văzut cumva o fată blondă într-un tricou gri? întrebă el.

Stacy. David clătină din cap, incapabil să rostească un cuvânt, chiar dacă ar fi dorit.

Îngerul Întunericului le făcu semn spre capătul opus al coridorului.

— Duceți-vă în aulă. Coridoarele trebuie să fie libere ca să putem căuta. Dacă o zăriți, prindeți-o și duceți-o la recepție. Fata e ultimul Tainic.

— Vai de mine. Normal că o ducem.

Yael îl privi uimită și încuviință ferm.

— Cum de-a scăpat? reuși David să bâiguie.

— Asta am vrea și noi să aflăm, îl repezi Îngerul Întunericului, apropiindu-se brusc de ei. Voi unde vă duceți?

David îi arată cheia de la cameră.

— Am uitat ceva în cameră.

— Nu vă mai întoarceți, îi porunci bărbatul. Coridoarele trebuie să fie libere.

Du-te la dracu', îi ură David în sinea lui, dar amândoi făcură cuminți cale-ntoarsă, prefăcându-se că se îndreaptă în direcția din care veneau. În secunda în care Îngerul Întunericului se făcu nevăzut, o prinse de mână pe Yael.

— Haide! O să coborâm.

Se năpustiră pe scara din fund, rugându-se să nu-i mai oprească cineva.

Odată ajunși la capătul coridorului, se blocară, uitându-se consternați la cele șase galerii care li se deschideau în față, numerotate de la A la F.

— Camerele personalului sunt acolo jos. Probabil că servesc doar ca dormitoare, gâfâi Yael.

David simțea că își iese din minți. Locul acela era mai mare decât își imaginase. Fiecare coridor părea infinit și adăpostea zeci de uși. *Dacă Stacy stătea ascunsă în spatele vreuneia dintre ele?*

Deznădăjduit, se chinui să-și adune gândurile. Instinctul îi spunea să coboare.

— Hai să verificăm la etajul inferior mai întâi și pe urmă urcăm la loc, zise el, alergând deja spre scară.

Soneria se potolise, băgă el de seamă în timp ce cobora scările, sărind două câte două.

La etajul inferior nu mai rămăsese decât o mână de oameni pe lângă cei câțiva Îngeri ai Întunericului care controlau fiecare cameră din cele șase galerii, similare cu cele de la etajul superior.

— Aici, spuse Yael și alergă spre un plan al etajului, desenat pe peretele din spatele scării. Poate ne ajută să economisim timp.

Disperat, David cercetă planul.

— Uite, balconul pe care l-am văzut. Duce spre o cameră de control.

— La fel ca o cameră de comandă, șopti Yael. Situată deasupra arenei și probabil inexpugnabilă.

Femeia privi agitată în spate, spre Îngerii Întunericului ce se îndepărtau de ei, cuprinși de febra căutărilor, prin galeria D.

— Probabil acolo sus sunt adunați șefii, zise David. Poate că acolo a ținut-o Crispin pe Stacy.

Un loc perfect pentru o execuție, își zise David, dar își șterse repede imaginea din minte.

— E posibil să fie încă la etajul ăsta, remarcă Yael. La capătul acestui coridor, este depozitul de deșeuri, și sala ventilatoarelor, și... asta ce mai e?

Îi arată o zonă circulară, chiar în spatele scărilor, purtând însemnul „Accesul interzis”.

— Accesul interzis? Crezi că e posibil...?

David strânse din buze.

— Există o singură modalitate de a afla.

O luară la goană spre zona din spatele scărilor. Odată ajunși acolo, nu îi întâmpină decât un puț subteran, acoperit cu un grilaj.

— Ei bine, e o fundătură, zise David cu ochii pierduți în hăul adânc și își trecu degetele prin păr.

Prin coaste îl săgeta o durere îngrozitoare. Dar se căznea să o alunge.

— Iată depozitul de deșeuri, zise Yael, făcându-i semn spre un rezervor metalic, ascuns în întunericul coridorului.

— Mă duc să-l verific, zise David, posomorât.

După cum se așteptase, ușa era încuiată. Se prinse de o scară încastrată în perete și urcă în vreme ce Yael privea atentă în jur. Nu era nimeni pe acolo. *Deocamdată.*

— Grăbește-te, îl rugă ea, apoi tăcu în momentul în care el se apropie de vârf.

Îi înțelegea nevoia de a căuta peste tot. Dar cu cât întârziau în acel loc, cu atât riscul de a fi prinși era mai mare. Așteptă cu respirația tăiată ca el să deschidă trapa superioară și nu se liniști până ce nu îi auzi pașii coborând pe barele metalice.

— Nu e decât gunoi. Unde se ascunde oare?

Tresăriră amândoi la auzul unui scârțâit din apropiere. Yael se răsuci și dădu cu ochii de un șobolan uriaș care se strecura dintr-o firidă pe care nu o remarcase până în acel moment. Era aproape invizibilă, o mică deschizătură ascunsă sub o ieșitură a stâncii.

— E ceva acolo. Unde sunt șobolani e și mâncare.

David se repezi spre fridă, urmat de Yael cu pumnii strânși că fiica lui vitregă ar putea sta singură într-un loc atât de oribil.

Amândoi zăriră ușa în același timp. Nu era însemnată și putea cu ușurință să treacă neobservată în această parte izolată a buncărului.

Locul ideal în care să ții un ostatic, își spuse Yael.

Ușa era întredeschisă. Femeia o împinse și remarcă un vag miros de medicamente.

Oh, Doamne!

Încăperea de dimensiunea unei debarale părea goală. David băjbâi în căutarea unui comutator și camera li se dezvălui într-o lumină slabă, fluorescentă. Văzură un scaun, un birou și un pătuț dezordonat. Pe o tavă de la picioarele patului, se zăreau ceea ce păreau a fi resturile unui sandviș cu brânză.

— Au ținut-o aici. Dacă am fi sosit cu câteva minute mai devreme, probabil că am fi găsit-o.

David simțea cum tot universul se prăvălește peste el.

— Fii atent aici! zise Yael care îngenunchease lângă pătuț și ridicase de jos o brățară inscripționată din cauciuc.

În cauciucul galben se distingeau cuvintele „țintește cât mai sus”.

— Este a ei, îngăimă David. I-am cumpărat-o vara trecută, când a venit în vizită.

Pentru o clipă, rămase cu privirile pierdute la fâșia îngustă, apoi se chinui să și-o bage pe mâna umflată. Deși îl strângea tare și neplăcut de încheietură, brățara îl ajuta să se simtă mai aproape de Stacy.

— A fost chiar în camera asta. Nenorocitul...

— *De ce nu sunteți la etaj? Ce căutați aici?*

Yael și David se răsuciră brusc la auzul vocii puternice ce răsună prin camera micuță.

David se prefăcu mirat. Pe Îngerul Întunericului care-și ținea arma ațintită asupra lor nu îl recunoscuse, dar îl recunoscuse de îndată pe bărbatul mărunț și lat în umeri din pragul ușii.

Alberto Ortega, fost Secretar General al ONU.

David îl întâlnise o dată, pe vremea când tatăl său încă trăia, cu ocazia unei recepții oferită de Casa Albă la care participase împreună cu părinții săi, cu familia Wanamaker și alte familii de senatori.

Wanamaker. Mă întreb până unde merg legăturile lor. Cine pe cine a recrutat?

— David Shepherd, rosti Ortega, ridicând din sprânce-ne, și intră în cameră. Cum ai ajuns aici? Lasă. Oricum nu mai contează.

De la brâu, scoase un pager.

— În câteva clipe, coridorul va fi plin de Îngeri ai Întunericului, spuse el degajat, cu degetul pe tastatură. Nu e vorba că prietenul meu Domino, aici de față, nu vă poate veni de hac amândurora.

Îngerul Întunericului, cu un păr roșcat și moale și un barbișon asortat, le aruncă un zâmbet fermecător.

— O să-mi placă de două ori mai mult decât atunci când ți-am omorât menajera.

David nu scoase nici un cuvânt, pierdut între confuzie și mânie. *Înseamnă că nu Dillon a ucis-o pe Eva?*

— Sper că ai adus jurnalul cu nume, zise Ortega, apropiindu-se și mai mult.

— E chiar aici.

În timp ce rosti cuvintele, David își învârti geanta ca pe o bâtă de baseball și îl izbi pe Ortega peste degete, făcându-l să scape pagerul. Impactul îl azvârli tocmai într-un colț, iar David se năpusti asupra lui Ortega, pocnindu-l cu pumnul în fața-i îngâmfată. Își luă avânt și îl lovi din nou, transformându-i chipul negricios într-o mască însângărată de carne zdrelită și dinți scoși. Amețit, Ortega se răsturnă peste Domino și, în clipa în care amândoi se dezechilibrară și se prăvăliră pe jos, David se năpusti asupra armei.

Se auzi o împușcătură, urmată de o înjurătură din partea lui Yael. Degetele lui erau încleștate pe țeava fierbinte. Chipul îi era acoperit de sudoare în timp ce se zbătea să ignore durerea pătrunzătoare și să nu scape arma din mână. Domino era mai voinic decât el cu peste zece kilograme și David se lupta din răspuțeri să nu dea drumul armei.

În clipa în care Ortega se târî din calea lor, Domino învârti arma și îi răsuci încheietura lui David. Durerea îl săgetă prin tot brațul, iar genunchii i se înmuieră timp de câteva secunde. Geamătul pe care îl slobozi aduse un rânjet pe fața adversarului său.

— Omoară-i! găfâi Ortega, târându-se în genunchi și improșcând sânge din ceea ce fusese cândva gura lui.

Yael se aruncă asupra lui ca o rachetă și îl răsturnă pe spate într-o băltoacă a propriului său sânge.

Se urcă peste el și îi înfipse cheia în ochiul stâng. Bărbatul se zbătea să-și apere fața și sângele i se prelingea printre degete, dar Yael înfipse cheia din nou, de data aceasta în căușul gâtului, iar urletele lui îi răsunau în urechi.

David le auzea de undeva de departe, din adâncurile agoniei sale, în timp ce el și Domino își împărțeau pumni. Coastele îi trosniră ca și când ar fi fost izbit de un taur.

Arma. Nu trebuie să o scap din mână, își zise el, deznădăjduit în momentul în care Domino abătu asupra lui încă un pumn năprasnic.

Cu pumnul rămas liber, David își pocni adversarul în mărul lui Adam, simți cum toate ligamentele bărbatului cedează și îl văzu dându-și ochii peste cap de durere. Dar apoi, revăzu fața zâmbitoare a criminalului chiar în clipa în care pumnul acestuia se năpustea ca o nicovală asupra capului său.

Prin fața ochilor îi dansau luminițe colorate și David se prăbuși în genunchi. Zări țeava puștii ațintită asupra capului său. Printr-un efort uriaș, încercă să se ridice, să ia arma sau, măcar, să se miște pentru a fi o țintă mobilă.

Dar înainte ca mușchii să-l asculte, în spatele Îngerului Întunericului își făcu apariția un alt bărbat. Folosindu-se de ambele mâini, acesta îl izbi pe Domino peste ceafă cu un bolovan de mărimea unui pepene.

David clipi disperat. Se întreba dacă nu cumva lovitura la cap îi afectase vederea. Își încordă ochii.

Nu-i venea să creadă. Bărbatul de lângă trupul lui Domino era Dillon McGrath.

CAPITOLUL 55

Era beznă, o beznă atât de adâncă încât Stacy nu-și vedea nici măcar propriile mâini, dar continuă să se târască prin tunelul din metal subțire. Bărbatul o sfătuisese să nu facă zgomot, să înainteze încet dar constant. Dar cu fiecare mișcare prin tunelul îngust, metalul scârțâia sub greutatea ei, iar ea înmărmurea de spaima de a fi auzită.

— Puțul de ventilație e îngust și probabil destul de prăfuit, o avertizase bărbatul, vorbind în grabă și uitându-se de jur împrejur în momentul în care o ridică printr-o trapă.

Fugiseră printr-un tunel lăturalnic, la mică distanță de locul în care o ținuse bărbatul cu coamă de leu.

— Trebuie să mergi până când la dreapta se deschide un alt tunel. O iei pe tunelul acela. Să nu te oprești, ai drum lung de făcut. Orice auzi, să nu te oprești, du-te până în capăt și așteaptă-mă acolo. Înțelegi ce-ți spun?

Stacy nu mai înțelegea nimic. Acum, în timp ce se înghesuia prin tunelul mititel, simți că i se face părul măciucă la auzul sirenelor.

Bărbatul-leu și-a dat seama că am fugit. Inima îi fremăta dureros de puternic. Se strădui să nu se gândească la faptul că el o caută. Sau la cât de înfrigurată și de singură și de speriată este. Spera ca omul care o eliberase să fie de încredere, spera să-și revadă mama și pe David. Nu-și dorea altceva decât ca lucrurile să revină la normal.

Pătrunsă de frig, Stacy se sforță să continue drumul. În momentul în care simți că peretele din dreapta se termină, se chinui să se strecoare prin locul îngust. Îi trebuiră câteva minute în care se zvârcoli și își ținu respirația ca să poată pătrunde în celălalt tunel.

Avea gura uscată din cauza prafului, iar mâinile îi erau atât de înghețate încât nici nu le mai simțea. Își dorea cu asemenea disperare să scape din această închisoare rece de metal că îi venea să țipe. Dar nu putea să o facă. Bărbatul-leu i-ar da de urmă. La fel și bărbatul cu ochi de culori diferite. Trebuia să tacă mîlc.

Nu străbătuse prea mult din cel de-al doilea tunel, când i se păru că aude vuiet de glasuri. *Vin după mine!* Se opri să asculte, cu stomacul măcinat de frică.

Glasuri. Nu se înșelase. Își ciuli și mai tare urechile, chinuindu-se să prindă vreun cuvânt.

Era o femeie nervoasă care se certa. *Femeile care plângeau?* În momentul acela nu mai plâneau.

— Lasă-i să vină după noi. Ne vom lupta și cu unghiile și cu dinții.

— Avem și cuțitele pe care le-am șterpelit de pe tăvile cu mâncare. Le-am ascutit de pietre.

— Înainte să ne ucidă ei, putem și noi să omorâm câțiva dintre ei.

Dar, din spatele glasurilor hotărâte mai răzbăteau și alte sunete. Unele dintre femei suspinau. Implorau.

— Dacă vă împotriviți, or să ne omoare pe toate.

— Vai, Doamne, nu vreau să mor.

Stacy înlemni. Cine erau? Prizoniere? La fel ca ea? Ce li se va întâmpla?

În minte auzi din nou ecoul vocii bărbatului. *Mergi mai departe. Nu te opri orice s-ar întâmpla. Mergi până la capăt.*

Nu pot. Din propriul gât se revărsă un suspin. *Nu pot să le abandonez pe acele femei.*

Nu avea suficient spațiu să se întoarcă. Încet, chinuitor, își croi drum cu spatele pe unde venise.

Spre voci.

CAPITOLUL 56

David se năpusti asupra lui Dillon, izbindu-l de rama ușii.

— Ce naiba cauți aici? se răsti el.

— Îți salvez viața, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Dillon, fixându-l cu ochii săi albaștri. Apropo, halal mulțumire pentru ce-am făcut.

— Pentru ce să-ți mulțumesc? Pentru că încerci să distrugi lumea? La asta se reduc studiile tale metafizice, *părinte*? Tu mi-ai furat pașaportul atunci când ai lăsat în casă monstrul care a ucis-o pe Eva?

— Eva? A murit Eva? Dumnezeule mare!

Tulburarea de pe chipul lui Dillon părea sinceră. Scutură din cap de parcă ar fi încercat să-și limpezească gândurile, apoi îl împinse pe David cât colo.

— Ei bine, prietenul tău întins aici pe jos s-ar putea să nu fi murit, continuă el, destul de zdruncinat. Așadar, dacă nu cumva ești pregătit de o nouă rundă, îmi sugerez să discutăm despre toate astea după ce ieșim la suprafață. Câtă vreme încă mai putem.

Yael se ținea alături de David, cu arma lui Domino îndreptată spre Dillon.

— David, chiar ți-a salvat viața, spuse ea, precaută.

În mintea lui David era o adevărată învălmășeală în vreme ce se chinuia să pună cap la cap atacul lui Dillon asupra lui Domino, uciderea Evei, dispariția pașaportului și însăși prezența lui în acest buncăr.

— Ferește-te! strigă Dillon când Domino întinse un braț către pantalonul lui David.

David se întoarse și îl lovi pe Îngerul Întunericului în falcă. În clipa în care capul lui Domino căzu într-o parte iar trupul îi rămase inert, toți trei o luară la fugă spre scara din capăt.

— Atunci ce cauți aici? întrebă David.

— E o poveste lungă. După ce mi-ai vorbit despre inscripția ebraică de pe agatul tău, mi-am adus aminte ceva. Mai văzusem ceva asemănător. M-am uitat printr-o carte de magie ebraică ca să văd dacă scrie ceva despre nestemate, găfâi Dillon, odată ajunși la baza scărilor. Am găsit un capitol întreg despre pietrele magice de pe pieptarul Înaltului Preot.

— Continuă, rosti găfâit David.

— Cu ani în urmă, am cunoscut un episcop la Roma. De atunci a fost acuzat de molestarea unor băieți. Câțiva bieți copii pe care îi invita săptămânal la un mic dejun urmat de citirea Bibliei. Dar ceea ce mi-am amintit a fost inelul lui. Unul ciudat, cu un rubin neted și cu o inscripție ebraică.

— Rubinel din pieptarul lui Aaron? îngăimă Yael, cu fața congestionată din cauza efortului de a urca pe scară.

— I-am dat de urmă într-un sătuc din Scoția. Și i l-am luat. Ca să-l înapoiez poporului israelian. Pe urmă, am descoperit printre biletele de călătorie cartea asta ciudată de tarot.

Deși în formă bună, Dillon respira cu greutate.

— Îmi tot spunea că trebuie să prindă avionul spre Londra. Așa că aici am venit și eu. Pe Heathrow am dat de un neamț. Avea aceeași carte. M-am întovărășit cu el și iată-mă aici. Acum voi să-mi spuneți mie ce dracu' se petrece.

Erau pe la jumătatea urcușului. David se opri brusc, înăbușindu-și durerea ce părea să-l înjunghie în fiecare părticică a corpului.

Aproape de el, Yael și Dillon se lipiră de balustradă să-și tragă sufletul.

— Stacy e aici, spuse David cu voce răgușită. Demențiiăștia încearcă să distrugă lumea. Vocile... numele pe care le-am auzit... sunt ale oamenilor pe care acești monștri îi omoară în mod constant. Stacy e unul dintre ei. Poate chiar ultimul. Trebuie s-o găsim și s-o scoatem de aici!

— Să ne-ajute Dumnezeu, spuse Dillon, iar obraji-i rumeni deveniră brusc albi ca varul. Unde este?

— Nu știu. Poate că ar fi bine să porți o discuție cu Dumnezeu să ne ajute să o găsim, spuse David, strângând din dinți. Înainte să ne prindă și să ne omoare și pe noi.

CAPITOLUL 57

Vocile răzbăteau din ce în ce mai tare.

Merg în direcția bună, își zise Stacy. Dar cum o să cobor până la ele?

Începu să se târască mai repede, simțind că se înăbușe din cauza norului de praf. În trecere, degetele i se atingeau de gurile de aerisire de la fiecare cameră. Erau acoperite cu zăbrele, ca cele dintr-o casă obișnuită. Vocile trebuiau să vină dintr-o gură din apropiere.

Dintr-odată, în clipa în care ajunsese la cotitură, avu senzația că vocile femeilor vin chiar de sub ea. Pipăi ambii pereți, în căutarea unei guri de aerisire sau a unei alte trape. Cu siguranță existau mai multe.

Se strecură grăbită prin cotul tunelului. Cu spatele era chiar mai greu decât la venire și în primă fază rămase înțepenită. Dar reuși să se elibereze și dădu peste ea — o trapă la fel ca cea pe care bărbatul îi spusese să o închidă la loc după ce o urcase în puțul de ventilație.

Cu mare prudență și ținându-și respirația, Stacy apucă trapa din lături și se apucă să o împingă. Era grea, ca și

cealaltă, dar după ce reuși să o deplaseze câțiva centimetri, putu să arunce o privire în tunelul de dedesubt. Le auzi pe femei. Erau și mai aproape.

— Poate că tu ești dispusă să te lupți și să mori, Irina, dar eu vreau să trăiesc, rosti una din ele printre lacrimi.

Îi răspunse o tânără cu o voce guturală.

— N-ai decât să fii o lașă, Louisa, dar eu vreau să mă întorc la Mario al meu. Prefer să mor încercând.

Stacy împinse panoul și ultimii centimetri. Deschizătura avea aceeași dimensiune ca și cea prin care urcase. Dar podeaua părea atât de îndepărtată.

Trase aer în piept și își strecură picioarele prin deschizătură, sprijinindu-se în coate de marginile puțului și lăsându-se în jos cât de mult se putea.

Imaginează-ți că ești Michael Jordan, și-ți dai drumul de pe inelul coșului, se îmbărbătă și își strecură brațele astfel încât să rămână agățată de buza deschizăturii.

Șovăi o clipă, apoi își dădu drumul.

Ateriză prost și simți o înțepătură la gleznă. *N-ai timp să stai pe banca de rezervă*, își spuse și respiră adânc. Se trezise într-un tunel asemănător cu cel în care fusese ținută. Era gol. Dar femeile erau prin apropiere, încă le mai auzea certându-se.

Stacy se ridică și porni șchiopătând spre locul din care veneau glasurile. Trecu prin fața mai multor tablouri, toate înfiorătoare, în culori întunecate, înfățișând șerpi și alte simboluri ciudate. Iuți pasul, dar rămase blocată în momentul în care dădu cu ochii de poarta din fier forjat din capătul tunelului. Îi îngheță inima în piept. Aducea cu poarta unei închisori.

Străbătu jumătate din distanță și atunci le văzu. Câteva zeci de tinere închise într-o încăpere uriașă. Era dotată cu paturi, la fel ca o cameră de internat. Femeile erau ofilite și palide, ca și când nu mai văzuseră lumina soarelui de ani de zile. Erau mai tinere decât mama ei, remarcă Stacy, iar câteva păreau chiar de o vârstă apropiată de a ei. Dar umerii le erau gârboviți ca la femeile bătrâne, iar părul le atârna neîngrijit pe spate.

Ce caută aici?

Una dintre femei rămase cu gura căscată când o zări pe Stacy îndreptându-se șontâc-șontâc către poartă. Dintr-odată, cu toate se adunară acolo, privind-o cu ochi năuci și inexpresivi.

— Cine ești?

Era femeia cu voce guturală. Era frumoasă, cu părul negru și ochi mari mărginiți de gene lungi.

— Mă cheamă Stacy. Cine... cine sunteți voi? De ce sunteți închise aici?

— Irina. Numele meu e Irina, spuse femeia, cu degetele încheștate pe gratii. Mulțumesc, Doamne! murmură ea, ridicând ochii.

Apoi se întoarse din nou spre Stacy, cu chipul luminat de speranță.

— Suntem prizoniere. Ajută-ne! Există o cheie.

— Unde e? întrebă Stacy, uitându-se atentă la pereții pe care nu se zărea nici urmă de etajeră sau cârlig.

— Mai în jos. În spatele unuia dintre tablouri. Repede!

— Care dintre ele? zise Stacy, alergând deja spre tablouri, cu glezna care îi zvâcnea de durere la fiecare pas.

— Nu știm, se auzi o altă voce. Îi vedem că o iau din spatele unuia. Grăbește-te! Te rugăm!

Stacy ridică tablou după tablou. *Unde e cheia?* La un moment dat, i se păru că aude zgomot de pași. O să sfârșească în spatele gratiilor, alături de ele.

Cu gândul la acele chipuri veștejite și deznădăjduite, Stacy se opinti și ridică cel mai mare dintre tablouri, fiind cât pe-acți să se răstoarne în clipa în care acesta se desprinsese din cârlig. Și atunci dădu cu ochii de ea. O cheie mare și neagră, în formă de F, atârna de un cui în spatele tabloului.

Cu degetele tremurătoare, o apucă și se sforță să alerge în ciuda durerii de la gleznă. Îi tremurau mâinile atât de tare încât nu nimerea gaura cheii, dar în cele din urmă reuși și atunci când se deschise poarta femeile aproape o călcară în picioare.

O luă la goană pe lângă ea și dispărură. Irina fu singura care se opri. O sărută blând pe Stacy pe obraz și oftă. Apoi o prinse de mână.

— Vino cu noi, îngerașule. Ia-o la fugă!

CAPITOLUL 58

— Presupun că ai un plan, spuse Dillon, uitându-se precaut spre capătul scărilor.

— Sunt dispus să primesc sugestii, răspunse David, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Tu ce propui?

— Să luăm toate nestematele care se află în posesia lor.

— Ai văzut vreuna? spuse Yael, ridicându-și privirile spre el.

— Două. Într-o casetă luminată din sticlă. Sunt în camera de comandă din spatele balconului. Acolo unde se întâlnesc mahării.

— Ai fost acolo? întrebă David, ridicând din sprâncene. Gura lui Dillon se strâmbă într-o grimasă.

— Pentru scurt timp. Umblam după noul meu tovarăș. Noi coboram, când unul dintre colegii lui a apărut din spațele ușii de sticlă și i-a zis că vrea să-i vorbească înăuntru. Eu am rămas în prag, dar am văzut bine ce se află în acea casetă.

— E ușor de ajuns la ele? întrebă David.

— Dacă reușim să spargem caseta. Dar ca să ajungem acolo...

Dillon dădu din cap.

— Am coborât până jos să caut o ascunzătoare de arme. O secure, o țeavă metalică, orice. Și, în schimb, am dat peste prietenii mei.

Yael îi zâmbi palid și îi întinse o mână mânjită de sânge.

— Yael HarPaz.

— Scuze, nu-mi dau seama ce s-a-ntâmplat cu bunele mele maniere, murmură David și întâlnește ochii lui Dillon.

Era copleșit de regrete imposibil de exprimat în cuvinte.

— Trebuia să am încredere în tine, spuse el grav. Iartă-mă.

— Faci cinste cu o masă bună și suntem chit.

Deodată, de dedesubt se ridică un tropăit grăbit de pași.

— Să ieșim de aici, se îngrijoră David.

Își continuă urcușul spre nivelul principal, însă, odată ajunși acolo și pornind-o către aulă, se treziră față în față cu vreo șase Îngeri ai Întinericului.

— Ia te uită, ce-avem aici? se auzi glasul unei femei de undeva din spate.

David o recunoscă pe loc. Uluit, se întoarse și dădu peste privirile autoritare ale Katharinei Wanamaker.

Katharine Wanamaker. Femeia care stătuse alături de mama sa luni de zile după ce tatăl îi fusese ucis de un atac de cord. Femeia care, în vacanțe, pregătea mereu salată Waldorf, deși David era singurul care se înfrupta din ea.

— Ce-ar fi să-l chemi și pe Judd, îi zise David, scrâșnind din dinți. O să facem o reuniune de familie.

Râsul femeii se ridică batjocoritor.

— Judd își închipuie că sunt în Georgetown, să închei o donație importantă pentru orchestra simfonică.

El habar nu are, își zise David.

— După ce-am plecat de la restaurantul din New York, te-a sunat Judd, nu-i așa? Nu el ne-a trădat. Tu ai fost aceea.

Se năpusti asupra ei, o prinse în brațe și se întoarse către Îngerii Întunericului. Yael țâșni spre el, cu arma lui Domino lipită de gâtul Katharinei, în timp ce Dillon își adună puterile pentru o nouă luptă.

— Nu vă mișcați, că altfel e moartă! strigă David.

De pe casa scării se auzeau pași ce goneau înspre ei. Panica îi eliberă un șuvoi de adrenalină prin vene.

În câteva clipe, Îngerii Întunericului se vor îmbulzi din toate părțile.

Unde e Stacy?

Katharine se zbătea să scape din strânsoare, dar David o strânse și mai tare.

— Dacă mai faci o mișcare, te împușc, o avertiză Yael.

Prin tunel, Îngerii Întunericului alergau în pas constant.

— Unde e fiica mea? șuieră vocea lui David în urechea femeii, înfigându-și degetele și mai puternic în carnea ei.

— Și dac-aș ști, tot nu ți-aș spune. Renunță, David, zise ea, întorcând spre el doi ochi diabolici. Nu ai cum să învingi.

— Unde e Mueller?

Katharine nu apucă să răspundă. Îngerii Întunericului se opriră brusc, cu ochii la ceata de femei care gonea în direcția lor.

— Ce naiba?

Dillon rămase cu gura căscată la vederea bietelor ființe care fugeau de parcă erau urmărite de Satana însuși.

— Duce-ți-le înapoi! le porunci Katharine Îngerilor Întunericului.

David răcni.

— Tot ce vreau să-mi spui este unde se ascunde Crispin Mueller! Și unde o ții pe Stacy!

Prin toată hărmălaia de pe culoar, Yael ridică piedica armei.

— Stacy! zbieră David. Unde e Stacy?

Prinsă în gloata haotică de femei, Stacy auzi ceva prin vuietul din jur. Un sunet plâpând, îndepărtat, dar îl auzi — vocea lui David. Îi striga numele.

— David!

Strigătul îi izbucni din gât și fata era cât pe-acți să se prăvălească pe scările din oțel. O susținu brațul Irinei. Se redresă rapid, cu respirația precipitată.

Dacă ar fi să cadă, celelalte ar călca-o în picioare. Femeile alergau asemeni unei turme lovită de streche dintr-un western vechi. Încercă să țină pasul cu ele, cu respirația tăiată, rugându-se să fie adevărat, ca David să fie acolo...

La capătul scărilor, se trezi într-un tunel identic cu cel de dedesubt, dar înțesat de oameni.

Ochii ei analizau fiecare chip.

— David!

Îl strigă, iar el întoarse capul, nevenindu-i să creadă. Totul părea să se petreacă cu încetinitorul. Apoi, Stacy îi citi bucuria din priviri, îi dădu drumul Irinei și țâșni spre el.

Dar cineva o prinse de mijloc și o trase cu violență. Se zbatu și zbiera, apoi îl zări pe David îmbrâncind-o pe femeia pe care o ținea prizonieră pentru a fugi înspre ea.

— Dă-mi drumul! țipă ea și își întoarse capul spre cel care o înhățase și țipă din nou.

Spaima îi inundă toată ființa.

Bărbatul care o prinsese era cel cu ochi de culori diferite. Bărbatul care îl omorâse pe Hutch. Cel care îi rânise mama.

— David, ajutor! urlă ea.

Apoi dădu cu ochii de un alt bărbat năpustindu-se asupra răpitorului și auzi o bubuitură asurzitoare.

David se prăbuși, izbindu-se cu bărbia de podea. În fața ochilor nu vedea decât cercuri negre, dar desluși împușcătura. Deschise ochii și încercă să se ridice, dar doi Îngeri ai Întunericului îl imobilizaseră. La doar câțiva pași, o zări pe Yael, cu brațul răsucit la spate în vreme ce arma lui Domino ajunsese acum în mâna unui Înger al Întunericului. Auzea icnetele lui Dillon și zgomotul înfundat al loviturilor ce se abăteau asupra lui. Deznădejdea luă locul durerii.

— Ia-o pe Cea Tainică și du-o în camera de control, porunci Katharine.

Bărbatul care o ținea pe Stacy se apucă să împartă sarcinile.

— Tu, ține-i pe Shepherd și pe ceilalți doi la recepție până află ce dorește Conducătorul să facă cu ei.

Se întoarse către ceilalți Îngeri ai Întunericului.

— Voi de ce stați acolo ca niște maimuțe? se răsti el, târând-o pe Stacy după el. Prindeți-le pe femei! Haideți odată!

David nu auzea decât suspinele lui Stacy. Îi sfâșiau inima, din ce în ce mai stinse, în vreme ce el se lupta în van cu bărbatii care îl imobilizau.

Pe monstrul care o prinsese pe Stacy și-ar fi dorit să-l ucidă, aproape la fel de mult cum își dorea să-l ucidă pe Crispin Mueller. *La ce mi-a folosit acea viziune? La ce bun, toate rugămințile lor? I-am dezamăgit pe toți!* Își zise el în clipa în care fu ridicat și toți trei târâți de-a lungul culoarului înspre recepție.

Tresări la vederea rănii care brăzda obrazul lui Yael. Lui Dillon îi curgea sânge din nas. Iar unele dintre fugare, cine-or mai fi fost și ele, fuseseră deja prinse.

S-a terminat totul.

Un bărbat cu părul negru ieși din aulă și se îndreptă sprinten către ei. Era înalt, politicos și sigur de sine. Un *honcho*, un șef, îi trecu lui David prin cap, în timp ce îl măsura din cap până-n picioare. Simți cum Îngerii Întunericului iau poziție de dreptți la apropierea bărbatului.

— Domnule prim-ministru DiStefano, l-am găsit pe Shepherd. Ce doriți să faceți cu el?

DiStefano.

Înainte ca acesta să apuce să rostească vreun cuvânt, din spatele biroului de recepție se năpusti o siluetă zbierând mânioasă.

O femeie.

Își făcu loc spre DiStefano, cu un obiect lung, metalic în mână. Se repezi asupra lui și îi înfipse arma adânc în inimă cu o vigoare care sfida statura sa mărunțică.

DiStefano, cu gura căscată de uimire, nu reuși să scoată decât o bolboroseală surdă, apoi se prăvăli pe spate.

Luați prin surprindere, Îngerii Întunericului ezitară o clipă înainte să le dea drumul prizonierilor. Strigând după ajutor, doi dintre ei alergară înspre bărbatul prăbușit, în vreme ce restul de trei se năpustiră asupra atacatoarei.

Scoasă din minți, femeia agita cuțitul însângerat prin aer cu o voință frenetică, izbutind să-i țină la distanță. Apoi slobozi un țipăt ascutit, se răsuci și o luă la goană spre scări.

Fugea și Yael. Abia mai respirând, reuși să ajungă la cea mai apropiată dintre statuile în formă de uroboros. Disperată, se strecură între aceasta și peretele din piatră.

Trebuie să meargă. Trebuie să o faci.

Cu spatele lipit de peretele aspru, își adună toate puterile și dădu brânci statuii. Gemea, dar nu dădea atenție pietrelor ce i se înfingeau în coloană, zbatându-se să doboare statuia chiar în momentul în care Dillon se lupta cu Îngerul Întunericului tuns perie, care o ținuse pe ea prizonieră.

Pumnul lui Dillon îl izbi în plin. Croșeul de dreapta îl aruncă pe spate pe domnul „Perie”, pe al cărui obraz se zărea urma sângerie a rubinului de pe deget.

Yael își concentră toată forța asupra sculpturii masive din bronz, atât de rece și neclintită între palmele ei transpirate.

Cu o mișcare prinsă din filmele lui Steven Seagal, Dillon făcu un salt și ateriză cu ambele picioare pe pieptul

adversarului său, zdrobindu-i coastele. Prin aer răsună un icnet agonizant, iar bărbatul începu să se zvârcolească.

Dillon trecu cu vederea senzația de repulsie și luă arma bărbatului.

Se întoarse.

David alerga pe scări ca un smintit. Pe neașteptate, alți cinci criminali îi săriră în față, blocându-i calea printr-un zid de arme și mușchi. David sări peste balustradă, rămase cu mâinile încleștate de bara din oțel, se legănă și își dădu drumul. I se înmuiară genunchii și toată fața i se strâmbă într-o expresie de durere. Dar nu părea să-i pese în momentul în care țâșni în spatele turnului din piatră ce susținea balconul, urmat de Îngerii Întunericului care dădeau năvală pe scări.

Cu sudoarea șiroindu-i pe buza superioară, Dillon ridică arma lui „Perie” și trase foc după foc.

Nemernicul din frunte se clătină și duse o mână la umăr, dar din spate veneau alții teferi, gonind pe urmele lui David. Dintr-odată, Dillon o auzi pe Yael urlând. În timp ce el o privea fascinat, femeia își strânse toate forțele și reuși să împingă statuia.

Aceasta se clătină dintr-o parte în alta, apoi, pentru o secundă ce păru a nu se mai sfârși, rămase în aer, atârnată într-un unghi incredibil. Cu fața schimonosită de efort, Yael o privi cum se răstoarnă. Statuia îi strivi pe urmăritorii lui David și se prăvăli cu un bubuit ce se răspândi prin buncăr asemeni unei explozii.

Dillon ezită o clipă, măcinat de emoții contradictorii. Remușcări pentru viețile curmate cu atâta cruzime și speranța că mai există o șansă de a scăpa cu viață.

Pe urmă, simți și altceva. Sânge, cald și vâscos. Îi țâșnea din piept. Își coborî privirile neîncrezător. Nu îl durea nimic, doar urechile îi țiuiau. Se împletici și se prăbuși la pământ. Și atunci nu mai auzi decât liniștea.

Yael se strădui să nu se lase pradă emoțiilor în fața măcelului provocat de ea, smulse o armă dintre degetele unui Înger mort și se îndreptă spre scări.

CAPITOLUL 59

Ce naiba se petrece acolo jos?

Crispin Mueller izbi cu bastonul în podeaua camerei de control și se ridică de pe scaun. Indiferent la spaima din ochii lui Stacy Lachman, porni sprinten către balcon. Se aplecă peste balustrada sculptată în piatră și privi sceptic la hărmălaia de dedesubt.

O statuie uroboros zăcea trântită peste trupurile frânte ale câtorva Îngeri ai Întunericului. La câțiva metri, se zărea trupul unui bărbat cu fața în jos, într-o baltă de sânge.

Era imaginea haosului. Oameni care zbierau și ieșeau claie peste grămadă din aulă, zăpăciți și panicați.

Miji ochii și cercetă chipurile gloatei adunate în sala de recepție. Cu câteva minute mai devreme, îl văzuse pe DiStefano ducându-se spre Shepherd care era ținut de câțiva Îngeri ai Întunericului. Îi tot așteptase să-l aducă pe Shepherd ca să poată începe distracția.

Iar acum, incredibil, DiStefano zăcea pe jos, cu cămașa pătată de sânge.

Unde e Shepherd? Cum de a scăpat de paznicii săi? Cum izbutise un singur om să creeze un asemenea haos?

Dar nu pentru mult timp, își jură el, cu tâmplele zvâcnindu-i de mânie.

Se duse din nou în pragul ușii, izbind din baston și strângând din dinți.

— DiStefano a murit, iar pe Shepherd nu-l văd pe nicăieri.

— Cum e posibil?

Odiambo Mofulatsi, negustorul sud-african de diamante, care ocupa locul al treilea în ierarhie, ieși pe balcon și se răsti amenințător.

— Unde-i Ortega? Și tatăl tău? De ce nu sunt aici?

Crispin îl ignoră.

— Raoul, adu-o pe Cea Tainică. A sosit vremea.

Speriată, fata se ghemui în scaunul pe care o împinsese Raoul, în priviri lucindu-i un amestec de teamă și groază în momentul în care Îngerul Întunericii se aplecă peste ea. Când mâinile lui o cuprinseseră de talie și își înfipse degetele în carnea ei, Stacy rămase fără suflare și inima îi îngheță de spaimă. În ciuda zvârcolirilor sale, Raoul o târî fără nici un efort prin cameră și până în balcon.

Mueller își sprijini bastonul de balustradă și își lăsă greutatea pe piciorul sănătos. La un semn al său, Raoul o îmbrânci pe fată spre el, iar Crispin o prinse și o ridică pe marginea balconului. Fata scâncea și încerca să coboare în balcon, dar brațele lui puternice nu-i lăsau cale de scăpare.

— Potolește-te că altfel te las să cazi, îi spuse el, suflându-i fierbinte în ureche.

Sughițurile și groaza lui Stacy îl făcură să zâmbească. Un flux de putere îi clocotea prin vene.

— Ce mai aștepți? întrebă Raoul, fixându-l cu privirea. Ea e unicul obstacol în calea Înălțării. Omoar-o!

Crispin parcă nici nu-l auzea. Nici prin gând nu-i trecea să sfârșească totul înainte de a obține ce-și dorea de la Shepherd. Agatul. Și satisfacția supremă de a-l sili pe David Shepherd să o privească pe *această* fată cum cade.

Mulțimea de oameni de la parter amuți la vederea fetei cocoțată pe marginea balconului.

— Ultimul Tainic! strigă cineva.

— A prins-o chiar Șarpele, se auzi o altă voce entuziasmată.

Șarpele. Numele său se prelinse prin mulțime, ca un psalm, ca o rugăciune. Chipul lui Crispin strălucea de plăcere. *Uite că știau tot ce a făcut el.* Îl îmbărbătă. Zâmbi, cuprins de o încredere desăvârșită.

Mofulatsi veni în față pentru a se adresa masei de oameni.

— Toată lumea să se întoarcă în aulă. Pregătiți-vă după cum ați fost învățați. Înălțarea noastră e iminentă.

Katharine Wanamaker și alți câțiva porniră spre aulă, dar cei mai mulți rămaseră în urmă, fascinați de cele petrecute la balcon.

— Haideți odată! tună colosul african, făcându-le semn cu mâna.

Din spatele lui, Crispin îi ordonă lui Raoul:

— Du-te și găsește-l pe Shepherd și adu-l aici. Iute!

— Nu mai ai nevoie de Shepherd, îl repezi Mofulatsi. Raoul, vreau să-i găsești pe Alberto Ortega și pe Erik

Mueller. Trebuie să fie de față în clipa în care distrugem putreziciunea de lume a lui Dumnezeu.

O furie teribilă îl orbi pe Crispin Mueller în momentul în care Raoul se grăbi să ducă la îndeplinire ordinele lui Mofulatsi. Își înfrână impulsul de a o azvârli pe fată de la balcon, ca să le dovedească faptul că nu are nevoie de permisiunea cuiva pentru a duce la îndeplinire planul pentru care muncise mai mult decât oricare dintre ei.

Și totuși, un urlet mânios îi explodează din gât, cutremură pereții Arcei și răsună până în grota de dedesubt.

— David Shepherd! Arată-te! O viață atârnă de un fir de păr. O viață scumpă. Ultimul dintre Cei Tainici. Vino și salveaz-o dacă ai curaj.

Clocotind de furie, Crispin cercetă holul de la recepție, dar nu se zărea nici urmă de Shepherd. Singura agitație era provocată de cei câțiva membri întârziați care se îndreptau cuminți către aulă.

— Ți-e frică, Shepherd? Ești prea laș ca să o salvezi? Vino aici și oprește-mă! Te provoc!

Furia sa devenea tot mai sălbatică pe măsură ce secun-dele se scurgeau fără ca fricosul să se arate la față. Măcinat de ură, chipul i se schimonosi dezvelindu-i dinții și, pentru o clipă, o slăbi pe fată din strânsoare. Era tot ce-i trebuia lui Stacy pentru a se îndepărta de marginea balconului, lovind orbește din picioare pentru a ajunge înapoi în balcon. Țipetele ei continuară să răsună chiar și după ce el o prinse din nou.

— Te provoc, Shepherd! Te provoc!

Sudoarea se prelingea pe chipul lui David, iar la sub-suori se formaseră pete mari. Degetele și palmele îi erau zdrelite până la sânge din cauza peretelui de stâncă. În loc de respirație se auzeau șuierături și icnete, pe măsură ce se cățara atent prin dosul turnului de piatră în vârful căruia se afla balconul.

Nu avea nici piolet, nici coardă și nici scripeți care să-l ajute să se prindă de coloana denivelată și aproape verticală. Singurele unelte erau propriile-i degete. Și genunchii. Și picioarele care băjbâiau în căutarea vreunui punct de sprijin, a unui colț de stâncă de care să se agațe.

Prin minte i se învolburau sfaturile lui Hutch. *Câte un picior pe rând. Nu privi în jos. Stai cu ochii pe vârf.* Se încăpățâna să nu-și pună nici o întrebare despre soarta lui Yael. Ori a lui Dillon. Mai erau în viață? Erau răniți? Sau încă se mai luptau?

Nu-și permitea să-și ia gândul de la urcuș. Crispin îl striga. Răcnea ca un dement. Nu permise cuvintelor să-i pătrundă în minte și își scutură sudoarea ce îi intra în ochi.

Muntele e ca o femeie, îi spusese Hutch la prima ascensiune serioasă, când era suficient de matur pentru a savura metafora. *Mulează-te după ea. Contopește-te cu ea.*

Îmbrățișă cu trupul peretele de stâncă. Măinile pipăiau în căutarea unei crăpături. El însuși era o stâncă. Se conto-pea cu turnul.

Un țipăt străpunse aerul. Țipătul lui Stacy, chiar de deasupra capului său. Îi alunecară mâinile, zbatându-se în gol, iar unul dintre picioare îi fugi de sub el.

CAPITOLUL 60

Crispin deveni încordat la auzul glasului tatălui său prin camera de control. *Era și timpul.* Dar nervozitatea filială se evaporă de îndată ce auzi glasul unei femei care vorbea cu accent israelian.

— Ce mai e și locul ăsta? Ce faceți?

Părea disperată. Înfricoșată. Crispin zâmbi.

— Ia te uită peste cine am dat când se furișa pe scări, anunță tatăl lui, târând-o pe Yael HarPaz pe balcon după el.

— Măi să fie.

Chipul lui Crispin se luminează de un zâmbet larg în timp ce o privea pe fata speriată ce abia își ținea echilibrul pe marginea balconului.

— Eroul tău trebuie să se fie pe-aproape.

— A sosit vremea să-i punem capăt, i se adresă Mofulatsi, nerăbdător. De ce naiba întârzie Ortega?

Își consultă ceasul, dar ridică brusc privirile în clipa în care Raoul dădu buzna pe balcon.

— Și Ortega și Domino sunt morți, anunță el, ațintindu-și ochii de culori diferite asupra lui Stacy Lachman care era albă ca varul. N-avem de ce să mai pierdem timpul. Omoar-o.

Mofulatsi făcu un pas înainte, cu aerul autoritar al unui conducător.

— În momentul de față, eu sunt cel mai înalt în grad. Șarpe, adu-o pe fată. Onoarea de a-l omorî pe cel din urmă Tainic îmi aparține.

— Ba nu! rosti Crispin, disprețuitor, cercetând sala de la picioarele lor cu o furie nemărginită. O să se termine totul atunci când spun eu. *Shepherd? Pe unde ești, Shepherd?*

— Lângă tine.

David sări pe marginea din spate a zidului și de acolo în balcon. Se îndreptă spre Crispin sub privirile uluite ale adepților sectei Gnoseos și ale lui Yael.

David nici nu-i luă în seamă. Întreaga sa atenție era concentrată asupra lui Crispin.

— Credeam că vrei să facem un schimb.

CAPITOLUL 61

David își întinse palma julită și plină de sânge. Agatul îi scânteia printre degete aproape la fel de intens ca și pofta nesățioasă din ochii lui Crispin.

— Vino și ia-l dacă ai curaj, îi zise David ironic.

Cu respirația tăiată, nici nu îndrăznea să privească la chipul îngrozit al lui Stacy sau să-i asculte suspinele înăbușite.

— Adu-mi-o pe fată, spuse David, și îți dau agatul.

— Oricum o să-ți iau agatul, rânji Crispin. După ce o s-o vezi cum cade.

— Știam eu că ești prea laș ca să mi-l iei singur din mână.

David aruncă agatul în sus, după care îi căzu din nou în palmă.

— Chiar și în copilărie, nu erai decât o brută. Uită-te la tine cum te ascunzi în spatele unui copil. Care dintre noi este lașul, Mueller?

— Chestia asta e o prostie, îi sări țandăra lui Mofulatsi. Șarpe, *adu-mi-o pe fată*. Raoul, ucide-i!

David își întoarse atenția spre bărbatul negricios în clipa în care Raoul ridică arma. *Ochii lui!* Mai întâi rămase uimit, apoi simți cum îl îneacă un val de ură. *Unul albastru, unul căprui. El e.*

Se afla față-n față cu bestia care îl omorâse pe Hutch. Care o răpise pe Stacy. Și care era pe punctul de a-l împușca pe el și pe Yael.

David nu avea nimic de pierdut. Toți ochii erau ațintiți asupra lui și arma îndreptată la nivelul capului.

— Sigur nu-l vrei înapoi?

Cu inima fremătând în pieptu-i plin de vânătași, David se apropie puțin câte puțin de Crispin, fluturând agatul la o distanță suficientă încât bărbatul din fața lui să nu poată ajunge la el.

— Vreau să-mi dai înapoi anii pe care i-am pierdut! zbiră Crispin. Tu te-ai dus spre lumină, în timp ce eu am fost târât în întuneric. Ai primit numele pentru aflarea că-rora eu am pierdut zile și nopți de trudă.

— Bietul Crispin, spuse David, ȱuguindu-și buzele. Vrei agatul, Mueller? Poftim!

Crispin rămase fără suflare în clipa în care David azvârli piatra. Se auzi o împușcătură. În secunda în care privirile îngrozite ale lui Crispin urmăreau agatul ce se rostogolea peste marginea balconului, David ȱășni de la locul său și se năpusti spre Stacy pe care o prinse de mijloc. Încercă să o tragă după el, dar Mueller nu-i dădea drumul din strân-soare.

— David! strigă Stacy cu degetele încleștate pe umerii lui.

David o trăgea din răspuțeri, cu mușchii încordați într-o durere atroce, luptându-se să o smulgă din strânsoarea dușmanului său. Dintr-odată, îl zări pe Erik Mueller apucând bastonul pe care fiul său îl lăsase sprijinit de balustrada balconului. David își pregăti trupul pentru lovitura ce avea să se abată asupra lui.

Spre uluirea sa, văzu cum bastonul se oprește pe spinarea lui Crispin. Acesta slobozi un urlet de stupoare și durere, genunchii i se înmuieră sub el și dădu drumul fetei. Mai mult nici nu-i trebuia lui David. O ridică în brațe și o trecu peste marginea balconului.

Se răsuci cu ea în brațe chiar în momentul în care Mofulatsi se năpusti asupra lui Yael, zbatându-se să-i ia arma din mână înainte ca femeia să apuce să mai tragă o dată. Yael îl doborâse pe Raoul, care gemea, cu una din pulpe contorsionată și plină de sânge și cu chipul răvășit de durere în timp ce se zvârcolea pe jos.

Înainte ca mintea lui David să poată înțelege tot haosul ce se ridica în jurul său, o lovitură îl seceră de pe picioare. Se prăvăli în genunchi, împreună cu Stacy. Cu un țipăt, fata se dădu la o parte înainte ca Crispin să se repeadă asupra lui David și să înceapă să-l lovească.

Împietrită, Stacy privi îngrozită întreaga scenă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Dar nu dură decât o clipă. Văzând cum Crispin își înfige pumnii în fața lui David, fata se aruncă asupra lui cu furia unei tornade, mușcându-l de brațe și trăgându-l de părul său lung. Trăgea din toate puterile, smulgându-i smocuri întregi de păr, până când acesta se răsuci și o azvârli cât colo.

Pumnul pe care David îl trimise în stomacul lui Crispin îl ameți suficient de mult pentru a reuși să schimbe poziția. Era rândul lui David să-l culce pe Crispin la pământ, strângându-l de gât ca o menghină.

Cu tocul sandalei, Yael îl pocni pe Mofulatsi, lăsându-i o rană adâncă pe fluierul piciorului. Pe urmă ridică genunchiul și îl izbi drept între picioare.

Bărbatul vânjos se încovoie urlând de durere și dădu drumul armei. Nici nu apucă să-și revină, că arma se afla deja în mâinile lui Yael. În aceeași clipă, Erik Mueller se repezi asupra lui și îl izbi cu bastonul în cap.

— Trădătorule! strigă Crispin înăbușit, zbatându-se în zadar să desfacă degetele lui David din jurul gâtului său. Blestemat să fii... tată... ajută-mă!

Bastonul din mâna lui Erik se prăvăli încă o dată peste craniul lui Mofulatsi, fără ca bătrânul să-și întoarcă măcar privirea înspre fiul său.

Yael trase aer în piept. O dureau încheietura mâinii pe care rămăsese rănită de degetele puternice ale lui Mofulatsi. Dar ea reușise să-i ia arma. Cu gustul metalic al propriului sânge în gură, se întoarse spre Raoul. Era tot întins pe jos, într-o baltă roșie de sânge, abia mai respirând.

Își înăbuși senzația de greață și porni în goană spre caseta din sticlă ce se afla în cameră.

În ea scânteiau două nestemate însemnate cu litere ebraice — un ametist și un smarald. *Gad și Zebulon*.

Scrâșnind din dinți, femeia izbi caseta cu țeava puștii. Sticla refuză să se spargă. Înjură și încercă din nou, lovind cu toată forța. Sudoarea îi șiroia pe față. Sticla nici măcar

— Nu-l răni. El mi-a dat drumul din camera aceea groaznică. El mi-a arătat pasajul secret.

Yael își mușca buzele, cu mintea tulburată de nehotărâre și corpul zvâcnindu-i de durere. Se strădui să înțeleagă cele spuse de Stacy și să le compare cu ceea ce văzuse ea însăși.

Mueller dăduse peste ea pe scări în timp ce încerca să pătrundă în camera de control. O încredinșase că vrea să ajute la salvarea lui Stacy, că intențiile sale nu mai erau aceleași ca înainte. Că toată viața lui fusese orb și supus și se înșelase în privința lumii lui Dumnezeu. Ajunsese la concluzia că există bine în această lume. Îl descoperise într-o femeie pe nume Elizabeth. O femeie pe care o iubea. Iar secta lui i-o dovedise chiar fără să-și dea seama. Crimele lor sistematice asupra celor neîntinați privaseră lumea de bunătate și născuseră doar ruină.

Yael îl privise cu neîncredere, dar Erik Mueller o asigurase că nu își mai dorește sfârșitul lumii. Avea și un plan. Vor intra în camera de control, iar ea se va preface a fi ostatică dar păstrându-și arma. El avea să-l lovească pe fiul său, iar apoi să-l atace pe Mofulatsi. Chiar și acum, când David era pe cale să-i ucidă urmașul, hotărârea de a o salva pe Stacy rămăsese nestrămutată.

— Du-te cu ea, Yael! zbieră David, scos din minți. Nu-ți face griji, Stacy. Vin și eu imediat!

Yael țâșni spre fată.

— Haide, Stacy. Doar l-ai auzit. Ne prinde el din urmă.

O apucă de braț și o trase după ea prin ușa de sticlă. Erik le privi coborând, clocotind de neastâmpăr. O luă pe

urmele lor, întrebându-se dacă o salvase pe iubita sa Elizabeth. Pe urmă se întoarse, neştiind ce să facă.

Nu cumva ar fi trebuit să-şi salveze fiul?

Înainte să apuce să ia o hotărâre, Raoul se ridică împleticindu-se peste marginea balconului, cu chipu-i negricios devenit acum alb ca varul şi cu jumătatea inferioară a corpului plină de sânge.

— Trădătorule! răcni Îngerul Întunericului.

Ridică o armă şi glonţul trecu drept prin fruntea lui Erik Mueller. Bărbatul se prăvăli chiar în locul în care se afla.

Cu paşi şovăielnici, Raoul se întoarse cu spatele la balcon, făcând abstracţie de durerea ce îi săgeta pulpa la fiecare pas. I se învârtea capul. Era pe moarte. Pierduse prea mult sânge.

David Shepherd se chinuia în continuare să-l sugrume pe Şarpe. Nu avea cum să-şi închipuie ce urma să se întâmple. Cu un rânjel nebun, Raoul îndreptă arma chiar spre capul lui David. Ultima sa victimă o să-l facă fericit. Mai mult decât oricare alta de la uciderea propriului bunic.

Cu un zâmbet sinistru, apăsă pe trăgaci, dar nu se auzi decât un păcănit sec.

Zgomotul îl făcu pe David să tresară şi îşi întoarse capul de la omul de sub el. În colţul ochilor zări o umbră întunecată şi reuşi să se ferească exact în secunda în care patul puştii îi trecu şuietând pe la ureche. Deodată, nouăzeci de kilograme de sânge şi venin se precipitară asupra lui. Se rostogoli în lături, schimonosindu-se de durere atunci când patul puştii îl nimeri în şira spinării.

Bastonul. Cumva izbuti să pună mâna pe el în timp ce se zbătea să se ridice. Nu-i venea să creadă că se mai poate

ține pe picioare. Cu plămânii mistuiți de focul fiecărei răsuflări și cu coastele zdrobite, David îl înfruntă pe ucigaș.

Raoul se năpusti asupra lui, duhnind a hoit, dar cu o forță călită prin ani de antrenamente. David înfipse vârful bastonului în coapsa rănită a Îngerului Întunericului. Din gâtul acestuia se înalță un urlet teribil, se dădu câțiva pași înapoi și se prăvăli cu capul de peretele stâncos.

David respiră extenuat, scârbit de priveliștea însângerată. Cel puțin, acum Raoul nu avea să mai ucidă pe nimeni.

Iar Crispin...

David se întoarse spre el, strângând din ochi. Crispin izbutise să se târască până la marginea balconului și să se ridice. Stătea aplecat peste balustradă și zbiera spre peștera de dedesubt.

— Haideți odată, neghiobilor! Ne scapă Tainicul! Sus...

David se aruncă asupra lui, cu bastonul ridicat, neașteptându-se ca brațele lui Crispin să-l întâmpine cu o asemenea forță. Cu o singură mână, Crispin îi smulse bastonul lui David, dezechilibrându-l și aproape azvârlindu-l peste balcon. Strângând din dinți, Crispin lovi încă o dată și David căzu frânt peste balustradă.

Reuși să se tragă înapoi și, brusc, pe coapsă îl străbătu o senzație stranie — agatul din buzunar părea să-l gădile. Un flux de adrenalină îl străfulgeră asemeni unui șoc electric.

— Voiai agatul, Mueller? Atunci, de ce nu te duci să-l iei?

Îl izbi pe Mueller drept în pânțece, apoi îl înșfăcă de cureaua pantalonilor și îl aruncă peste balcon.

nelămurire, mai puțin în privința unei modalități de a ieși din acel loc.

Începea să răzbată vuiet de glasuri, oamenii părăseau aula. Cu cele două pietre strânse în pumnii însângerați, David o luă la fugă spre scări.

Alerga, alerga spre lumina de afară, alerga pentru a rămâne în viață.

Auzi un strigăt. Zgomot de pași. Veneau pe urmele lui.

Cât de departe erau Yael și Stacy? se întrebă el buimac, gâfâind din greu cu fiecare pas. Nu va reuși. Ochii îi erau încețoșați și în urma sa lăsa o dâră roșiatică. Își simțea picioarele grele ca doi bolovani.

Și totuși, nu avea voie să se oprească.

Tremurând din toate încheieturile, își continuă drumul, alunecând o dată pe treptele umezite de condens. Ajunse la cel de-al doilea etaj. Urcă în continuare până ce la urechi îi ajunseră zgomote de pași și glasuri de femei. *Yael și Stacy.*

Din spate, îl împingeau strigătele furioase ale urmăritorilor săi.

În momentul în care ajunse în depozit, abia se mai ținea pe picioare. Avi Raz îl prinse și îl trase prin încăperea ticsită de lăzi, mai multe decât văzuse la venire, și prin care mișuna acum o gloată de bărbați în costume negre, înarmați cu pistoale și walkie-talkie-uri.

— Îți mulțumesc că ai adus cavaleria, îngăimă David.

Avi era lac de sudoare.

— Ai urcat exact la timp.

De jur împrejur, alți oameni se grăbeau să aranjeze cablurile și firele și explozibilul. Unii le zoreau pe femeile care scăpaseră să urce în ambulanțe.

Atunci, David găsi prilejul să soarbă aerul proaspăt și să-și bucure ochii cu lumina zilei. O porni anevoie alături de Avi spre platforma de încărcare din spatele clădirii, acolo unde Yael și Stacy așteptau într-o dubă de marfă.

Erau deja la kilometri depărtare de depozit în momentul în care explozia zgudui buncărul ascuns sub străzile Londrei, afundându-l și mai adânc în pământ. La kilometri întregi de tunelurile prin care discipolii sectei Gnoseos forfoteau ca albinele în stup, bâzâind nerăbdători în așteptarea victoriei, chiar în secunda în care vâlvătaia nemiloasă îi ștergea de pe fața pământului.

Dintr-o singură explozie ce cutremură Londra, secta care complotase secole la rând să distrugă lumea creată de Dumnezeu era redusă la un vârtej de tăciuni, fum și cenușă. Turnul Londrei rămase falnic în picioare, așa cum făcuse de-a lungul secolelor, în vreme ce porțelanurile de la Palatul Buckingham tresăriră ușor în dulapurile regale.

CAPITOLUL 62

VARȘOVIA, 1 450 KILOMETRI DEPĂRTARE

În vreme ce pământul se cutremura sub Londra, Stanislaw Nowicki, în vârstă de treisprezece ani, urca în balconul micuței sale sinagogi. În vreme ce se pregătea să-și îmbrace *talit*¹-ul pentru întâia oară, recita *bracha*² specială care însoțea acel fular de rugăciune și respiră adânc. Pe urmă, rabinul îi indică rândul din Tora de la care Stanislaw va începe să citească partea sa de *bar mitzvah*.

Pe măsură ce glasul său tineresc intona bătrânele cuvinte ebraice, apele Tamisei se domoliră din nou.

COPENHAGA, 660 KILOMETRI DEPĂRTARE

Lise Kolinka se aplecă peste tortul pregătit pentru cea de-a treisprezecea sa aniversare, cu buzele ȱuguiate și

¹ Fular de rugăciune.

² Binecuvântare.

chipul inundat de lumina lumânărilor. În clipa în care închise ochii pentru a-și pune dorința, o ploaie bogată începu să cadă din cerul Arizonei. Până să stingă toate lumânăările, turna cu găleata în toată partea de sud-vest a Americii, înăbușind incendiile, scăldând munții și revigorând pământul pârjolit.

CHICAGO, 6 900 KILOMETRI DEPĂRTARE

Keisha Jones își petrecea duminicile lucrând cot la cot cu mătușa sa Doris la cantina socială Stony Island din cartierul de sud al orașului. Astăzi, în timp ce se pregătea să dea o mână de ajutor la sortarea conservelor donate, fetița de treisprezece ani zornăia în buzunar cei câțiva bănuți găsiți pe stradă. Atunci când i-i înmână doamnei Wallace și i se spuse că erau suficienți pentru a aproviziona o familie cu ouă și pâine pentru o săptămână întreagă, îi crescui inima de bucurie. Se hotărî ca săptămâna următoare să doneze și jumătate din banii câștigați ca babysitter.

Undeva pe coasta Japoniei, un tsunami ce se ridica fioros din adâncuri se întoarce cuminte pe fundul oceanului, asemeni apei fierte când este luată de pe foc.

SHANGHAI, 11 400 KILOMETRI DEPĂRTARE

Chen Ho ședea alături de bunicul său, citindu-i ziarul. Adeseori trebuia să repete un lucru de mai multe ori căci bunicul era aproape surd și pe deasupra orb. Dar pe Chen

nu-l deranja. Temele puteau să mai aștepte. Tatălui mamei sale îi mai rămăseseră atât de puține bucurii în afară de a afla ce se mai întâmplă prin lume și de paharul cu bere pe care îl servea în fiecare seară.

În momentul în care dădu pagina, băgă de seamă că bunicul ațipise. Îi tresări inima de bucurie. Împături ziarul, știind exact de unde să continue mai târziu.

În același timp, în Turcia, un strigăt de bucurie se ridică atunci când echipele de salvare scoaseră la suprafață doisprezece copii scăpați ca prin minune de sub ruinele unei școli.

În Mathiaka, Sierra Leone — în Luvena, Rusia — în Tokaj, Ungaria — și în alte douăzeci și opt de sate și orașe din lume, o nouă generație de Tzadikimi își atingea, rând pe rând, maturitatea spirituală.

Cu suflete curate și inimi pline de bunătate și compasiune, nici unul dintre ei nu bănuia — nici unul nu va bănuia vreodată — forța tulburătoare a însăși existenței lor.

CAPITOLUL 63

O LUNĂ MAI TÂRZIU ÎN ISRAEL

LACUL KINNERET (MAREA GALILEEI)

Faleza din Tiberias era superbă cu palmierii săi legănați de vânt, standurile cu mâncare și turiștii prin mulțimea căroră David o căuta pe Yael. În clipa în care dădu cu ochii de ea la capătul celălalt al *tayyelet*-ului, avu o mică tresărire, văzând-o îmbrăcată în pantalonii capri galbeni, mulați și un tricou negru din mătase. Într-un fel, singura ei imagine care îi rămăsese întipărită în minte o înfățișa în haina verde din mătase și fusta neagră pe care le purta în dimineața în care își făcuse apariția în biroul rabinului ben Moșhe și îi ceruse agatul.

Agatul se întorsese acum la Ierusalim. Împreună cu chihlimbarul și celelalte nestemate din pieptarul lui Aaron pe care le recuperaseră din ascunzătoarea sectei.

Își recăpătase și jurnalul care pornea în cea din urmă călătorie a sa.

Croindu-și loc prin mulțime până la Yael, prin minte i se perindau ca prin ceață toate evenimentele din ultima lună. Petrecuse o săptămână la Santa Monica împreună cu Stacy, la invitația lui Meredith și a soțului ei. Cele câteva zile în casa lui Len Lachman nu i se păruseră nicidecum atât de ciudate pe cât s-ar fi așteptat.

Nu se întorsese încă la activitatea sa de la Georgetown. Moartea lui Dillon, Hutch și a Evei nu îi dădea pace.

Vânătaile și coastele rupte încă îl chinuiau. Și totuși, acele răni aveau să se vindece și să fie uitate. Tot ce putea spera era că același lucru se va întâmpla și cu amintirile lui Stacy.

Faptul curios era că fata nu se arătase deloc interesată să afle ce anume îi pricinuiseră toate problemele. David își pusese în gând să-i spună că îi va povesti când va fi mai mare. Dar își făcuse griji inutile. Aparent în mod instinctiv, Stacy pusese foarte puține întrebări, părând dispusă să treacă cu vederea toate prin câte trecuse. Tzadikimii, își aminti David, nu își conștientizau propria importanță.

Meredith o dusesse de câteva ori la un psiholog care concluzionase că Stacy nu se arată câtuși de puțin traumatizată de chinul pe care îl îndurase. David se mulțumea să aștepte clipa în care ea își va dori să afle mai multe.

În momentul în care ocoli o familie ce se îndrepta spre standul cu falafel, zări scânteierea cerceilor de argint ascunși sub părul roșcat al lui Yael. Era suficient de aproape pentru a-i distinge zâmbetul. Să-i vadă șiragurile de pietre colorate de la gât. Și mișcarea lină a șoldurilor.

Femeia încetini pasul când se apropie de el și ochii îi erau surâzători. Se ridică pe vârfuri și îi mângâie obrazul cu buzele.

— Am închiriat o barcă de pescuit. Putem s-o folosim toată după-amiaza.

— Să luăm și ceva de mâncare?

Yael zâmbi.

O oră mai târziu, erau departe de vacarmul țărmului, plutind singuri într-o barcă albastră din lemn. Marea era liniștită și lucea sub razele soarelui asemeni unui giuvaier ascuns sub orașul Tiberias, care, la fel ca Safed-ul, era unul dintre cele patru orașe sfinte ale Israelului.

Evreii numeau acel lac Kinneret, creștinii îl cunoșteau sub numele de Marea Galileei, locul în care Iisus își alesese apostolii din rândurile pescarilor care trudeau acolo.

David așteptă clipa în care nu erau înconjurați decât de cer și de apă, iar oamenii de pe coline nu erau decât niște pete de culoare.

Atunci lăsă vâslele la o parte. Yael îl privea tăcută în timp ce el luă jurnalul de pe băncuța alăturată și îl azvârli în valuri. Pluti câteva minute, apoi paginile începură să se înmoaie pe măsură ce apa rece le mângâia cerneala. Pe urmă, carnetul cu coperti din piele roșie se cufundă ușor-ușor în valurile sticloase, făcându-se nevăzut în adâncul lacului, și odată cu el și tainele sale sfinte.

Yael aruncă o privire la sacoșa cu mâncare de lângă ea, apoi se apropie cu grijă de David.

— Înainte să mâncăm, aș vrea să te întreb ceva.

— Spune.

— Am primit o invitație de la Georgetown, să vin semestrul viitor ca profesor invitat. Nu cumva ai și tu vreun amestec în toată treaba asta?

David se căzni să nu i se citească nimic pe față, dar parfumul ei atât de aproape de el îl împiedică să-și stăpânească un zâmbet.

— Și ce dacă așa avea? Ai fi de acord?

Yael își țuguie buzele și întinse picioarele de parcă ar fi vrut să-și examineze lacul rozaliu al unghiilor.

— Depinde. Aveți o viață socială destul de activă?

— Păi, ai ratat deja picnicul de Ziua Muncii. Dar decanul Myer gătește un curcan bunicel la petrecerea de Anul Nou. Și nu am nici o parteneră.

— Friptură de curcan..., spuse ea blând și se întoarse spre el. E cea mai bună ofertă pe care am primit-o pe ziua de azi.

Îl cuprinse cu brațele de gât, iar părul îi alunecă pe spate în clipa în care își apropie fața de a lui.

— Am totuși o strângere de inimă când mă gândesc la iernile de pe Coasta de Est.

— Fii fără grijă. Ne descurcăm noi să ne fie cald.

Atunci David o sărută, lăsându-se purtați pe valuri. Simțea că dispare în moliciunea buzelor ei, în legănarea mării și în liniștea de a ști că numele tainice ale sufletelor pure sunt din nou ocrotite.

Cincisprezece au fost uciși — și Vezuviul a erupt.
Au asasinat optsprezece — și așa s-a născut Inchiziția; au răpus doi-
sprezece — și China s-a văzut înecată în apele Fluviului Galben.
Au nimicit treizeci — și Hitler a invadat Polonia.
Acum, treizeci și trei dintre cei treizeci și șase sunt morți.
În vreme ce lumea se îndreaptă spre dezastru, salvarea stă în mâinile
a trei suflete.
Iar el trebuie să le găsească...

„Alertă și fascinantă, *Cartea Numelor* este o lucrare încântătoare care
te poartă de-a lungul continentelor și al secolelor. De la personaje
uimitoare până la legende din viața reală, acest roman dăinuie în
amintirea cititorului.”

Gayle Lynds, *New York Times*,
autoare a romanului *The Last Spymaster*

„O intrigă complicată bazată pe evenimente istorice... o sinteză
captivantă între misticism iudaic și crime misterioase. Un thriller
inteligent și antrenant.”

Kirkus Reviews

„Personajele construite realist și intriga tumultuoasă se îmbină spre a
crea un thriller religios fascinant.”

Library Journal

„*Cartea Numelor* te prinde în mrejele ei și nu-ți mai dă drumul.
Într-o îmbinare de Cabală, tarot, și forțele binelui și ale răului, acest
thriller tulburător ni se dezvăluie pe un ton ferm și posedă toate
elementele necesare unei lecturi pline de suspans pe care cu greu
reușești să o lași din mână.”

M. J. Rose, autoare a bestsellerului *The Venus Fix*

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro

